

ҲАҚИҚАТ МАНЗАРАЛАРИ

96

МУМТОЗ ФАЙЛАСУФ

тақдирлар
•
ҳикматлар
•
афоризмлар

ҲАҚИҚАТ МАНЗАРАЛАРИ

96

МУМТОЗ ФАЙЛАСУФ

тақдирлар
•
ҳикматлар
•
афоризмлар

Тошкент
«Янги аср авлоди»
2002

Қўлингиздаги китобда жаҳон фалсафасининг XX асргача яшаб ижод қилган мумтоз вакиллари ҳаёти ва қўйма фикрлари имкон даражасида жамланган. Мажмуа нифақат фалсафа ихлосмандлари, балки ўқувчиларнинг кенг оммаси учун ҳам тушунарли, фойдали ва қизиқарли бўлади деб умид қиламиз. Чунки мажмуадаги ибратли ҳаёт йўллари ҳақидаги маълумотлар ва пурмаъно фикрлар ўзини ўзи ислоҳ қилиш истагида бўлган, ҳақиқатнинг ранг-баранг манзараларидан завқ олишга қодир ҳеч бир кимсани бефарқ қолдирмайди. Дунё тафаккур хазинасидан бир заррасига китоб жавонбингиздан ва, албатта, қалбингиздан жой ажратиш қарорини қабул қилган, илгирингиз муборак бўлсин!

Тўпловчи ва таржимон: САИДА ЖҲРАЕВА

ISBN 5-633-4364-6

© Ҳақиқат манзаралари. «Янги аср авлоди». 2002й.

ДОНИШМАНДЛИК ДУРДОНАЛАРИ

(Сўзбоши ўрнида)

Қўлингиздаги ушбу ноёб китоб ҳали ўз ўқувчиларига етиб бормасданоқ оғизга тушган, унинг кўпгина боблари «Қалб кўзи» ҳафтиномасида бир неча йил мобайнида чоп этилиб, минглаб муштарийларнинг қизиқиши ва эътиборига сазовор бўлганди.

Иқтидорли журналист Саида Жўраева тўплаб, таржима қилиб, нашрга тайёрлаган ушбу китобни асил маънода «Тафаккурнинг минг бир жилоси» дея номлаш ҳам мумкин. Илло, биз унда башарият тарихида бундан минг ва юз йиллар муқаддам яшаб ижод қилган улуғ файласуфлар, ўз даврининг буюк алломалари таржимаи ҳоллари билан боғлиқ энг муҳим маълумотлар ҳамда жами фанлар отаси — фалсафанинг мумтоз намояндалари қаламларига мансуб афоризмлар, «теша тегмаган» фикр-мулоҳазалар, ўғитлар, дунёқарашлар, огоҳлантиришлар ва тавсияларга рўпара келамиз. Ҳақиқатан ҳам китоб инсон ақл-заковатининг минг бир сабоқларидан ташкил топган ва донишмандлик нурлари ила йўғрилгандир.

Афоризмлар, ҳикматли сўзлар ва мақоллар ўзига хос адабий жанр бўлиб, аввало маънавий-ахлоқий тарбия масалаларига дахлдордир. Мазкур жанрга қизиқиш кучлилигининг боиси шундаки, улар фикрни қисқа ва лўнда ифодалашни талаб қилувчи шиддатли давримиз руҳига мос тушади.

Мутолаа жараёнида турли давр, турли халқ ва турлича йўналиш вакиллари бўлган, ҳатто баъзи ўринларда бир-бирини инкор этган файласуфларнинг фикрлари силлиқ қабул қилинади ва енгил ҳазм бўлади. Ўқувчи гўёки улкан бир ҳақиқатни турли нуқталар, турлича ракурслардан туриб кузатади. Бу ҳол фалсафанинг қудрати ва гўзаллиги янада ёрқинроқ намоён бўлишини таъмин этади. Натижада фалсафага, ушбу китобдан ўрин олган кўплаб

донишмандларнинг ҳикматларига азалдан ошно бўлган ўқувчида фалсафанинг ҳам, айни донишмандларнинг ҳам янги қирралари, жозибасини ўзи учун кашф этиш имкониятига эга бўлади.

Китобнинг аҳамияти ҳақида гапириш ортиқча. Чунки жаҳон тафаккур оламининг дурдоналарини она тилимизда ўқиш бизга бугунги ҳаётимиз, мақсад ва вазифаларимизни инсониятнинг мумтоз мутафаккирлари нигоҳи билан тафтиш этиш, англаш имкониятини беради. Бу эса ҳар қандай халқ ва ҳар қандай давр учун жуда муҳим.

«Ҳақиқат манзаралари» мажмуаси китобхонларимизнинг жавонидаги энг сеvimли ва исталмиш китоблардан бирига айланишига шахсан мен шубҳа қилмайман.

Ҳожиакбар ШАЙХОВ,
Ўзбекистон Ёзувчилар уюшмаси раисининг биринчи муовини, Ўзбекистонда хизмат кўрсатган маданият ходими

ҲАЗРАТ СУЛАЙМОН

(Тахминан милоддан аввалги 960-935
йилларда ҳукмронлик қилган)

Ҳазрат Довуднинг ўғли. Иудея ва Исроил давлатига ҳукмронлик қилган. Қуддус шаҳрида Яхва ибодатхонасини қурдирган. Замондошлари Сулаймоннинг донолигидан завқланишган. У ўзининг ўтқир ақли ва ғайриодатий фикрлаш тарзи билан шуҳрат қозонган.

* * *

Ривоятларда айтилишича, Ҳазрат Сулаймоннинг: «Бу дунёдаги ҳамма нарса ўткинчи», — деган сўзлар ўйиб ёзилган узуги бўлган. Сулаймон ҳаётининг қайғули онларида узукдаги ана шу ҳикматли битикни ўқиб, таскин топган.

Бир куни унинг бошига шундай бахтсизлик тушадики, узукдаги сўзлар дардига малҳам бўлолмайди. Сулаймон ғазаб билан узукни ечиб, отиб юборади ва думалаб бораётган узукнинг ички томонида ҳам аллақандай битик борлигига ногаҳон кўзи тушади. Ўрнидан туриб, узукни қўлига олади-да, битикни ўқийди. Узукнинг ички томонида: «Бу ҳам ўтиб кетади», — деган ёзувлар бор эди. Сулаймон аччиқ кулимсираб, узукни бармоғига тақади ва умрининг охиригача уни ечмайди.

* * *

Авлодлар келиб-кетаверадилар, Ер эса абадий қолаверади.

* * *

Донолик ортганда қайғу ортади, билимнинг кўпайиши эса ғамгинликни кўпайтиради.

* * *

Баъзан кулганда ҳам юраклар зирқирайди, қувонч эса қайғу билан якун топади.

* * *

Мен довюракликдан кўра донишмандлик афзал деган ўйда эдим. Аммо камбағалнинг донолигидан нафратланишар ва унинг сўзларини тингламас эканлар.

* * *

Эртанги кун билан мақтанма, чунки у нималарни тақдим этишини билмайсан.

* * *

Ақлли одам кулфатни олдиндан кўради ва ўзини панага олади. Тажрибасизлар эса олға юриб жазоланадилар.

* * *

Шундай йўллар борки, улар инсонга тўғри кўринади. Аммо бундай йўлларнинг ниҳояси — ўлим.

МИЛЕТЛИК ФАЛЕС

(Милоддан аввалги 625-547 йиллар)

Милетлик Фалес ўз замонасидагиларнинг донишмандлигининг бири бўлган. Айтишларича, Фалес шу етти донишмандлигининг ичидан етакчиликти қилган. У биринчилардан бўлиб табиат ҳақида фикр юритган. Қуёш тутилиши унинг ой билан тўсилиши туфайли юз беришини биринчи бўлиб Фалес англаган, диаметр айланани тенгиккига бўлишини исботлаб берган. Фалес фалакиётшунослик билан ҳам шуғулланиб, қуёш тутилишини олдиндан айтиб берган.

Фалес Миср эҳромларининг баландлигини уларнинг соясига қараб ўлчаган. У ёлғизликда ҳаёт кечириб, давлат ишларига аралашмаган. Унинг қуйидаги асарлари маълум:

«Қуёшнинг ҳаракати ҳақида».

«Тенгқунлик ҳақида».

Цицерон шундай гувоҳлик беради:

«Фалсафа Фалесдан бошланади, у биринчи эди».

* * *

Кўҳна қўлёмаларда Фалеснинг хачири билан содир бўлган мана бу воқеа ҳикоя қилинади:

«Устига бир неча қоп туз ортилган хачир дарёни кечиб ўтаётганда беҳосдан тойиб кетади. Натижада ивиغان қоплардаги туз эриб, хачирнинг юки енгиллашиб қолади. Шундан сўнг хачир дарёдан кечиб ўтаётганда ҳар сафар атайин сувга бир шўнғиб олишни одат қиладди. Ниҳоят Фалес хачирнинг бу найрангини сезиб қолиб, унинг устига юнг солинган қопларни ортишни буюради. Хачир ноилож айёрликдан воз кечиб, одатини тарк этишга мажбур бўлади».

* * *

Фалес шундай деб ёзади:

Ҳамма нарсанинг ибтидоси сувдир.

* * *

Тангри ҳамма нарсадан кўҳнароқдир. Чунки у яратилмаган.

* * *

Ер сувда сузади.

* * *

Худонинг на ибтидоси, на интиҳоси бор. У — Коинотнинг тафаккури. Коинот жонли ва айни дамда илоҳиётга тўлиқдир.

* * *

- Энг гўзал нарса нима?
- Одам. Чунки у Тангрининг маҳсулидир.
- Энг тез нарса нима?
- Ақл. У ҳамма нарсани ортда қолдиради.
- Ҳаммадан донороқ нарса-чи?
- Вақт. Чунки ёлғиз вақтгина ҳамма нарсани ойдинлаштиради.
- Ҳамма учун энг умумий нарса нима?
- Умид. Чунки у ҳеч вақоси йўқларда ҳам мавжуддир.
- Энг кучли нарса нима?
- Зарурият. Чунки у ҳамма нарсанинг устидан ҳукмронлик қилади.
- Энг қийин нарса нима?
- Ўзни англаш.
- Энг осон нарса-чи?
- Ўзгаларга маслаҳат бериш.
- Кимни бахтли санаш мумкин?
- Жисмоний соғлом, руҳий хотиржам ҳамда истеъдодини ўстира олган кишини.
- Бахтсизликка дош беришнинг осон йўли нима?
- Ғанимларнинг сендан-да ёмон аҳволга тушиб қолганига гувоҳ бўлиш.

Мен уч нарсa учун тақдирдан миннатдорман: биринчидан, ҳайвон эмас, инсон бўлиб туғилганим учун; иккинчидан, аёл эмас, эркак бўлиб туғилганим учун; учинчидан эса варвар эмас, эллинглик бўлганим учун.

ЭЗОП

(Тахминан милоддан аввалги
640-560 йиллар)

Фригиялик донишманд Эзопнинг пешонасига тақдир қуллик қисмати-ни битган эди. Эзоп ижодининг энг гуллаган давлари милоддан аввалги 600 йилларга тўғри келади. Тарихий манбаларга кўра, Эзоп 400 га яқин масал битган.

Эзопнинг номи биринчи марта Ҳеродот (V аср) асарларида йўл-йўлакай тилга олинади. Ҳеродот

Эзопни етарлича машҳур бўлган тарихий шахс сифатида тасвир-лайди ва қуйидаги 4 сифатни келтиради:

1. Эзоп масалчи эди.
2. У Самос оролида яшаган ва Иадмон исмли кишининг қули бўлган.
3. Эзоп тахминан милоддан аввалги 560 йилларгача яшаган.
4. Уни қандайдир сабабга кўра Дельфада ўлдиришган.

«ЭЗОПНИНГ ТИРИКЛАРГА ВАСИЯТИ»

Энг аввало Тангрини муносиб тарзда улуғла. Кейин эса подшоҳни иззат қил. Чунки подшоҳ ва Тангри ҳукми тенгдир. Устозингни ота-онанг қаторида ҳурматла. Ота-онани сенга табиат ато этган бўлса, устозинг сени ўз ихтиёри ила севади. Шунинг учун ундан икки карра миннатдор бўлмоғинг жоиз.

* * *

Эртанги ишлар учун саломатлигинг яроқли ва куч-қувватинг етарли бўлишини истасанг, кундалик таоминг сифатли ва етарли бўлсин.

* * *

Бевақт ўлим топмаслигинг учун шоҳ саройида эшитганларингнинг ҳаммаси ичингда ўлсин.

* * *

Ёшинг ўтиб қолганда илм олишдан уялма. Зеро, ҳечдан кўра кеч илм олмоқлик афзалдир.

* * *

Пулинг кўп бўлса қувоима, кам бўлса куйинма.

ЭЗОП МАСАЛЛАРИ

Эмишки, олов санами Прометей лойдан одам ясаётганда сув ўрнига кўзёшлардан фойдаланган. Шу боис инсонга куч билан таъсир ўтказишга уриниш бефойда экан. Инсонни бўйсундириш учун имкон борица уни яхши сўзлар билан тинчлантириб, кўнглини юмшатмоқ ва ишонтирмоқ даркор. Ана шунда ҳар қандай кишида раҳм-шафқат ва меҳрибонлик туйғулари уйғониши шубҳасиздир.

* * *

Бир ҳукмдор Эзопдан сўради:

«Не сабабдан донишмандлар бойларнинг ҳузурига келадилар-у, бойлар донишмандларнинг ҳузурига боришмайди?»

Эзоп шундай жавоб берди: «Бунинг боиси шундаки, донишмандлар ўзларига нима кераклигини яхши биладилар. Давлатмандлар эса билишмайди. Агар билишганда молдунё ғамида яшамасдан, донишмандлик пайида бўлардилар».

ЗЕВС ВА ИЛОН

Зевс тўй қилаётган эди. Ҳамма ҳайвонлар топганларини унга совға қилиб келтиришди. Илон ҳам гул тишлаган кўйи судралиб келди. Зевс илонни кўриб шундай деди:

«Мен бошқаларнинг совғасини қабул қиламан. Аммо сенинг тишингдаги тухфани олмайман».

Масалдан хулоса шуки, ёмон одамларнинг яхшилигида ҳам хатар бор.

ҚАРИЯ ВА АЖАЛ

Бир қария ўрмонда ўтин кесиб, уни уйи томон судрай бошлади. Йўл жуда олис эди. Қария ҳолдан тойиб, ўтинни ташлади-да, Яратгандан ўзига ўлим тилаб ёлворди. Шунда Ажал ҳозир бўлди ва қариядан нима учун йўқлаганини сўради. Қария Ажалга шундай жавоб берди: «Ўтинимни кўтаришиб юборишинг учун сени чорлагандим».

Қиссадан ҳисса шуки, инсон қанчалар бахтсиз бўлмасин, ҳаёт барибир ширин.

* * *

Шоҳларга ё умуман яқинлашмаслик керак, ё фақат уларга ёқадиган сўзларни айтмоқ лозим.

ПРИЕНАЛИК БИАНТ

(Милоддан аввалги VI аср)

БИАНТ

Қадимги юнон файласуфи Биант Юнонистондаги етти етакчи файласуфнинг бири эди.

Биантнинг она шахри саркарда Кир лашкарлари томонидан забт этилади. Шаҳар аҳолиси энг қимматбаҳо буюмларини олиб қоча бошлайди. Фақат Биантгина ҳеч нарса олмай, бўш қўл билан шаҳардан чиқиб кетади. Буни кўрган ҳамшаҳарлари ундан: «Сен нега ҳеч нарса олмадинг?» — деб сўрашади. Шунда Биант: «Ҳамма нарсамни ўзим билан олиб юраман», — деб жавоб беради.

* * *

Дўстларинг орасидаги баҳсга ечим топишдан кўра, душманларинг ўртасидаги низони ҳал қилиш афзалдир. Чунки дўстларинг ўртасига тушсанг, бири сенинг душманингга айланади, душманларинг баҳсини ҳал қилсанг, улардан бири сенга дўст бўлиб қолади.

* * *

Умринг мезонини шундай олки, гўёки яшашингга ҳам оз, ҳам кўп фурсат қолган бўлсин.

* * *

Бирор ишга қўл уришга ошиқма. Қўл урдингми, қатъий бўл.

* * *

Ҳовлиқмасдан сўзла: шошилиш ақлсизлик белгисидир.

* * *

Ёмонлар ҳамма ерда кўпчиликни ташкил қилади.

* * *

Нима мушкул? — Ишнинг чаппа кетишини хотиржам кузатиш.

Инсон учун тотли нарсa нима? — Умид.

Инсон қайси ишдан завқ олади? — Фойда олишдан.

Энг яхши маслаҳатчи ким? — Вақт.

* * *

Бахтсизликка дош беролмайдиган одам бахтсиздир.

* * *

Кемада сузиб бораётганлар на тириклар ва на ўликлар қаторига кирадилар.

* * *

Куч билан эмас, ишонч билан забт эт.

* * *

Ёшлигингда кексалик учун доноликни тўпла. Чунки ундан ишончлироқ бисот йўқ.

КРИТЛИК ЭПИМЕНИД

(Милоддан аввалги VI аср)

Афсонавий юнон донишманди Эпименид Крит оролида туғилган. У донишманд Солон билан яқин дўст бўлган. Солонга қонунларни тузишда кўмаклашган. Милоддан аввалги 596 йилда Эпименид Афина шаҳрида вабо эпидемиясидан сақлаб қолган. Манбаларда ёзилишича, файласуф 300 йилдан ортиқ умр кўрган.

* * *

Эпимениднинг ёлғон сўзлаган критлик ҳақидаги мантиқий зиддияти неча асрлардан буён донишмандлар учун ечиб бўлмас муаммолигича қолаётир. Бу зидламанинг мазмуни шундай: «Бир критлик сўзлай туриб: «Мен алдаяпман», дейди ёки: «Ҳозир мен айтадиган сўзлар ёлғон», дейиши мумкин. Ё бўлмаса бундай дейди: «Айтган сўзларимнинг бари ёлғон». Агар сўзловчи чиндана ёлғон гапирган бўлса, унинг иқрори — ҳақиқат. Аксинча, сўзловчининг айтганлари чин бўлса-ю, «ёлғон гапирдим», деса, у ростдан ҳам ёлғон гапирган. Шундай қилиб, агар сўзловчининг иқрори рост бўлса, у ёлғон гапирётган бўлади, аксинча, унинг иқрори ёлғон бўлса, гаплари ростдир.

Ушбу мантиқий зиддиятнинг кашф этилиши кўплаб файласуфларни боши берк кўчага киритиб қўйди. Файласуф Христипп (милоддан аввалги 281-208-йиллар) ана шу зидламага бағишланган учта китоб ёзди. Кос-

слик Филет исмли донишманд эса бош қотира-қотира, зиддиятни ечолмагач, алам устида ўз жонига қасд қилди.

Тарихий манбаларда қайд этилишича, таниқли юнон олими, мантиқ илмининг билимдони Диодор Кронос (милоддан аввалги 307 йилда вафот этган) ҳаётининг сўнгги йилларида ушбу зидламани ечишга бел боғлаган. У ечимни топмагунча овқат емасликка онт ичган ва охир-оқибат бандаликни бажо келтирган.

МИЛЕТЛИК АНАКСИМЕН

(Тахминан милоддан аввалги
585-525 йиллар)

Қадимги юнон файласуфи Анаксимен милетлик Эвристратнинг ўғли ва файласуф Анаксимандрнинг яқин дўсти бўлган.

* * *

Анаксимен шогирди билан қалин дарахтзорда сайр қилиб юрарди. Суҳбат орасида шогирди ундан сўраб қолди: «Устоз, мана сиз буюк эллинлардан сабоқ олган, кўп йиллик ҳаётий тажриба ортириб, донишмандлик мақомига эришган инсонсиз. Лекин негадир ҳали кўп нарсани билмайман, деб нолийсиз. Наҳотки, сиздек донишманд учун ҳам ечилмаган саволлар бўлса бу дунёда?» Файласуф ўйланиб қолди ва таёқ олиб ерга иккита доира чизди. Бу доираларнинг бири кичкина, иккинчиси каттароқ эди. «Мана бу кичкина доира сенинг билимларинг, каттаси эса меники, — деди Анаксимен. — Ушбу доиралардан ташқаридаги майдон эса ҳали биз англаб етмаган илмлардир. Энди бир эътибор бергин-а, доира қанчалик кичик бўлса, ундан ташқаридаги майдон ҳам шунча кичик, яъни ҳали биз тушуниб етмаган илмлар камроқдир. Доира катта бўлса, бунинг акси, яъни инсоннинг билим доираси қанчалар кенг бўлса, бу доирага туташ номаълумлик майдони ҳам шунчалар кенгдир.

ЛАО ЦЗИ

(Милоддан аввалги 579-499 йиллар)

Хитойлик файласуф Лао цзи Чу подшоҳлигининг фуқароси бўлиб, асл исми Ли Эр эди. Лао цзи «устоз Лао» деган маънони англатади. Лао эса лақаб бўлиб, «қария» деганидир.

Лао цзи Чжоу саройида архив ходими бўлиб хизмат қилган. Конфуций билан учрашган. Лао цзи Чжоу салтанатининг инқирозга юз тутганини кўриб, «истеъфога» чиқади ва тарки дунё қилиб, ғарбга қараб йўл олади. Чегарага етиб келганда чегара бош-

лиғи ундан ўз ватанига нимадир қолдириб кетишни сўрайди. Ли Эр чегара бошлиғига 5000 белгидан иборат қўлёзмани топширади. Бу тарихда «Даодэцзин» («Эзгулик йўли ёки Куч ва ҳаракат ҳақидаги китоб») номи билан машҳур китоб эди. Бу китобда Дао таълимотининг моҳияти ҳақида сўз боради. Дао иероглифи икки қисм: «Шоу» — бош ва «Цзоу» — бормоқ деган сўздан иборат. Бу «одамлар юрадиган йўл», деган маънони билдиради. Ҳозирга келиб «Дао» қонуният, қонун деган кўчма маънони англатади.

* * *

Дао замин ва осмоннинг илдизидир. Дао ҳамма нарсанинг онаси, оламнинг асосидир.

* * *

Даонинг на сийрати, на овози, на шакли бор. Унга қарайсан, аммо кўрмайсан. Қулоқ тутасан-у, эшитмайсан. Қувлайсан-у, тутолмайсан.

* * *

✓ Осмон остидаги ҳамма нарса омонатдир.

* * *

Мустаҳкам ва кучли нарсалар ўлим хизматкорларидир.

* * *

Оҳ, бахтсизлик! У бахтининг таянчидир. Оҳ, бахтиёрлик! Унда бахтсизлик яширин.

* * *

Буюк ишлар, албатта, майда ишлардан бошланади.

* * *

Мўрт ва ожиз нарсалар мустаҳкам ва кучли нарсалар устидан ғалаба қозонади. Ер юзида сувдан юмшоқроқ ва заифроқ ҳеч нарса йўқ. Аммо у мустаҳкам ва кучли нарсаларга ҳужум қилади. Ҳеч қандай куч уни енголмайди.

* * *

✓ Билгувчи сўзламайди, сўзлагувчи билмайди.

* * *

✓ Нафратга яхшилик билан жавоб қайтармоқ керак.

* * *

✓ Ғанимни тўғри баҳолай билмасликдан кўра оғирроқ кулфат йўқ.

* * *

✓ Мени қанча кам билсалар, шунча қадрлиман. Шу туфайли доноликда комил одамлар қалин, дағал либосларга бурканиб, қўйнида яшма тошни яширган одамга ўхшайдилар.

* * *

✓ Одамлар ортингдан эргашишини истасанг, уларнинг ортидан юр.

* * *

• Ўз хоҳиш-истакларининг чегарасини билмасликдан ортиқ бахтсизлик бўлмайди.

* * *

Фикрларингизга эҳтиёт бўлинг — улар қилмишларингиз ибтидосидир.

* * *

Буюк тўғрилиқ эгриликка, буюк заковат аҳмоқликка ўхшайди.

* * *

✓ Одамлар гузалликни англаган ондан бошлаб хунуклик пайдо бўлади.

Бани башар эзгулик нелигини англаган лаҳзаларда эса ёвузлик ҳам мавжудлигини тушунди. Демак, борлик йўқликни, мушкулот енгилликни юзага келтиради. Юксаклик ва тубанлик бир-бирига қайишади, узунлик ва қисқалик бирини-бири тўлдиради. Товушлар ўзаро қўшилиб уйғунликни ҳосил қилади. Ўтмиш ва келажак ўзаро ўрин алмашади. Шу боис доно одам фаолиятсизликни афзал кўриб, сукутда муталаа билан машғул бўлади.

* * *

✓ Инсон илк бор дунё юзини кўрганда — нозик ва заиф, ўлими олдидан эса саботли ва кучлидир. Барча тирик мавжудотлар ва ўсимликлар мавжудликнинг илк палласида нозик ва заиф, ўлим лаҳзаларида эса қуруқ ва чиркиндыр. Демак, бардошлилик ва кучлилик ўлим нишонаси, нозиклик ва нимжонлик эса ҳаёт белгисидир. Шу боис қудратли қўшин зафар қучолмайди ва бақувват дарахт нобуд бўлади. Демак, нозиклик ва заифлик доим куч-қувватдан устундир

Буюк донишмандлар ҳукмронлик қилган юртда фуқаролар уларнинг борлигини сезишмайди. Қаердаки буюк бўлмаган донишмандлар ҳоким бўлса, омма уларга қаттиқ боғланган бўлади ва уларни шарафлайди. Қаердаки пастроқ донишмандлар ҳукмронлик қилишса, халқ улардан қўрқади. Янада заифроқ донишлар ҳоким бўлган жойда эса халқ улардан ҳазар қилади.

ПИФАГОР

(Милоддан аввалги 576-496 йиллар)

Жанубий Италиянинг Регия шаҳрида туғилиб ўсган қадимги юнон файласуфи Пифагор Мнесарх исмли кишининг фарзанди бўлган. Отаси уни хизмат сафарига доимо ўзи билан олиб юрган. Оқибатда Пифагор қизиқувчан ва янги нарсаларни билишга интилувчан бўлиб ўсади.

У файласуфлар Анаксимандр ва Ферекиднинг шөгирди бўлган.

Пифагор узоқ вақт давомияда Мисрда таҳсил олган. Зардуштийлик динига жуда қизиққан. У Мисрда илм сирларини ўрганиш учун ҳатто хатна қилдиришга ҳам рози бўлган. Акс ҳолда уни китобларга яқинлаштиришмасди. У ҳеч қачон йиғламаган ва умуман эҳтирос ҳамда ҳис-ҳаяжонга берилмаган.

Пифагорнинг қуйидаги асарлари маълум: «*Табиат ҳақида*», «*Давлат ҳақида*», «*Тарбия ҳақида*», «*Жон ҳақида*», «*Олам ҳақида*», «*Илоҳий калом*». Пифагор милоддан аввалги 496 йилда душманлари томонидан ўлдирилган. Пифагор ҳаётнинг мазмунига оид қарашларга «фалсафа», деб ном берган биринчи донишманд эди.

* * *

Ривоят қилишларича, Флиунт шаҳрига сафари чоғида ҳоким Леон Пифагордан сўради: «Сен қайси илм билимдонисан?» — «Ҳеч қайси, — деб жавоб берди Пифагор. — Мен шунчаки бир файласуфман». — «Фалсафа дегани нима ўзи?» — таажжубланиб сўради ҳоким. Пифагор шундай жавоб берди: «Инсон умрини бозор ва олимпия ўйинларига қиёслаш мумкин. Бозордаги сотувчилар ҳам, харидорлар ҳам доимо ўз фойдаларини кўзлайдилар. Олимпия ўйинлари иштирокчилари эса шон-шуҳрат ва машҳурлик пайида бўладилар. Ўйингоҳдаги томошабинлар эса уларни диққат билан кузата-

дилар. Ҳаётда ҳам шундай. Одамларнинг катта бир гуруҳи бойлик ва шон-шуҳрат орттириш мақсадида елиб-югурадилар. Ана шу оломон орасида камчиликдан иборат бир гуруҳ борким, улар четдан туриб атрофдагиларни жимгина кузатадилар. Воқеа-ҳодисаларни, инсон табиатини тадқиқ этадилар. Ҳақиқатни англаш уларнинг энг севимли амалидир. Ана шу тоифадаги одамлар файласуфлар — доноликни севувчилар, деб аталади. Улар софослар, яъни донишмандлар эмас. Чунки том маънодаги донишмандлик ёлғиз Аллоҳга хос сифат. Бандалар эса донишмандликка интилиш билан кифояланадилар, холос».

* * *

✓ Донишмандлик ибтидоси: фикрлашни ўрганиш, вайсақиликка барҳам бериш.

* * *

✓ Ўтган кун ҳақидаги: «Мен уни қандай ўтказдим, нималар қилдим-у, нималарга улгуролмадим?» — деган саволларга жавоб топилмагунча кўзларинг уйқуга кетмасин.

* * *

Одамлар! Энг аввало эзгу ахлоққа эга бўлишга ҳаракат қилинг, зеро ахлоқ қонуннинг асосидир.

* * *

Тартиб сенинг муқаддас мақсадинг бўлсин. Сен бу мақсад йўлида астойдил хизмат қил. Чунки тартиб ҳамма нарсанинг мажмуасидир. Табиатнинг мавжудлиги асосида ҳам тартиб ётади.

* * *

Агар сендан эзгулик нима, деб сўрасалар: амалда фойдаланилган донишмандликдир, деб жавоб бер.

* * *

✓ Тинглаш ва сукут сақлаш сени доноликка етаклайди.
Сукут — доноликнинг бошланиши.

* * *

Билимлилик ва донишмандликни айна бир нарса деб ҳисобламанг.

* * *

✓ Хусусий мулки бўлмаган фуқаро беватандир.

* * *

Эй, оддий халқ орасида яшашга маҳкум донишманд!
Сен мойга ўхшашинг лозим. Мой сувга аралашиб кетмай, унинг юзида қалқиб туради.

* * *

Сен ўз-ўзингга ҳоким бўл. Ўзингга ўзинг шоҳ бўлиб, одилona бошқарув асносида юксак ҳукмронлик ва энг муҳим лавозимга эришасан.

* * *

✓ Рафиқаси билан муросага келолмаган одамни дўст тутма.

* * *

✓ Жонзотларни ўлдиришдан сақланинг, чунки одам ўлдириш жониворларни ўлдиришдан бошланган.

БУДДА ШАКЪЯ МУНИ

(Милоддан аввалги 556-476 йиллар)

Будда дунёда энг кенг тарқалган динлардан бири — буддизмнинг асосчиси. У Ҳиндистондаги Шакъя қабиласи ҳукмдорининг ўғли бўлган.

Будда Ҳимолай тоғининг этагида дунёга келган. Унинг асл исми — Гаутама бўлган. Шакъя Муни унинг лақаби бўлиб, «шакъя қабиласининг зоҳиди» деган маънони билдиради.

Гаутама муҳташам саройда, гуллар ва дур-жавоҳирлар ичида, раққосалар, мусиқачилар қуршовида яшаган. Шунинг учун у ҳаёт ҳамма ерда гўзал ва завқли деган хулосага келган...

Бироқ бир кун оғзида битта ҳам тиши йўқ, қартайиб қолган қарияни учратгач, кексалик муқаррар эканлигини тушунади. Бемор одамни учратиб, саломатлик омонатлигини англади ва ўлим тўғрисида ўйлай бошлайди. Шу тариқа зоҳидликни ихтиёр қилади. Етти йил таркидунёчиликда, очлик ва саргардонликда яшайди. Кунлардан бир кун у катта дарахт остида чордона қуриб чуқур ўйга толганча ўтирганда мўъжиза юз бериб, онги тиниқлашади ва донишмандлик сари юз тутаяди. Шу пайтдан бошлаб уни Будда деб аташади. Будда — санскритча хотиржам, осойишта, деган маънони билдиради. Будда Ганг дарёси бўйидаги Банорас шаҳрида ўз таълимоти асослари бўйича дарс берган.

* * *

Будда Шакъя Муни шундай деганди: «Инсон ҳаёти азоб-уқубатлардан иборатдир. Бироқ доимо тўғри сўзлаб, эзгуликка интилиш, ўзгаларнинг ҳақиқага хиёнат қилмаслик, ғазаб ва ҳасадни енгиш орқали уни енгиллатиш мумкин. Шунингдек, инсон беҳуда югур-югурлардан, мол-дунё орттириш ҳаваси ва ҳаддан зиёда ҳузур-ҳаловат истағидан озод бўлмоғи лозим. Ана шунда ҳар бир бой ва камбағал, шоҳ ва қул, руҳоний ва оддий кимсалар дунёга қайта-қайта келиш азобидан халос бўладилар».

* * *

Будда шогирдлари толиқиб қолган кезларда уларга кутилмаган саволлар бериб, тезлик билан жавоб қайтаришларини сўрарди. Масалан, гоҳида оддий бир буюмни кўрсатиб, уни кўпи билан учта сўз ва камида юз сатр орқали таърифлаб беришларини буюрган. Баъзан талабалардан бирини танбалаган эшик қаршисига турғазиб қўйиб: «Эшикни нима билан очасан?» — деб савол берган, гоҳо мусиқачиларни дераза тагига тизиб, бирор қўшиқни тескари мазмунда куйлашга мажбур этган. Баъзида шогирдлари сафидан ўта туриб, нечта қадам ташлаганини сўраб қоларди. Бирор жонивордан ёки табиат ҳодисаларидан чўчиган талабалардан эса ўзларидаги қўрқувни енгишни талаб қилган.

* * *

Уч шогирд Буддадан унинг мўъжизаларини кўриш учун ижозат сўрадилар. Донишманд уларнинг ҳар бирини қоронғи хонага киритиб, устларидан қулфлаб қўйди. Орадан бир оз вақт ўтиб, уларни ҳузурига чақирди ва кўрганларини сўзлаб беришларини сўради. Талабалар бирин-кетин кўрганларини ҳикоя қилишди. Будда уларнинг ҳикояларини тинглаб бўлгач, деди:

— Энди сиз мўъжиза ўзингиз учун фойдасиз эканига ишонч ҳосил қилмоғингиз лозим. Негаки, сиз асосий мўъжизани сезишга ожизлик қилдингиз. Зеро, ботиний борлиқни ҳис эта олганингизда эди, бу туйғу сизни ўзга оламларга йўллаган бўларди. Аммо сиз ўзингизнинг ерда ўтирганингизни ҳис этишда давом этдингиз. Сизнинг фикрларингиз ерга турли кулфатлар ёғдирди. Сиз қояларни вайрон қилиб, тўфонда кемаларни парчалаб ташладингиз.

Шу сўзлардан сўнг Будда бир оз тин олиб талабаларнинг бирига сўз қотди:

— Мана, сен бошига алангадан тож кийган алвон тусли жониворни кўрдинг. Сен тубсизликдан олиб чиққан бу

олов ҳимоясиз одамларнинг бошпаналарини ўз домига олиб, куйдириб юборди. Зудлик билан уларга ёрдам бер!

— Сен эса қиз қиёфасидаги калтакесакни кўрдинг, — деди иккинчи талабага. — Ва тўлқинларни балиқчиларнинг қирғоқдаги қайиқларини ювиб кетишга мажбур қилдинг. Сен ҳам ёрдамга шошил!

Учинчи шогирдига юзланди:

— Сен парвоз этаётган лочинни кўрдинг ва кучли довул деҳқонларнинг ҳосилини учириб кетди. Энди сен бориб, уларга товон тўламоғинг лозим!

Шогирдларим! Айтинг-чи, сиз атрофдагиларга қандай наф келтирдингиз. Зеро, кавакдаги бойқуш ҳам вақтини сиздан кўра фойдалироқ нарсаларга сарфлайди! Сиз ё тер тўкиб, ерда меҳнат қилмоғингиз ёхуд ёлғизликда ердан юксакликка кўтарилишга ўзингизда руҳий қувват топтомоғингиз даркор. Донишманд одам бемаъни фикр тўлқинини қўзғатишдан доимо сақланмоғи зарур.

Шу нарса ҳақиқатки, миттигина кушнинг қанотидан тушган патнинг зарбидан узоқларда момақалдироқ ҳосил бўлади. Инсон нафас олганда бутун олам билан қоришиб кетади.

Донишманд доимо юксаклик сари интилади. Зеро, одамлар доимо бир-бирига донолик сифатларини очгусидир.

* * *

Будда Қонун ғилдираги ҳақида шундай ривоят қилади:

Бир моҳир хаттот ҳузурига муҳтарам зот келиб, Тангрига мурожаатнома ёзиб беришни сўрайди. Ва шунга лойиқ тери (қадим замонда қоғоз ўрнида ишлатилган) ташлаб кетади. У кетгач, яна бир одам келиб, таҳдид ва ғазабга тўла мактубини зудлик билан кўчириб беришни буюради. Хаттот унинг ҳожатини чиқариш мақсадида мактубни кўчиришга киришади ва шошилишда адашиб, биринчи киши келтирган терини ишлатиб юборади. Жанжалкаш одам қувониб, мактубни олиб кетади. Сўнгра биринчи буюртмачи келади-да, терини кўриб:

— Мен ташлаб кетган тери қани? — деб сўрайди. Хат-тотдан юз берган англашилмовчиликни эшитиб, шундай деди:

— Эзгу тилаклар битиш учун сенга келтирилган терига оқ фотиҳа берилганди. Таҳдид ва иғво битилиши лозим бўлган тери эса ўз таъсир кучидан маҳрум этилганди.

Сен муддатлар қонунини инсофсизларча бузиб, бир беморга ёрдам берувчи дуонинг кучини йўқотдинг. Бунинг устига кўз кўриб, қулоқ эшитмаган, оғир оқибатларга олиб келиши мумкин бўлган ёвузликни, зуғумни ҳаракатга келтирдинг. Мен келтирган терига оқ фотиҳа берган авлиёнинг меҳнати бир пул бўлди. Ёвузликнинг кучини кесган авлиёнинг меҳнати зое кетди. Сен оламга ёвуз дуоибадни «чиқариб» юбординг ва у бир кун албатта ўзингга қайтиб келажак. Сен Қонун ғилдирагини издан чиқардинг. Энди сен унга чиқа олмайсан, у йўлингга кесиб ўтади.

Бу воқеадан хулоса шуки, қонунларни биринчи дуч келган ўғри олиб кетадиган ўлик терига ёзманг. Қонунларни қалбингизда сақланг. Ана шунда бахт-саодат сизга йўлингизни енгиллаштиргувчи Қонун ғилдирагини ҳадя этади.

* * *

Бир софдил одам Буддани кўрмоқлик ниятида атрофдаги турфа буюмларга бир-бир назар солди. Бироқ унинг қўллари доно тимсолларни тута олмади, кўзлари эса мўътабар буюмларни тешиб ўтишга ожизлик қилди — у Буддани кўролмади.

Ниҳоят, ибодат қилаётган чоғида пешонасига ўргимчак ини тегаётганини сезиб, уни қўли билан сидириб ташлади. Шунда ғойибдан дона-дона овоз келди:

— Нега менинг қўлимни итараяпсан? Менинг нурим сени қучишига ижозат бер.

Сўнг атроф бирдан ёришиб кетди. Ҳалиги одам ўзи сидириб ташлаган ўргимчак ипини қўлига олди. Ип ҳар бирида Будда сиймоси акс этган қирқта марварид дона-

сига айланди. Марварид доналарининг ўртасида бир тош бўлиб, унга: «Жасорат, умидсизлик, шодлик», деган сўзлар битилганди. Будда муҳиби шодликни танлади. Негаки, у шодликка олиб борувчи йўлни топганди.

* * *

Будданинг ҳузурига бир талаба келиб:

— Мўъжиза кўрсатганингиздан кейингина сизга ишонишим мумкин, — деди.

Будда ғамгин жилмайди-да, унга ғаройиб мўъжиза кўрсатди. Талаба ўзини тутолмай ҳайқириб юборди:

— О, Будда! Энди мен сенинг раҳнамолигингда илм олишга розиман.

Бироқ Будда унга эшикни кўрсатиб, деди:

— Энди менга сенинг керагинг йўқ!

* * *

✓ Будда шундай деганди: камчилик ва нуқсонларингни кўрсатиб, сени койиган донишманднинг этагидан маҳкам тут. Зеро, у зот хазинага элтаётган йўлбошчига ўхшайди ва сен сира кам бўлмайсан.

КОНФУЦИЙ

(Милоддан аввалги 551-479 йиллар)

Конфуций Хитойнинг шарқидаги Лу князлигида туғилди. У аслзодалар хонадонига мансуб бўлиб, отаси Шу-лянь Хэ Лу князлигидаги Цзоу музофотини бошқарган. Конфуций туғилганда отаси 70 ёшга тўлган эди. Уч ёшга тўлганда отасидан, 17 ёшида онасидан айрилди. Ойлада Конфуцийдан ташқари 9 қиз ва бир ногирон ўғил бўлган.

Унинг асл исми Кун Цю бўлиб, мухлислари Кун Фу-цзи, деб аташган. Бу исм бора-бора Кун Фу-цзи, деган фахрли лақабга айланган. Бу исм «хур-

матли устоз Кун», деган маънони англатади. XVII асрда Хитойга келган иезуит-миссионерлар хитойлик донишманд таълимоти билан танишиб, уни Европа маданиятининг ҳам вакилига айлантириш мақсадида Конфуций деб атай бошлашган.

Конфуций Пифагор ва Сукрот каби фақат оғзаки таълим берган. Шунинг учун ундан бир сатр ҳам қўлёзма қолмаган. Бизга маълум асарларининг ҳаммаси шогирдлари томонидан ёзилган.

Конфуций даосизм асосчиси Лао-Цзи билан учрашган, ундан маслаҳатлар олган. Файласуфнинг 3000 нафар шогирди бўлган. Улардан 72 нафари эса ҳеч қачон устозларини тарк этишмаган. Конфуций 66 ёшига қадар мамлакатни кезиб, ўз таълимотидан сабоқ берган. У мазкур амални 30 ёшида бошлаганди.

* * *

Ягона ва энг мудҳиш хато аввалги хатоларни тузатмасликдир.

* * *

Кунлардан бир кун хитой донишманди Конфуцийнинг севимли шогирди Цзи-Гунга бир таниши: «Сен Конфуцийдан кўра билимлироқ ва ақллироқсан», — деганда Цзи-

Гун унга шундай жавоб берди: «Донолик мисли бир девор бўлса, менинг деворим одам бўйидан ошмайди. Шунинг учун ҳар бир одам осонгина бу девор ортига мўра-лаб, нималар борлигини билиб олиши мумкин. Устоз эса мисли бир неча саржин (бир саржин — 2,13 метр) баланд-ликдаги девордир.

Бу деворнинг дарвозасини тополмаган киши унинг ортидаги гузал эҳром ва муҳташам қасрларни ҳеч қачон кўролмайди».

* * *

Конфуцийнинг ўзи билан деярли тенгдош Цзи-Лу ис-мли барваста, жиззаки ва ўтакетган шуҳратпараст шо-гирди бўлган. Бу йигит Цюйфуга чекка қишлоқдан омад излаб келиб, ўзининг қўпол қилиқлари билан пойтахт аҳлининг эътиборини тортган эди.

Бир куни у одоб ва назокатни унутиб, Конфуцийга луқ-ма ташлади: «Муҳтарам зот, сиз шунчалар доно экан-сиз, ҳийла-найранг ишлатмай саволимга жавоб берсан-гиз: қандай қилиб кишиларни қўрқувга солмай бўйсун-дириш мумкин?» Конфуций шундай жавоб берди: «Бу-нинг учун сен меҳнатинг билан уларга ўрнак бўлмоғинг лозим». Цзи-Лу бу сўзларни эшитиб, хижолат тортди. Чунки жавоб айланиб келиб, ўзига тақалганди-да. Ле-кин бўш келмай яна савол берди: «Дейлик, мен бунга эришдим. Кейин-чи?» — «Бўшашмасдан, меҳнат қилиш-да давом эт», — деди Конфуций. Цзи-Лу жавобни эши-тиб, паришон ҳолда жим қолди. Шунда Конфуций яна сўзида давом этди:

— Энди савол бериш учун менга ижозат эт. Айт-чи, мусиқани севасанми?

— Мен узун шамширимни севаман, — дағаллик билан жавоб берди Цзи-Лу.

— Мен сендан бошқа нарсани сўрадим. Ўзингдаги ис-теъдодни илм билан бойитиш пайти етмадимикан?

— Билим олишдан қандай фойда бор? — деди қайсарлик билан шогирд.

— Ўз фуқароларини ўқитмаган подшоҳ ҳақиқий ҳукмдор бўлолмайди. Дўстига насиҳат қилиб, тўғри йўлга солишга уринмаган мард эр олижаноблик хислатидан маҳрумдир. Тинмай илм олган виждонли инсон, албатта, буюк донишмандлик даражасига етмоғи тайин. Ва илмни севган инсон ҳеч қачон воқеликка зид иш қилмайди.

— Жанубдаги тоғларда ўсадиган эгилмас, тикка бамбукдан ясалган камон ўқи ҳатто каркидон терисидан ясалган совутни ҳам тешиб ўтар экан. Ваҳоланки, бу ўсимлик илмдан беҳабардир, — деди Цзи-Лу ўзининг топқирлигидан яйраб.

— Бу камон ўқининг бир учига қуш патини улаб, иккинчи учига темир найза ўрнатсанг, у нишонни яна ҳам чуқурроқ ёриб киради, шундай эмасми? — деди Конфуций.

Бу сўзлардан лол қолган Цзи-Лу шундагина ўзига беқиёс устоз топганини англаб етиб, ўз устунлигини исботлашга қанчалар ғайрат билан киришган бўлса, шунчалар шижоат билан Конфуцийга хизмат қилишга бел боғлаган экан.

* * *

Конфуцийдан сўрадилар:

— Жэн нимани англатади?

Донишманд жавоб берди:

— Ўзингга раво кўрмаган нарсаларга ўзгани ҳам нолойиқ, деб бил. Ана шунда салтанат ва оиладаги нафрат ҳамда адоват барҳам топади. Қадимий ҳинд ривоятларидан бирида ҳикоя қилинишича, ўта сабрсиз ва қизикувчан ёш йигит олимлардан муқаддас китобларни қисқартириб, бир нафасда ўқиб чиқса бўладиган сатрларга жамлаб беришларини сўрайди. Йигит ниҳоят қонун илмининг билимдони Хилелга мурожаат қилишга мажбур

бўлади. Олим йигитнинг илтимосини эшитиб, мийиғида кулади-да:

— Нимани ўзингга номуносиб деб билсанг, ўшани ўзгага ҳам раво кўрма, — деб жавоб беради.

* * *

Олижаноб эр тўққиз нарса ҳақида ўйлашни канда қилмайди. Булар равшан кўрмоқлик, аниқ эшитмоқлик, одоб билан муомала қилмоқлик, самимий сўзлашмоқлик, эҳтиёткорлик ила ҳаракатда бўлмоқлик, қаҳру ғазаб оқибатини ёдда тутмоқлик, одилликни унутмаслик ҳамда имконият туғилганда фойда олмоқлик.

* * *

Сима Нью Конфуцийдан инсонпарварлик ҳақида сўради.

Донишманд:

— Инсонпарварлик ҳақида сўзламоқлик мушкул, — деди.

— Демак, нимаики тўғрисида сўзламоқ мушкул бўлса, шу инсонпарварлик экан-да? — деб сўради Сима Нью.

— Уни амалга оширмақ мушкул-у, у ҳақда сўзламоқ мушкул бўлмайдими?! — жавоб берди Конфуций.

* * *

Конфуций ҳукмдор ва халқ ўртасидаги ўзаро муносабатни шундай қиёслайди: подшоҳ мисли бир чавандоз бўлса, амалдорлар ва қонунлар юган ва жилов, фуқаролар эса отдир. Отни енгил бошқармоқ учун уни пухта юганламоқ ва жиловни тўғри бошқармоқ лозимдир.

Шунинг билан бирга отларнинг кучини бир-бирига мувофиқлаштириб, ортда қолганларини назорат қилмоқ жоиздир. Ана шу шартларга амал қилган чавандоз овоз чиқармаса, ниқталамаса ҳам отлар ўз-ўзидан чопиб кетаверади.

* * *

Инсонни севиш сув ва оловдан ҳам муҳимроқдир, — дейди Конфуций. — Чунки мен сув ва олов одамларни ҳалок этганига кўп гувоҳ бўлганман. Бироқ инсонни ардоқлаганларнинг ҳалокатга учраганини сира кўрмаганман.

* * *

Бир куни Конфуций Чжэ исмли қароқчини инсофга келтириш мақсадида унинг уйига борди. Чжэ Конфуций-ни шундай сўзлар билан қувиб чиқарди:

— Энг узоқ умр — юз йил, ўртача умр — саксон, умр-нинг энг паст чегараси эса 60 йилдир. Тинкани қуритувчи хасталик, жудолик азоблари ҳамда ғам-ташвишлар чиқариб ташланганда, инсон ҳаётининг бир ойида атиги 4-5 кунлик қувончли дамлар бўлади, холос.

* * *

Туғма билим соҳиблари барчадан баландда турадилар. Тинмай ўқиш йўли билан илм олганлар эса улардан кейин юрадилар. Қийинчиликлар сабаб бўлиб илм олишга чоғланганлар ундан ҳам пастроқ поғонани эгаллайдилар. Машаққатга учраганда ҳам билим олишни истамаганлар энг паст поғонадаги кишилардир.

* * *

Конфуций Цзи-Чун исмли шогирдининг «Давлатни қандай бошқармоқ даркор?» деган саволига қисқагина жавоб берганди: «Давлатни тўғри бошқармоқ учун ҳукмдор — ҳукмдорлигича, амалдор — амалдорлигича, ота — оталигича, ўғил — ўғиллигича қолмоғи лозимдир».

* * *

Устозидаги барча илм сирларини билишга чанқоқ талабалардан бирининг наздида Конфуций энг асосий билимларини фақат танланган шогирдигагина

Ўргатаётгандек туюлади. Ва ўйлай-ўйлай, бу бахтли шогирд Устознинг ўз ўғли, деган хулосага келади. Бир куни шогирд Конфуцийнинг ўғлига дуч келиб, шундай савол беради: «Отанг сенга ҳеч кимга айтмаган сирларини ошкор қилганими?» Ўғил шундай жавоб қилади: «Йўқ. Лекин бир куни Устоз ёлғиз ўтирдилар. Мен эса ҳовлида ўйнаб юрардим. У зот мени ёнларига чорлаб: «Шеърларни ёд олдингми?» — деб сўрадилар. Мен: «Йўқ, ҳали», — дегандим, Устоз: «Агар сен шеърларни ёд олмасанг, бошқаларга айтадиган сўзинг бўлмайди», — дедилар. Мен ўтириб шеърларни ёд олдим. Бошқа сафар яна шу ҳол такрорланди. Мен ўйнаб юрганимда Устоз сўрадилар: «Қоидаларни ёд олдингми?» — «Йўқ», — дедим мен. «Агар қоидаларни ёд олмасанг, ҳеч қачон қатъий фикр айтиб, сўзингни исботлай олмайсан», — дедилар. Мен дарҳол қоидаларни ёд олдим. Отамдан эшитганларим ана шулар, холос».

ПАРМЕНИД

(Тахминан милoddан аввалги 540 йилда
туғилган. Вафот этган санаси
номаълум)

Юнон файласуфи Парменид жанубий Италияда истиқомат қилувчи аслзода, бой-бадавлат хонадонда дунёга келди. У файласуф Ксенофан ва Пифагорнинг издоши Аминийдан сабоқ олган.

* * *

Ҳамма нарсанинг асосида икки ибтидо — олов ва ер ётади.

* * *

Йўқликнинг мавжудлиги ҳақидаги фикр хатодир.

* * *

Борлиқ муштарак, узлуксиз, яхлит, бўлинмас ва бир жинсли воқеликдир.

* * *

Йўқ нарсаларнинг борлигини ҳеч қачон исботлаб бўлмайди. Тадқиқотнинг бу йўлидан фикрингизни қайтаринг. Чунки йўқликни на англаб ва на ифодалаб бўлади. Йўқлик етиб бўлмас воқеликдир.

* * *

Кўпинча: «Биз ўз камчиликларимизни кўраимиз», — дейишади. Шундай савол туғилади: қандай қилиб нима-нидир эмас, айнан камчиликни кўриш мумкин? Камчилик сўзи йўқ нарсани ифодалайди. Ахир, моҳиятан, бу сўз мавжуд бўлмаган нарсани ёки номавжудликнинг ўзини англатади-ку!

Аслида йўқ нарсани қандай кўриш мумкин?! Демак, кўраётганларимиз биз учун кўринмиш сифатида кам, етарли эмас. Биз кўпроқ ёки бошқачароқ кўришни, яъни муайян нарсада мавжуд бўлмаса-да, бошқа бир нарсада бор бўлган ниманидир кўришни хоҳлаймиз.

Демак, қатъий қилиб айтганда, биз нафақат кўрмаймиз — ахир «номавжудлик»ни қандай кўриш мумкин — балки кўрганларимиз билан келиша олмаймиз.

* * *

Қарама-қаршилиқ ҳақиқатга номувофиқдир.

* * *

На ўтмиш ва на келажак мавжуд. Чунки ўтмиш эндиликда йўқ, келажак эса ҳали етиб келмаган.

* * *

Бемаъни маърузаларга қулоқ осма.

* * *

Парменид Сукрот билан учрашиб, кўп суҳбатда бўлган. Бир куни у ёш Сукротга шундай маслаҳат беради:

— Фикрлашга интилиш мақтовга жуда лойиқ ишдир. Аммо сен кўпчилик қуруқ сафсата, деб ҳисоблайдиган фикрлар устида бош қотиришга интил! Акс ҳолда, ҳақиқатни қўлдан бой бериб қўясан.

ЭФЕСЛИК БУҚРОТ (ГЕРАКЛИТ)

(Тахминан милоддан аввалги 535-479
йиллар)

Юнон донишманди Буқрот Ки-
чик Осиёдаги Эфес шаҳрида туғил-
ди. У подшоҳ хонадонига мансуб
бўлиб, акасининг фойдасига шоҳлик
мартабасидан воз кечган.

У «космос» сўзини биринчи бўлиб
қўллаган юнон файласуфи эди.
«Космос» сўзи «тартиб» деган маъ-
нони англатади. Бу сўз дастлаб дав-
лат тизими ва ҳатто аёлларни «тар-

тиб»га келтирувчи пардоз-андоз анжомларига нисбатан ҳам қўлла-
нилган. «Косметика» сўзи шундан келиб чиққан).

Буқрот жанжалкашлиги туфайли ватандошлари билан чиқиш-
маган. У тарки дунё қилиб, умрининг охирини тоғу тошларда ўтказ-
ган. Бизгача унинг «Табиат ҳақида»ги достонидан 130 та парча
етиб келган.

* * *

Ҳамма нарса ўткинчи ва ўзгарувчандир. Буқротнинг
бу фикрида Питтакнинг: «Яхши инсон бўлиш мушкул-
дир», деган ақидаси ўз ифодасини топган. Олимларнинг
айтишича: «Ҳамма нарса ўткинчи ва ўзгарувчан» ибора-
сида асосий урғу «ҳамма нарса» сўзига берилиши лозим.
Зеро «ўткинчи» сўзи ҳамма нарсага, бутун борлиққа хос
сифатдир. Буқрот ўзининг бу фикри орқали: «Борлиқ ҳара-
катсиз ва сокин эмас, аксинча, у ўзининг бўлакларга аж-
ралиши билан бир бутунликни ташкил этади ва ўзгарув-
чанлиги билан доимийдир», қабилидаги фикрни илгари
сурмоқчи бўлган, деб тахмин қиладилар.

Баъзи манбаларга кўра, Буқрот бу иборани «Ҳамма
нарса илгарилама ҳаракат қилади» тарзида ифода этган
экан.

* * *

Донишмандлик, — дейди Буқрот, — ҳақиқатни сўзламоқ ва табиатга қулоқ тутиб, унга бўйсунмоқликдан иборатдир.

* * *

Ўзини англаш ва фикрлаш ҳамма одамларга хосдир.

* * *

Ғазаб билан курашиш мушкул: унинг истаклари учун ҳаётинг қурбон бўлади. Лаззат билан курашиш эса ундан ҳам қийин.

* * *

Табиат яшаришни севади.

* * *

Кўз қулоққа нисбатан ишончлироқ гувоҳдир.

* * *

Токи биз тирик эканмиз, руҳимиз ўликдир. Ўлганимиздан кейин улар тирилади.

* * *

Агар сўқир кишидан «кўриш нима?» деб сўраганларидан у, «сўқирлик» деб жавоб қайтарган бўларди.

* * *

Фалсафа билан шуғулланувчилар кўп нарсалардан яхши хабардор бўлишлари керак.

* * *

Буқрот доимо: «Ташрифда ўрин алмашиш, ўзгаришда доимийлик, янгиланишда бир хиллик, пайдо бўлишда меъ-

ёр, иккига бўлинишда бирлик, ўткинчиликда мангулик зоҳирдир», — дея таъкидлаган.

* * *

Олтин товарларга, товарлар олтинга алмаштирилганидек, ҳамма нарса оловга, олов эса ҳамма нарсага алмаштирилади.

* * *

Милоддан аввалги V асрнинг иккинчи ярмида яшаб ўтган юнон файласуфн Кратил шундай деганди:

«Буқрот айтганидек, оқаётган сувга икки марта эмас, ҳатто бир марта ҳам шўнғиб бўлмайди. Чунки нима ҳақда гапирмайлик, биз тугал фикр айтиб улгурмасимиздан улуксиз ўткинчилик қонунига бўйсунувчи ҳар қандай воқеликнинг моҳияти ўзгариб кетади».

Қадимги ювон файласуфи Мелисс Жанубий Италиянинг Элея шаҳрида туғилиб ўсган. Файласуф Парменид қўлида таҳсил олган. У: «Нарсаларнинг чексиз даражада кўплиги бир бутунлик демакдир», деган ғояни исботлашга уринган. Мелисснинг «*Табиат ҳақида*» асари бизгача етиб келмаган. Бу асар ундан кейин яшаган муаллифлар асарларида келтирилган айрим парчалар орқали маълум, холос.

* * *

Мелисс шундай таълим беради: «Ибтидоси ва интиҳоси мавжуд нарсалар ҳеч қачон мангу ва ҳадсиз бўлолмайди...»

* * *

Сув, ер, олов ва ҳаво деб аталмиш тўрт унсурнинг замирида пайдо қилиб ҳам, йўқотиб ҳам бўлмайдиган бир умумий моҳият борким, уни муштараклик деб атамоқ жоиздир.

БЎШЛИҚ ЙЎҚ ЭКАНЛИГИГА ИСБОТ

Бўшлиқ умуман йўқ нарса. Чунки бўшлиқ ҳеч нарсадир. Ҳеч нарса эса мавжуд бўлолмайди.

БОРЛИҚ МАНГУ ЭКАНЛИГИГА ИСБОТ

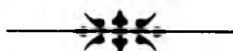
Агар борлиқни пайдо бўлган деб ҳисобласак, унда у пайдо бўлгунига қадар умуман мавжуд бўлмаган. У мавжуд бўлмаган экан, демак, ҳеч нарса бўлмаган. Ҳеч нарсадан борлиқнинг пайдо бўлиши мумкин эмас.

БОРЛИҚ ЧЕКСИЗ ЭКАНЛИГИНИНГ ИСБОТИ

Агар борлиқ чексиз бўлмаганда, у ўзидан фарқли нима биландир чегарадош бўларди. Борлиқдан фарқ қилувчи нарсa нима бўлиши мумкин? У йўқлик, яъни бўшлиқдир. Бўшлиқ эса йўқдир.

ҲАРАКАТ ЙЎҚ ЭКАНЛИГИГА ИСБОТ

Агар бўшлиқ мавжуд эмас экан, демак, ҳаракат ҳам йўқ. Чунки борлиқнинг ўзи ҳамма ёқни тўлдирган, у ҳеч қаерга сурилмайди. Бас, шундай экан, борлиқ учун ҳаракат қилишга эҳтиёж қолмайди.

КЛАЗОМЕНЛИК АНАКСАГОР

(Милоддан аввалги 500-428
йиллар)

Юнон файласуфи Анаксагор туғилганидан сўнг унинг на кулгани ва на табассум қилганини кўришган. У файласуф Анаксимендан таҳсил олган.

Анаксагор фалсафага шу қадар шўнғиб кетганки, хўжалик ишлари қаровсиз қолиб, бутун ер-мулки пода боқиладиган яйловга айланган.

Анаксагор ҳур, ноанъанавий фикрлаш тарзи туфайли таъқибларга дучор бўлган. Бир қанча муддат турмада ўтирган. Анаксагорнинг фақат «*Табиат ҳақида*» номли асари бизгача етиб келган.

* * *

Анаксагор шундай деганди: «Туйғуларимизнинг ожизлиги бонс ҳақиқат хусусида мушоҳада этмоққа қурбимиз етмайди».

* * *

Анаксагордан сўрадилар:

— Не сабабдан бу дунёга келмасликдан кўра, ёруғ олам юзини кўрмоқлик афзал саналади?

Анаксагор деди:

— Чунки биз бу оламда осмон ва Коинотнинг қандай тузилганлиги хусусида мушоҳада юритмоқ имконига эга бўламиз.

* * *

Анаксагор жамоат ишларидан воз кечиб, бутун куч-қувватини табиатни ўрганишга бағишлаган. Шу сабабли ундан кўпинча ўз мамлакати учун қайғуриш-қайғур-

маслиги хусусида сўрашарди. Донишманд эса қўли билан осмонга ишора қилиб:

— Мен ўз Ватаним ҳақида ҳаддан ортиқ қайғураман!
— деб жавоб берарди.

* * *

Ақл нафақат тирик мавжудотларда, балки табиатда ҳам мавжуддир. Ва у бутун оламдаги фаровонлик ҳамда мавжуд тартиб-қоидаларнинг сабабкоридир.

* * *

Ҳар бир нарсада барча нарсаларнинг маълум бўлаги, қисми мужассамдир. Фақат Ақлгина бундан мустасно. Ақл ҳар қандай бўлак ва қисмлардан холи, ўзига-ўзи ҳукмрон ҳамда ўз ҳолича мавжуддир. Борди-ю, Ақлга бирон нарса қоришиб кетганда, у ҳеч нарсага ҳокимлик қилолмасди. Ақл мавжуд нарсаларнинг энг энгил ва мусаффо-си бўлиб, жамики билимларни ўзида жо этган ва шунинг учун ҳам у бениҳоя қудратлидир. Ана шу қудрати ила у барча тирик жонларни бошқариб тургусидир.

* * *

«Ўсимликлар тирик мавжудотлардир. Улар ҳам ҳис қиладилар, ғам чекадилар, қувонадилар. Бу туйғулар уларнинг япроқларида зоҳир бўлади. Шунингдек, ўсимликлар ақл ва билимга ҳам эгадирлар», — деганди Анаксагор.

* * *

«Анаксагор олов ва Қуёш айнаи бир нарсадир, деб ҳисоблаганда қаттиқ янглишганди, — дейди Сукрот. — Чунки у одамлар оловга бемалол қарай олишларини, Қуёшга эса ҳеч қачон тик боқолмасликларини назардан қочирган. Шунингдек, Анаксагор инсон териси Қуёш нури таъсирида қорайишини, олов эса бундай қудратга эга эмаслигини; ўсимликлар Қуёш ҳароратисиз яшай олмас-

ликлари, олов тафтидан эса ҳалок бўлишларини унутган. Анаксагор Қуёшни оловда тобланган тош, деб таърифлаган. Аммо тош қанча қиздирилмасин, ҳеч қачон Қуёш каби ёғду тарата олмаслиги кундек равшандир. Қуёш эса доимо энг порлоқ ёритгич бўлиб қолажак».

* * *

Ҳар бир нарса таркибида ниманингдир устун даражада кўплиги билан бошқа нарсалардан ажралиб туради. Масалан, гарчи таркибида ҳамма нарса бўлса-да, аммо олтин миқдори устун маъдан биз учун олтиндир.

* * *

Ҳамма нарсалар биргаликда мавжуд эди. Ақл уларни ажратди ва тартибга келтирди.

* * *

Ҳаракат ибтидога эгадир. Ҳамма нарсани ҳаракатга келтирган Илоҳий Тафаккур учун уларнинг ҳаракатини тўхтатиб қўйишга нима тўсқинлик қилади?

ЭЛЕЯЛИК ЗЕНОН

(Милоддан аввалги 490
(тахминан) -430 йиллар)

Зенон Италияда жойлашган Элея шаҳарчасида туғилган. У файласуф Пармениднинг маърузаларини тинглаб, сабоқ олган. Баъзи маълумотларга қараганда у Пармениднинг тутинган ўғли бўлган. У биринчи бўлиб «Диалектика»ни кашф этди. Яъни фикрларидаги қарама-қаршиликларни фош этиш орқали рақибнинг сўзларини рад этиш усулига асос солди. У бутун ҳаётини «кўплик»нинг йўқлигини исботлашга бағишлаган. Айниқса, ҳаракатнинг мавжудлигига қарши далил-исботлари билан шуҳрат қозонган.

Зеноннинг қуйидаги асарлари маълум: «*Табиат ҳақида*», «*Баҳслар*», «*Файласуфларга қарши*», «*Эмпидокл қарашларига шарҳ*».

Зенон ҳукмдор Нархга қарши фитнага қўшилгани учун қатл қилинган.

* * *

Зенон: «Фалсафа инсонга ўлимга нисбатан нафрат туйғуларини инъом этади», деб ёзганди.

* * *

Зенон ҳаракатга оид фалсафий фикрини қатъий ҳимоя қилган. Унинг бу ақидаси «Чопқир Ахиллес» деб ном олган. «Ахиллес қай даражада чопқир бўлмасин ва оралиқдаги масофа қанча бўлишидан қатъи назар, у ҳеч қачон тошбақани қувиб етолмайди, — дейди Зенон. — Чунки бизнинг ҳаракат хусусидаги тасаввурларимиз ёлғондир.

Исбот: Ахиллес тошбақагача бўлган масофани босиб ўтаркан, бу вақтда тошбақа ҳам юришдан тўхтамайди. Бу ҳолат чексиз давом этиши мумкинлигини инобатга ол-

сак, чексиз масофани босиб ўтиш учун чегарасиз вақт керак бўлади. Шундай экан, ҳаракат ҳақида сўзлашга ўрин қоладими?

Бундан ташқари, табиийки, Ахиллес ва тошбақа ўрта-сида бир неча газ ва чақиримлик «масофа» мавжуд. Ана шу оралик масофа Ахиллес ва тошбақани бир-биридан ажратиб туради. Агар Ахиллес қувиб етиб олса-ю, тошбақа билан унинг орасидаги масофа атиги бир неча микронга ёхуд молекулалар узунлигидаги ўлчамга тенг бўлиб қолса, буни масофа, деб аташ мумкинми?

Зенон бу борада шундай фарзани илгари суради: «Тасаввур қилинг: ҳаракатдаги жисм олга бораркан, қарши-сидаги ҳавони ҳам олдинга итаради. Демакки, у худди тикин (поршен) каби рўпарасида учраган барча буюмларни ҳам илгари суриб кетаверади. Бундан кўриниб турибдики, Ахиллес ҳам тошбақага яқинлаша бориб, уни озгина бўлса-да, олдинга итаради. Ахиллес қанчалар тез юурса, тошбақага шунча кучли таъсир этади. Натижада тошбақа ҳамма вақт Ахиллесдан илгарида кетаверади. Хўш, бу қандай ҳаракат бўлдики, чопқир Ахиллес лоақал имиллаган тошбақани ҳам қувиб етолмаса?»

* * *

Зенон «жой»нинг мавжудлигини инкор этиб, шундай фикрни ўртага ташлайди: «Агар жой мавжуд экан, айна дамда у ҳам қайсидир жойда мавжуд бўлиши керак-ку? Ҳар қандай жойнинг ўзига тегишли қандайдир жойи бўлиши табиий ҳолдир. Бу ҳолат узлуксиз давом этаверади. Демак, жой мавжуд эмас».

* * *

Зенон бир бутун нарсанинг бўлинмаслигини тасдиқлайди. У айтадики, бутун нарса бўлингач, кўплаб бирликларга эга бўламиз. Бу бирликларнинг ҳар бири ўз навбатида бирликларга бўлинади. Бу жараён чексиз давом этаверади.

Аммо чексиз кўпликларнинг чексиз кўплиги бемаъниликдир.

АКРАГАНТЛИК ЭМПЕДОКЛ

(Тахминан милоддан аввалги
490-430 йиллар)

Эмпедокл Сицилиянинг Акрагант шаҳрида туғилиб ўсган. У бадавлат ва таниқли онланинг фарзанди бўлган. Эмпедокл фалсафа билан шуғулланиш мақсадида шоҳ саройидаги мансабни рад этган. Эмпедокл биринчи бўлиб нотиклик илмини ривожлантиришга киришди.

Файласуф оёқларига мис бошмоқ ва бошига олтин тож кийиб Юонистон шаҳарларини айланиб чиққан. Унинг жами 5000 та шеърдан 450 тасигина бизгача етиб келган. Эмпедоклнинг икки асари маълум: «*Табиат ҳақида*», «*Покланиш*».

Унинг машҳур ибораси қуйидагича ифодаланади: «Йўқ, йўқ, биз ҳеч нарсани сезмаймиз ва ҳеч нарсани кўрмаймиз. Барча нарсалар биз учун пинқондир, оламда бирон нарса йўқки, биз унинг нима эканлигини аниқлашга қодир бўлсаю».

* * *

Муҳаббат ва Адоват! Уларнинг ҳар иккиси абадийдир. Яралиш ва ибтидо ташбеҳлари бу икки туйғуга бегона. Чунки улар аввалдан охир қадар яшайдилар. Шунингдек, Муҳаббат ва Адоват доимо биргаликда мавжуддир.

Борди-ю, Муҳаббат ва Адоват буткул маҳв этилиб, йўқликка юз тутганида, Коинот қандай пайдо бўларди?

* * *

Аҳмоқлар — унсурлари енгил ва сийрак жойлашган кимсалардир. Улар калтафаҳм ва сусткаш бўладилар. Унсурлари мўл, аммо майда бўлаклардан иборат одамлар эса таъсирчандирлар. Улар ҳар ишга ўзларини ура-

верадилар-у, бироқ қизиққонликлари боис ишларини охирига етказолмайдилар. Маълум турдаги унсурлар меъёрида жойлашганлар эса бирор-бир билим закийларидир. Яъни бундай одамларнинг баъзиси яхши нотиқ, бошқа бирови уддабурондир. Чунки унсурлар улардан баъзисининг қўлида бўлса, бошқа бировининг бўғзида макон топган. Энг ақлли одамларда эса ҳамма унсурлар аралаш ҳолда бир текис тақсимланади. Ва бу унсурлар катта ҳам, кичик ҳам эмасдир.

* * *

Муҳаббат ҳамма нарсани бирлаштиради. Адоват эса ажратади.

* * *

Ҳисларга ишонма ва фикрла.

ҲОРГИЙ (ГОРГИЙ)

(Милоддан аввалги 483
(тахминан) -375 йиллар)

Юнонистонлик файласуф,
нотик Ҳоргий Сицилиядаги Ле-
онтин шаҳрида туғилган. У
файласуф Эмпедоклнинг шо-
гирди. 427 йилдан бошлаб Афи-
на шаҳрида яшаган. Ҳоргий-
нинг қуйидаги асарлари маъ-
лум: «Еленага мақтовлар»
(маъруза), «Табиат тўғриси-
да», «Паламедни ёқлаб...»

* * *

Дори-дармон жисмимизга қандай таъсир ўтказса, сўз ҳам руҳимизга шундай таъсир этади. Дориларнинг баъзиси танадаги турли хилтларни ҳайдаса, бошқалари гоҳо ўлимга сабаб бўлади. Худди шунга ўхшаш баъзи бир нотиклар тингловчиларни қайғуга ботирса, бошқалари уларга ҳузур-ҳаловат, кўтаринкилик бахш этадилар. Айрим нотиклар эса инсонлар қалбига қутқу солсалар, яна бировлари тингловчиларда мардонаворликни жўш урдирадilar. Бошқа бир тоифа нотиклар ёвуз сўзлари билан тингловчиларни ром этиб, қалбларни заҳарлайдилар.

* * *

Санъат одамларни бошқа ҳунарлардан кўра кўпроқ ишонтиради. Санъат мажбурлаш орқали эмас, балки ихтиёрий равишда ҳаммани ўз қулига айлантиради.

ПРОТАГОР

(Тахминан милоддан аввалги
480-410 йиллар)

ПРОТАГОР

Қадимги юнон файласуфи, мохир нотиқ Протагор Абдера шаҳрида туғилган. У софистлардан бўлиб, талабаларга фалсафа, нотиқлик ва баҳс санъати (эристика)дан сабоқ берган. «Софист» — қадимий юнонча сўз бўлиб, уста, яратувчи, ихтирочи, донишманд деган маъноларни англатади. Аммо милоддан аввалги V асрнинг иккинчи ярмидан бу сўз алоҳида маъно касб эта бошлади. Яъни фалсафа, нотиқлик ва баҳс санъатидан пуллик сабоқ берувчилар софистлар деб атала бошлади.

Протагорни 411 йилда даҳрийликда айблашди, унинг «Тангрилар ҳақида» деб номланувчи китоби ёқиб юборилди, ўзи ўлим жазосига ҳукм этилди. Аммо ҳукм бекор қилиниб, Протагор авф этилди ва Афинадан бадарға қилинди. Протагор 410 йилда Жанубий Италиядан Сицилияга кетаётиб, Мессина бўғозида сувга чўкиб ҳалок бўлди.

Унинг қуйидаги асарлари маълум: «Тангрилар ҳақида», «Баҳс илми», «Нарсаларнинг ибтидоий тартиби тўғрисида», «Давлат тўғрисида», «Буюк сўз», «Моҳият ҳақида» ва бошқалар.

* * *

Ирландиянинг «Хэйн энд соне» деб аталувчи кема қатнови бирлашмасининг тамғасида қўл панжаси ва уч томчи қон суврати тасвирланган.

Бу белги замирида Протагор учун муаммо ҳисобланган «масала»нинг моҳияти акс этган тарихий воқеа ётади.

Айтишларича, бир одамнинг икки ўғли ва бисотида биттагина кемаси бўлган. У ана шу кемани қайси ўғлига мерос қилиб қолдиришини билмай боши қотади. Ўйлай-ўйлай охир-оқибат, икки ўғлига бир хил шарт қўяди. Яъни, қайси

бири кеманинг ён чеккасига биринчи бўлиб қўлини теккизса, кема ўшанга насиб этишини маълум қилади. Белгиланган куни икки ўғил икки қайиққа ўтириб, кема томон зўр бериб эшкак эша бошлайдилар... Акаси анча илгарилаб кетганини кўрган кенжа ўғил болтани олиб, бир қўлининг панжасини чопади. Сўнг кесилган панжани кема томон улоқтиради. Натижада кема зукко кенжа ўғилга насиб этади...

* * *

Инсон барча нарсаларнинг: мавжуд нарсаларнинг мавжудлигини ва номавжуд нарсаларнинг номавжудлигини белгиловчи омилдир.

* * *

Мана бу нақл файласуф Протагор тафаккурининг мевасидир: «Тимсоҳ бир аёлнинг боласини ўғирлаб кетди. Онаизор тимсоҳдан жигарбандини қайтариб беришини ўтиниб сўради.

Шунда тимсоҳ:

— Майли, болангни қайтариб бераман. Фақат бир шартим бор. Сен менга ҳақиқатни айтишинг керак! — деди.

Аёл бир оз ўйланиб, деди:

— Лекин, барибир, сең менга боламни қайтармайсан.

— Демак, сўзингдан қўринадики, ҳақиқатни айтиш-айтмаслигингдан қатъи назар, болангни қайтаролмайман. Негаки, агар сенинг ҳозиргина оғзингдан чиққан сўзлар ҳақиқат бўлса, унга мувофиқ болангни сенга қайтармаслигим керак. Бёрди-ю, сўзларинг ҳақиқатлигини инкор этсанг ҳам фарзандингни қайтариб беролмайман. Чунки сен менинг шартимни бажармаган бўласан!»

* * *

Протагор шогирди Эватл билан шартнома тузади. Бу шартномага мувофиқ Эватл ўзи олиб борган суд жараё-

нида голиб чиқса, Протагорга пул бериши лозим эди. Лекин шогирд бирор суд жараёнини бошлашга шошилмайдди. Тоқати тоқ бўлган устоз шогирдига: «Сени судга бераман», — деб пўписа қилади. Эватл эса ҳали битта ҳам суд жараёнида голиб чиқмаганини рўкач қилиб, пул беришдан бош тортади.

Шунда Протагор:

— У ҳолда судга мурожаат қиламиз. Агар ажрим менинг фойдамга ҳал бўлса, сен менга пул берасан. Борди-ю, сен голиб чиққан тақдирингда ҳам мендан қарздор бўлиб қоласан. Чунки аввал шундай шартлашганмиз, — дейди.

Ўз устозига муносиб шогирд бўлган Эватл Протагорни мана бу жавоб билан лол қолдиради:

— Агар судда мен мағлуб бўлсам, сизга пул бермаслигим аниқ. Чунки келишувимизга мувофиқ мен голиб бўлсамгина тўлов тўлашим лозим. Суд жараёнида голиб чиқсам ҳам пул бермайман. Чунки мен ғалаба қозонган бўламан.

(Устоз ва шогирд ўртасидаги бу муаммоли мунозара жаҳон тарихи саҳифаларида «Эватл сафсатаси» номи билан муҳрланиб қолган).

МО-ЦЗИ (МО ДИ)

(Милоддан аввалги 480
(тахминан) -400 йиллар)

Қадимий Хитой файласуфи Мо-цзи майда мулкдор оиласида туғилди. У ғилдираклар ва қурооллар учун сўлоқ ясовчи моҳир уста бўлган. Конфуций таълимотини чуқур ўрганган. У хитой фалсафасига биринчи бўлиб ГУ (сабаб) ва ЛЭЙ (тур) даражалари тушунчасини олиб кирди ҳамда асослаб берди.

Мо-цзи қарашлари унинг шогирдлари томонидан тўпланган «Мо-цзи» китобида жамланган. Мо-цзининг замондошларига таъсири шунчалар кучли бўлганки, у худди Конфуций каби шуҳрат қозонган.

* * *

Одамзот эндигина пайдо бўлган қадим замонларда инсонлар жазо нима эканлигини билишмас, адолатни ҳар ким ўзича тушунарди. Адолат ҳақида ўнга одам ўн хил ўйлар ва ҳар бири ўзича ҳақ эди. Оқибатда одамлар ўртасида кучли адоват пайдо бўлди. Тартибсизлик ва ўзаро адоватнинг сабаби бошбошдоқлик эканини англаган одамлар ораларидан энг адолатли ва доно кишини ҳукмдорликка танлаб олишди ва уни Само фарзанди, деб эълон қилишди.

* * *

Мо-цзининг шогирди Пэн Цин устозига деди:

— Ўтмишни билиш мумкин, аммо келажакда нималар юз беришини аввалдан билиб бўлмайди.

Мо-цзи шогирдига жавобан шундай деди:

— Фараз қилгинки, юз ли узоқликда яшовчи яқин кишиларинг бошига оғир кулфат тушди. Вазият шундайки, бир кунда уларнинг ҳаёт-мамоти ҳал бўлади. Агар сен

ана шу бир кун ичида уларнинг қошига етиб боролсанг, тирик қоладилар, акс ҳолда ҳалокатга маҳкум бўладилар. Қаршингда эса манзилга элтувчи икки арава турибди. Аравалардан бири ўта мустаҳкам ва бақувват отлар қўшилган, иккинчисининг эса гилдираклари синган ва бир жуфт ориқ от қўшилган. Қани, айт-чи, сен қай бирини танлайсан?

— Албатта, бақувват аравани танлайман-да! — деди шогирд ўйлаб ўтирмай.

Шунда Мо-цзи истеҳзо билан деди:

— Хўш, унда нима сабабдан келажакни олдиндан кўриб бўлмайди, деяпсан?

* * *

Инсонлар ўртасидаги ўзаро меҳр-муҳаббат ўзгалар мулкига, хонадонига худди ўзиники каби муносабатда бўлиб, ҳар бир кишини ўзини тушунгандек тушунишга ўргатади.

* * *

Одамлар орасида ўта ноёб фазилатлари туфайли ҳаётдан кўз юмганлар кўпроқ учрайди. Чунки ҳаддан ортиқ юкни асраш доимо ранжу алам чекишга сабаб бўлади. Зотан, баланд дарахтга энг аввал болта урадилар, оҳу ва тошбақанинг йиригини ҳам дарров қўлга туширадилар, катта илонни эса биринчи бўлиб маҳв этадилар.

* * *

Девор қандай тикланади? Бунинг учун ҳар ким қўлидан келган ишни бажаради: кимдир ғишт теради, бошқа бир одам лой ташиб туради, яна биров ғиштнинг бир текис теририлишини ўлчаб боради. Шу тахлит девор қуриб битказилади. Адолат пойдевори ҳам шу йўсинда тикланади. Бу йўлда фикрлай олишга лаёқати бўлганлар, майли фикрласинлар. Тарихий китобларни баён эта олувчилар эса тарихий китобларни талқин этаверсинлар, қўлидан бо-

шқа иш келадиганлар, шу хизматларини бажараверсинлар. Ана шунда адолат йўлидаги барча ишлар албатта амалга оширилади.

* * *

Мо-Цзи яна қуйидаги фикрларни олға суради: «Само адолатни севади. Адолатсизликдан эса нафратланади. У инсонлар бир-бирини севиб, бир-бирига доимо ёрдам беришини тилайди».

* * *

Донишмандларни давлат ишларига кўпроқ жалб этиб, мартабаларини оширмоқ, уларнинг бадавлат ва эътиборли бўлишларини, амалдорлар устидан назорат ўрнатишларини таъминламоқ жоиздир.

* * *

Мамлакатнинг бутун бойлиги жам этилганда ҳам қиммати жиқатидан донишмандлар ва давлат ишига жалб этилган заковат соҳибларига тенглашолмайди.

* * *

Камбағаллик — мамлакатдаги тартибсизликлар илдири.

* * *

Инсонга баҳо беришда унинг ниятлари мажмуини ва ҳаракатлари натижасини кўриб чиқиш керак.

* * *

Доно ҳукмдор халққа фойда келтирмайдиган харажатлардан воз кечади.

* * *

Ҳукмдорлар ҳақиқатни тик айтадиган мулозимларга эга бўлмоғи зарур.

СУҚРОТ

(Милоддан аввалги
469-399 йиллар)

СУҚРОТ

Машҳур юнон файласуфи Суқрот Аттика шаҳрида ҳайкалгарош Софроникс ва доя Фенаретта оиласида дунёга келди. У жуда кўрмисиз қиёфага эга бўлган. Паст бўйли, қорни осилган, калта бўйинли, кенг ва дўнг пешонали, япалоқ, танқайган бурунининг тешиклари катта, лаблари дўрдоқ Суқротнинг укки кўзлари кишига зимдан боқишга мойил эди. У доим эски либосларда, ялангоёқ юрган.

Аёллар борасида ҳам Суқротнинг омади юришмаган. Гарчи икки марта уйланган бўлса-да, оилавий бахтга эришолмаган.

Суқрот асосий вақтини мунозара ва баҳсларда ўтказган. Баҳсларда доим унинг қўли баланд келган. Шунинг учун кўпинча унинг сочидан тортиб калтаклашган, устидан кулиб, ҳақоратлашган. Суқрот ҳаммасига дош берган. Ҳатто бир куни тепки еганда ҳам чидаб тураверган. Одамлар бундан ажабланишганда уларга қарата шундай деган: «Эшак тепса, уни судга беролмайман-ку!»

Суқрот моҳир раққос бўлган ва бундай машқни жисмининг саломатлиги учун фойдали деб билган.

У талабаларга оғзаки сабоқ берган ва ҳеч қандай ёзма манба қолдирмаган. Тимей исмли шогирди: «Эй устоз, нима сабабдан доно фикрларингизни қоғозга туширмайсиз?» — деб сўраганда, Суқрот: «Эй Тимей, ўлик ҳайвонларнинг терисига ишончинг ва тирик, барҳаёт фикрларга ишончсизлигинг жуда мустаҳкам экан», — деб жавоб берган.

399 йил Суқрот бир юртдошининг фитнаси туфайли фуқаролик меъёрларини бузганликда айбланиб, ўлим жазосига ҳукм қилинган ва қатл этилган. Судда Суқротнинг оғзидан чиққан сўнгги сўзлар шундай бўлган: «Менга ўлиш учун, сизга эса яшаш учун бу ерни тарк этиш фурсати етди. Фақат бунинг қай бири афзаллиги Худодан ўзга ҳеч кимга аён эмас».

Судда 220 нафар одам Суқротнинг айбсизлигини ёқлаб, 280 нафар киши эса унга қарши овоз берган.

Ўша даврдаги қондага кўра, ўлимга маҳкум этилганларга белгиланган вақтда заҳарли цикута (заҳарли сув ўсимлиги, бодиёни руми, зангпоя деб ҳам аталади) ўсимлигини эзиб ичиришган. ... Сукрот руҳининг эсон-омон боқий дунёга рихлат этишини Тангридан фикран сўраб, хотиржамлик ва осонлик билан заҳар тўлдирилган идишни бўшатади. Теграсидаги дўстлари йиғлаб юборишади. Файласуф уларни тинчлантириб, сукунатда ҳаёт билан ви-долашиши кераклигини уқтиради. У бир оз юриб, оёқлари оғирлашгач, турма бурчагидаги ёғоч чорпояга чўзилади. Кейин: «Критон, биз Асклепийдан хўроз қарзмиз. Хўрозни қайтаринг, ёдингиздан чиқмасин», — дейди шогирдига. Бу Сукротнинг сўнгги сўзлари эди. Қадимги юнонлар одатига кўра, беморларнинг тузалиши учун Аполлоннинг ўғли, табиблар Тангриси Асклепийга хўроз сўйиб, қурбонлик қилинган. Сукрот ўз руҳини поклаш ва хаста жисмдан халос бўлишни назарда тутиб, шогирдига юқоридаги васиятни айтган.

Сукротни бутун умри давомида Овидийнинг «Эврипиш» асарида тилга олинган инсон хулқ-атворидаги бир ноқислик безовта қилган. Овидий шундай ёзганди: «Эзуликка дуч келсам, мақтайма-ну, аммо ёмонликнинг таъсирига бериламан».

* * *

Сукрот оила ҳақидаги қарашларини мана бу ҳикматга жо этганди: «Уйланасанми, уйланмайсанми — барибир пушаймон ейсан».

* * *

«Навқиронлик чоғларимда табиатни кузатиш менинг энг сеvimли машғулотим эди, — дейди Сукрот. — Ҳар бир ҳодиса мени ажаблантирар, ҳайратга соларди: туғилиш, ўлиш, мавжудликнинг боиси не?... Мен оламнинг бир бурчидан кириб, иккинчи бир бурчидан чиқарканман. Ўзимга ўзим биринчи навбатда шундай саволлар берардим: «Тирик мавжудотлар, баъзи одамлар ўйлаганидек, иссиқлик ва совуқликнинг бир-бирига ўзаро таъсир этиб, чириш жараёни юзага келиши оқибатида пайдо бўлмасмикан? Инсон қай тарзда фикр юритади? Қон ёрдамида-ми, ҳаво ёки олов воситасидами?»

Бундан ташқари, ўзимнинг бу тахлит тадқиқотларга яроқсиз эканимни англаш учун бутун борлиқ, фазо ва Ердаги ўзгаришлар ҳақида тинимсиз ўй сураверардим».

* * *

Суқротнинг баъзи ҳаракатлари атрофдагиларни ҳайратга солган. Бир куни у кўчада ўспирин Ксенофантга дуч келиб қолди. Йигитчадаги ботиний истеъдодни иллаган файласуф қўлидаги ҳассаси билан унинг йўлини тўсди.

— Менга айт-чи, — сўради Суқрот, — унни қаердан сотиб оладилар?

— Бозордан, — жавоб берди Ксенофант.

— Ёғни-чи?

— Уни ҳам бозордан харид қиладилар.

— Донишмандлик ва эзгулик истаб қаерга борадилар? Ксенофант ўйланиб қолди.

— Ортимдан юр, мен сени ўша ерга олиб бораман, — деди Суқрот шунда.

... Шу тариқа Ксенофант Суқротнинг бир умрлик йўлдоши ва ҳамсуҳбати бўлиб қолди. У Суқротнинг ўлимидан сўнг Афлотун каби янги авлодларга устози ҳақидаги хотираларини эсдалик қилиб қолдирди.

* * *

Бир куни Алкивиад Суқротга уй қуриш учун ер майдони инъом этиш ниятида эканлигини айтди. Суқрот унга жавобан шундай деди: «Айтайлик, менга бор-йўғи биттагина шиппак керак бўлса-ю, сен менга бутун бошли бир буқанинг терисини инъом этсанг, ҳаммага кулгу бўлиб қолмайманми?»

* * *

Кунлардан бир кун Суқротнинг рафиқаси Ксантиппа аввалига эрини обдан койиб, сўнг устидан сув қуйиб юборди. «Айтгандим-а, — дея гўлдиради шўрлик файласуф, — Ксантиппа аввалига момақалди роқ бўлиб гум-

бурлайди-да, сўнг ёмғир бўлиб савалайди». Буни кўрган Алкивиад Ксантиппанинг жанжалига дош бериб бўлмаслигини эътироф этади. Суқрот Алкивиадга: *

— Мен бу жанжалларга гилдиракнинг тўхтовсиз ғирчиллаши каби кўникиб кетганман. Масалан, сен ғозларнинг ғағиллашига тоқат қиласан-ку!

— Шундайку-я, лекин бунинг эвазига мен ғозлардан тухум ва гўшт оламан, — дейди файласуфга жавобан Алкивиад.

— Ксантиппа эса менга фарзанд туғиб беради, — дейди Суқрот.

* * *

Жанжалкаш рафиқам мен учун гўё чавандознинг асовоти кабидир. Асов отни бўйсундиролган чавандоз ҳар қандай тулпорни бемалол минолганидек, мен ҳам Ксантиппа билан мурса қилиш воситасида ўзга кишилар билан осонгина муомалада бўла оламан.

* * *

Таажжубки, ҳайкалтарошлар тошни инсонга ўхшатиш йўлида ўлиб-тириладилар-у, аммо ўзларининг тошга ўхшаб қолмасликларни ҳақида қайғурмайдилар.

* * *

Салтанат ҳассасини кўлида тутган ҳар қандай киши ҳам ҳукмдор бўлавермайди. Шунингдек, эътиборли амалдорлар томонидан сайланган, қуръа ташлаб ёки зўравонлик, ёинки алдов йўли билан давлат тепасига келиб қолган кимса ҳам ҳақиқий ҳукмдор бўлолмагай, фақатгина салтанатни бошқариш уқуви бўлган зотларгина подшоҳлик ва ҳукмдорликка лойиқдирлар».

* * *

Суқрот файласуфларга таъриф берар экан: «Файласуф донишманд ҳамда жоҳил оралиғидаги мавқени эгаллайди», — дейди.

* * *

Мен бу одамдан кўра донороқман. Сабаби, ҳар иккимиз ҳам баъзи бир жоиз ва зарур нарсаларни билмасак-да, у манманлик қилади, мен эса манманликдан ўзимни тияман.

* * *

Адолат ва эзгуликдан айри тушган ҳар қандай билим доғулиликка айланади. Уни донолик, деб аташ ножоиздир, — дейди Суқрот.

* * *

Ўзини англаган инсон ўзи учун нима фойдалилиги ва нималарга қодир эканлигини яхши тушунади. У қўлидан келадиган иш билан шуғулланиш асносида ўз эҳтиёжини қондиради ва саодатга эришади. Ҳар қандай хато ва бахтсизликлардан холи бўлади. Бунинг натижаси ўлароқ, у ўзга одамларни қадрлай олади ва улардан эзгулик йўлида фойдалана билади. Оқибатда ўзини кулфатлардан асрайди.

* * *

Пул эзгуликни туғдирмайди, аксинча, эзгулик туфайли одамлар шахсий ҳаётда ҳам, жамиятда ҳам пул ва бошқа бойликларга эга бўладилар.

* * *

Ривоят қиладиларким, Аполлодор Суқротга ўлими олдидан қимматбаҳо либос кийишни таклиф этади.

— Нега? — дейди Суқрот Аполлодорга жавобан. — Бундан чиқди эгнимдаги фақирона либосим тиригимга яроқлигу, ўлигимга яроқсиз экан-да?!

* * *

— Суқрот, афиналиклар сени ўлимга ҳукм этдилар, — дедилар файласуфга.

Сукрот хотиржамлик билан деди:
— Уларни эса табиат ўлимга маҳкум этди.

* * *

Суд чоғида Сукротга сўз берилди. Сукрот нутқида ўзини сўнага, афиналикларни эса катта, олижаноб, аммо семиз ва ялқов отга менгзайди. «Бундай отларни бирорта сўна чақиб, чоптириб туриши лозим, — дейди у ва бу ўхшатишни шундай якунлайди: — Фикримча, Тангри мени кун бўйи бутун шаҳарни кезиб, ҳар бирингизни уйғотиш ва тинмай танбеҳ бериб, тўғри йўлга бошлаш учун юборган. Сўзларимга ишонинг, афиналиклар. Мен кабиларни топиш сизларга осон бўлмайди. Менга ишонсангиз, ҳаётимни сақлаб қоласиз. Бироқ сиз сўна чақиб туйқусдан уйқудан уйғонган ва ғазабга минган одамлар каби мени осонлик билан уриб ўлдиришингиз ҳам мумкин. У ҳолда Тангри яна кимнидир йўллагунга қадар қолган умрингизни ғафлатда ўтказасиз».

* * *

«Қандай одамни бахтли санамоқ мумкин?» — деган саволга Сукрот шундай жавоб берди:

— Ўткир ақл ва теран, ҳалоли фикрлар эгаси бахтиёрдир.

* * *

Ёшларга кўзгуга кўпроқ боқишларини маслаҳат берман, — дейди Сукрот, — токи уларнинг хушсуратлари ўз хуснларини шарманда этмасинлар, бадбашаралари эса хунукликларини одоблари билан безасинлар.

* * *

Ўз даражасига етолмаслик — жоҳилликдан ўзга нарса эмас. Ўз даражасидан ошмоқлик эса доноликнинг ўзгинасидир.

ДЕМОКРИТ

(Миллоддан аввалги
460-360 йиллар)

ДЕМОКРИТ

Қадимги юнон файласуфи Демокрит Абдера шаҳрида туғилиб ўсган. У бадавлат оиланинг фарзанди эди. Аммо бойликдан кечиб, бутун умрини камбағалликда ўтказди. Бор умрини донишсеварликка бағишлади. Миср, Эрон, Ҳиндистон, Ҳабашистонга саёҳат қилган.

Демокрит шаҳар ташқарисида жойлашган ер остидаги сағанада кечаю кундуз тинмай ижод билан машғул бўлган.

У элликка яқин асар ёзиб қолдирган. «*Инсон табиати тўғрисида*», «*Ғоялар ҳақида*», «*Мақсад ҳақида*» ва бошқалар шулар жумласидандир. Пифагорнинг ўғли Аримнест Демокритнинг устози бўлган.

* * *

Эзгулик адолатсизлик қилмасликкина эмас, уни истамаслик ҳамдир.

* * *

Сўз — амалнинг сояси.

* * *

Ўзида йўқ нарсалар учун ғам чекмайдиган, боридан қувонадиганлар ақлли кишилардир.

* * *

Демокритнинг юз-кўзидан сира табассум аримаган. Чунки одамлар бажараётган барча жиддий амаллар унга кулгили туюларди.

Демокрит ғайриоддий нарсаларни дарров илғаб олиш ва улардан ҳайратланишнинг ҳадисини олган эди. Риво-

ят қилишларича, Демокрит бир ўтинчининг саржинларни мукамал ҳандасавий шаклда тахлаётганини кўриб ва бу ишни мутлақо онгли равишда, мустақил бажараётганини билиб ҳайратга тушади. Тахминларга қараганда, бу ўтинчи бўлгуси файласуф Протагор эди.

* * *

Не тонгки, ҳар қандай одам қанча қўйи борлигини ҳеч бир қийинчиликсиз айта олади-ю, лекин ҳамма ҳам нечта дўсти борлигини санаб беролмайди. Наҳотки, дўстлар шунчалик қадрсиз бўлса?

* * *

Демокрит мисдан ясалган ялтироқ қалқонни қуёшга тутиб, ўз кўзларини кўр қилган.

Файласуфнинг бу қилмишини турлича изоҳлайдилар. Масалан, баъзи манбаларга кўра, Демокрит Қуёшнинг табиатини тадқиқ этаркан, XIX асрда ҳаётини электромагнит тўлқинларини ўрганишга бағишлаган Хенри Херс тақдирини такрорлаган. Бошқа бир ривоятда айтилишича, Демокрит оламни «номукамал асбоблар» ёрдамида кўриш имконидан ўзини атайин маҳрум этиб, тафаккур кўзини очиш учун кўзларини «дарча»га айлантирган. Цицерон эса айтадики: «Демокрит ўзини-ўзи сўқирликка маҳкум этди. Чунки файласуф кўзнинг алдамчи манзаралари ва тўсиқларидан халос бўлган онг воситасида фикр юритиб, табиатни мушоҳада этиш ва англаш кишига кўпроқ завқ бағишлайди, деб ҳисобларди».

* * *

Нафақат ёвни енгганлар, балки ўз нафси устидан ҳукмронлик қила олганлар ҳам марддирлар, — деб ёзади Демокрит. — Баъзилар бутун бошли шаҳарларга ҳокимлик қилиш баробарида аёлнинг қулига айланадилар.

* * *

Битта илмий исботу далилни қўлга киритиш мен учун форс салтанатига ҳокимлик қилишдан аълороқдир, — деганди Демокрит.

* * *

Ҳамма нарсанинг ўртамиёнаси аъло. Мўл-кўлчилик ҳам, стишмовчилик ҳам мен учун бегонадир, — дейди Демокрит.

* * *

Яқинларининг бахтсизлигидан қувонувчилар тақдир чархпалаги ҳаммага ўз таъсирини ўтказишини тушунмайдилар.

* * *

Ҳаддан ортиқ тиламоқлик гўдакларга ярашади. Эрларга эмас.

* * *

Мардлик тақдир зарбаларини писанд этмайди.

* * *

Бир куни Демокрит тушлик чоғида асал иси уфуриб турган ғоят ширин анжирни ея туриб, ўйга толади: «Бу анжирлар нега ҳаддан ортиқ ширин?»

Файласуф саволига жавоб топиш учун туйқусдан ўрнидан туради-да, анжир дарахти ўсадиган боғ томон йўл олади. Хизматкор аёл соҳибининг ногаҳон бесаранжом тортиши сабабини билгач кулиб, анжирларни асалнинг идишига солиб келтиргани, шу боис улар ҳаддан ортиқ ширали эканини маълум қилади. Аёлнинг гапларини эшитиб, анжирни тадқиқ этишга бел боғлаган файласуфнинг ҳафсаласи пир бўлади ва шаштини қайтаргани учун ундан қаттиқ ранжийди. «Бу ердан кет, — дейди аёлга. —

Сен менинг таъбимни хира қилдинг. Лекин бари бир бу ҳодисанинг тагига етмагунча тинчимайман». Шундан сўнг чиндан ҳам Демокрит асоссиз ва ёлғон анжир ҳодисасини изоҳлашга қатъий киришади.

* * *

Демокрит шундай деганди: «Коинотнинг ибтидоси — атомлар ва бўшлиқдан иборат. Қолган барча нарсалар фақат фикран мавжуддир».

* * *

Бу оламда ё ҳеч нарсa чинакам эмас, ёхуд чинакам нарсаларни биз илғай олмаимиз, — дейди Демокрит.

* * *

Билишнинг икки кўриниши мавжуд. Уларнинг бири туйғулар воситасида билиш, иккинчиси тафаккур ила билишдир.

* * *

Бахт яхши кайфият, фаровонлик, уйғунлик, мутаносиблик ва вазминликдир.

* * *

Демокритнинг донолиги, зукколиги ва ўткир башоратчилик қобилияти ҳақида кўплаб ривоятлар яратилган. Улардан бирида ҳикоя қилинишича, Эрон шоҳи Доронинг соҳибжамол ва суюкли рафиқаси вафот этади. Ҳукмдорнинг чуқур қайғуга ботганини кўрган Демокрит ҳамма айтганларини сўзсиз бажариш шарти билан маликани тирилтиришга ваъда беради. Доро сарой аъёнларига Демокрит истаган нарсани муҳайё қилиш ҳақида фармойиш беради. Ҳамма айтганлари бажо бўлгач, Демокрит фақат биргина нарсa етишмаётганини, яъни маликанинг қабрига ҳаёти давомида сира ғам чекмаган учта одамнинг ис-

мини ёзиш кераклигини, шунда малика ўша заҳоти тирилишини айтади. Табиийки, қудратли ҳукмдор битта ҳам ғамсиз одамни тополмайди. Шунда Демокрит одатдагидек кулиб, Дорога қарата шундай дейди: «Ана шунақа ношукур зот, ғам-ташвиш фақатгина сенинг бошингга тушгандек эртаю кеч йиғлаганинг-йиғлаган. Ахир, ақалли битта ҳам ғамсиз одамни тополмадинг-ку!»

* * *

Оламлар сон-саноқсиздир, — деб ёзади Демокрит. — Улар турлича катталиқда бўлиб, сарҳадсиз бўшлиқдан вужудга келади, яшайди ва ҳалок бўлади. Уларнинг баъзисида Қуёш ҳам, Ой ҳам йўқ. Баъзиларида эса Қуёш ва Ой бизникидан каттароқ, айримларида уларнинг сони бир нечтадир. Оламлар орасидаги масофа турлича бўлиб, баъзи жойларда улар гуж-гуж, бошқа ерларда сийрак жойлашган. Баъзи оламлар ўсиш жараёнини, айримлари тараққиётининг энг гуллаган даврини кечираётган бўлсалар, бошқалари ҳалокатга юз тутганлар. Бир жойда оламлар туғилса, иккинчи жойда ғойиб бўлади. Улар бир-бирлари билан тўқнашиб, ҳалокатга учрайдилар. Баъзи оламларда жонзотлар ҳам, ўсимликлар ҳам, сув ҳам бўлмайди.

* * *

Сарҳадсиз фазода мен каби саноқсиз демокритлар мавжуддир.

* * *

Ўта қўпол сўзлаётган бир одамни кўриб. Демокрит шундай деган экан: «Бу одам сўзлай олмасликни уддаларкан-у, аммо сукут сақлашни эплай олмас экан».

* * *

Билимлар мўллигига эмас, фикрлар мўллигига интиломоқ жоиз, — дейди Демокрит.

* * *

Очиқ-ойдин сўзламоқлик — озод руҳнинг сифатидир. Бироқ уни бевақт ижро этиш хатарли.

* * *

Ўзгалар устидан ҳукмронлик даъво қилувчи одам аввало ўзини бошқара билмоғи лозимдир.

* * *

Виждонли ва инсофсиз одамларни нафақат бажараётган амалларидан, балки хоҳиш-истакларидан ҳам билиб олиш мумкин.

АНТИСФЕН

(Милоддан аввалги 444-366 йиллар)

Антисфен — милоддан аввалги V-IV асрларда яшаб ўтган юнон файласуфидир. У аввалига файласуф Хоргийнинг шогирди бўлган. Кейинчалик Суқротдан илм ўрганган. Антисфен чекка Пирей шаҳрида яшасада, ҳар кун 40 стадия (1 стадия — 184,75 газ) йўл босиб, Суқротнинг ҳузурига қатнаган. Кейинчалик Антисфен киниклар мактабига асос солган. Файласуф Дioxен Антисфеннинг энг иқтидорли шогирдларидан эди. Антисфен ўлимга ҳукм этилган устозни Суқрот билан қатл олдидан ҳамсуҳбат бўлган. Антисфен биринчилардан бўлиб қўллар ва озод қашшоқларга хос буюмлар ҳамда либосларни ўзига раво кўрди. Шу йўл билан ўзи асос солган киник мактабининг бошқалардан ажралиб туришини таъминлади. Киниклар эгниларига калта жомакор камзул кийиб, қўлларида гадойларнинг тўрваси ва дарбадарларнинг таёғини кўтариб юрганлар. Эҳтиёжларни ҳар томонлама чегараламоқ Антисфен ҳаётининг мазмуни саналган. У ўзини «зотсиз кўппаю» деб атаган. 77 ёшида ўпка силлига чалиниб, вафот этган.

Антисфеннинг қуйидаги асарлари маълум: «*Ҳақиқат*», «*Фикр ва билим ҳақида*», «*Савол ва жавоб ҳақида*», «*Севги, никоҳ ва фарзандларнинг дунёга келиши ҳақида*», «*Геракл*».

* * *

Антисфендан энг зарур илм қайси эканлиги хусусида сўраганларида: «Илмларнинг энг зарури нокерак нарсаларни унутиш илмидир», — деб жавоб берганди.

* * *

Фалсафа менга ўз-ўзим билан суҳбат қуришни ўргатди, — дейди Антисфен.

* * *

Яхши ва ёмон одамларни ажратиш лаёқатини бой берган ҳукумат ҳалокатга маҳкумдир.

* * *

Адолатли зотларни туғишганингиздан ҳам аъло кўринг,
— деганди Антисфен.

* * *

Донишмандлик мақомига эришганлар кераксиз буюм
ва фикрларга чалғимасликлари учун бошқа илмларга
қизиқмасликлари жоиз.

* * *

Антисфеннинг ўз шогирдларига ўта қаттиққўллиги
сабабини сўрашганда, у шундай жавоб беради: «Ҳаким-
лар ҳам беморларга қаттиққўлдирлар».

* * *

Бир одам Антисфенга деди:
— Сени кўпчилик мақтаяпти.
Антисфен ундан ажабланиб сўради;
— Нима, бирор номаъқул иш қилиб қўйдимми?

* * *

Ўзгалардан қўрқувчи кимса, гарчи ўзи буни сезмаса-
да, қулдир.

* * *

Донишманд ҳеч нарсага ва ҳеч кимга муҳтож бўлмай-
ди, чунки ўзгаларга тегишли барча нарсалар унга ҳам
тегишлидир.

КИРЕНАЛИК АРИСТИПП

(Милоддан аввалги
430-355 йиллар)

АРИСТИПП

«Фалсафанинг фойдаси шундаки, у ҳар қандай одам билан сўзлаша олиш имконини беради», — деган эди файласуф Аристипп. Юнонистоннинг Кирена шаҳрида туғилиб ўсган бу файласуфни невараси билан чалкаштириб юбормаслик учун Катта Аристипп, деб аташган. Аристипп аввал Протагор, кейинчалик Суқрот қўлида таҳсил олган. У роҳату ҳаловат инсон учун энг олий бахт, деб ҳисобловчи киреналиклар ёхуд гедонистлар мактабини яратган. Аристиппнинг энг садоқатли издошлари орасида унинг қизи Арета алоҳида ажралиб турарди. Арета отасининг ишини давом эттириб, муаллималик қилган ва ўғли Кичик Аристиппга ҳам фалсафа илмини ўргатган.

Аристипп Суқротнинг шогирдлари орасида биринчилардан бўлиб, тингловчилардан пул олиб устозига жўнатиб турган.

Ҳашамдорлик ва башанг кийинишни хуш кўрган нозиктаъб Аристипп олам кезиб, киборларча ҳаёт кечирган. Афсуски, унинг бирорга ҳам асари бизгача етиб келмаган.

* * *

Аристипп Коринф денгизида кемада сузиб юрган чоғида қаттиқ бўрон туради. Файласуфнинг қаттиқ қўрқувга тушганини кўрган йўловчилардан бири Аристиппга дейди:

— Биз — оддий одамлар унчалик қўрқмаяпмиз-ку, сиз файласуф бўла туриб, нега бунча даҳшатга тушаяпсиз?

Аристипп унга шундай жавоб қайтаради:

— Сиз ҳам, мен ҳам ҳеч шубҳасиз, айнан бир нарса хусусида — ширин жонимиз учун қайғураяпмиз-у, бироқ ҳар иккимизнинг жонимиз турлича қимматга эгада.

* * *

Бир куни Аристипп ҳукмдор Дионисий ҳузурида дўстини ҳимоя қилди. Бирор наф чнқмагач, ўзини ҳукмдорнинг пойига ташлади. Буни кўрган сарой аъёнларидан бири уни мазах қилиб кулди.

Шунда Аристипп деди: «Айб менда эмас, балки қулоқлари оёқларида жойлашган Дионисийда».

* * *

Файласуф Ксенофант Аристипп ҳақида шундай деганди: «Аристипп доимо ўзини бегона ҳис этиб яшашни севарди».

* * *

Аристиппдан сўрадилар:

— Файласуфлар ўзгалардан қай жиҳатлари билан устунлар?

Файласуф жавоб берди:

— Борди-ю, барча қонунлар бекор қилинса, фақат файласуфларгина аввалгидек яшайверадилар.

* * *

Бир куни ҳукмдор Дионисий қандайдир сабаб билан Аристиппнинг бетига тупуради. Аристипп бу таҳқирга чидаб, бир амаллаб ўзини босади. Амалдорлар Аристиппнинг устидан куладилар. Аристипп эса уларга қарата шундай дейди:

— Балиқчилар митти балиқчаларни овлаш учун ўзларини денгиз томчиларига рўпара қиладилар. Мен эса катта балиқ тутиш истагида сачраган тупукларга дош бераман.

* * *

Аристиппга бир масалани тақдим этиб:

— Ечиб бер-чи, — дедилар.

Файласуф уларга хитоб қилди:

— Эй нодон, боғланган ҳолида кишиларни шунчалик ташвишга қўювчи бу тугунни ечмоқ нечун?

* * *

Кимдир файласуфларни доимо бадавлат зотлар бўса-ғасида кўришини айтганда, Аристипп деди:

— Ҳақимлар ҳам беморларнинг хонадонларига кўпинча ўзлари борадилар. Зеро, ҳамма ҳам беморлар ўрнида эмас, балки ҳақимларнинг ўрнида бўлмоқни истайди.

* * *

Ўзининг ўта билимдонлиги билан мақтанувчи бир кимсага Аристипп деди:

— Таомларнинг зарурини меъёрида еган одам ҳаддан зиёд овқат тановвул қилувчилардан кўра соғломроқ бўлганидек, кўп ўқиган ҳар қандай одам олимга айланавермайди. Бунинг учун ҳар ким ўқиганларидан ўзига фойда ола билмоғи лозимдир.

* * *

Аристипп судда ўз ишини ҳимоя қилмоқ мақсадида нотиқ ёллади. Кўпчилик унинг бу ишини қоралади. Шунда Аристипп деди: «Ахир, зиёфат бераётган чоғимда ҳам ошпаз ёллайман-ку!»

* * *

Аристиппдан донишмандлар билан оддий одамларни фарқлаш йўлини сўрадилар. У шундай жавоб берди: «Уларни ажратиш учун яланғоч ҳолда нотаниш одамлар орасига қўйиб юборинг».

* * *

— Жоҳил бўлиб яшагандан қашшоқликда кун кечирган аълороқдир, — дейди Аристипп. — Чунки қаш-

шоқлар пулдан, нодонлар эса одамгарчиликдан маҳрумдирлар.

* * *

Бир куни мева-чева арчиб ўтирган файласуф Диоҳен йўлдан ўтаётган Аристиппга:

— Агар сен ҳам мана шу сабзавотларни еб қаноат қилганингда, мустабид ҳукмдор саройида хизмат қилишга мажбур бўлмас эдинг, — деди кинояли кулиб.

— Ўзинг эса, — деди Аристипп, — одамлар билан муомала қилмоқни билганингда сабзавот арчиб ўтирмасдинг.

АФЛОТУН (ПЛАТОН)

(Милоддан аввалги
428-347 йиллар)

Қадимги юнон файласуфн Афлотун Афина шаҳрида туғилиб ўсди. Унинг асл исми Аристокл бўлган. «Платон» унинг лақаби бўлиб, юнонча «кенг елкали», «бўлалли» деган маънони англатади. Бу лақабини унга

Сукрот берган. Афлотуннинг оиласи бадавлат бўлмаса-да, аслзодалар насабидан эди. Отаси Аристон Афинанинг охирги шоҳи Кодравлодига мансуб бўлган. Афлотун аслзода афиналикларга хос бўлган риёзиёт, мусиқа, грамматика ва гимнастикадан таълим олган. Гераклит, Парменид, Зенон фалсафаси билан танишган. Милоддан аввалги 407 йилда Сукрот билан учрашган. Сукротнинг ўлимигача унинг энг яқин шогирдлари қаторида бўлган.

Кўп вақтини шеърیاتта бағишлаган. Манбаларга кўра, у қатор дostonлар, лирик асарлар, фожна ва комедияларнинг мч аллифи бўлган. Унинг 25 га яқин шеърій усулда битилган. алар-ниатюра-эпиграммалари бизгача етиб келган. Бундан т рри, унинг 23 та асл нусхадаги ва 11 та унинг қаламига м ҳар дея тахмин қилинадиган суҳбати, «Сукрот мадҳи» деб ис ҳам ган нутқи, шунингдек, 13 та мактуби маълум. Афлотуннинг батлари қуйидагилардан иборат: «Протагор», «Федон», «менид», «Тезтет», «Тимей», «Критий», «Лакет», «М «Давлат», «Сиёсатдон», «Қонунлар», «Федр», «Филеб» ва бошқалар.

Афлотуннинг Атлантида тўғрисидаги ҳикояси кейинги маданиятларнинг ҳаловатини бузиб, авлодларнинг ичига гулгула солди. Унинг ёзишича, 12 минг йил олдин Гибралтар яқинида сирли қитъа мавжуд бўлиб, бир кеча-кундуз ичида денгиз қаърига чўкиб кетган. Афлотун ҳалокатининг аниқ ўрнини кўрсатмаган, аммо файласуфнинг обрўи шу қадар баланд эдики, дарҳол ғойиб бўлган атлантлар мамлакатини излашга киришилган. Уни ҳозир ҳам излашмоқда...

* * *

Ботинийликдан зоҳирийликка ўтишга олиб келувчи ҳамма нарса ижоддир.

* * *

Афлотун ўлимидан олдин тушида оққушга айланиб, дарахтдан-дарахтга учиб юрганини, қуш овловчилар эса уни тутолмай сарсон эканликларини кўради. Сукротнинг шогирди бўлмиш Симмий бу тушни таъбирлаб, қуш овловчилар ўтмишдаги даҳоларнинг фикрларини шарҳловчи кимсалар эканини, Афлотуннинг бир йўла ҳам табиий, ҳам ахлоқий, ҳам илоҳий сифатларини жам этган фикрларини изоҳлашга уларнинг қурби етмаслигини айтади.

* * *

Афлотун келгуси авлодларга ҳеч қачон эскирмайдиган мана бу ўғитни мерос қолдирган: «Ҳақиқий ва тўғри фикрлай олувчи файласуфлар давлат тепасига келмагунча ёхуд ҳукмдорлар илоҳий иқтидорлари ила том маънодаги файласуфлик мақомига кўтарилмагунларига қадар ғоният ёвузликдан қутулолмайди».

* * *

Ошига кулфат тушган мустабид ҳукмдор Дионисийдан отуннинг донишмандлиги унга нима бергани ҳақида сўради. Сицилия ҳукмдори шундай жавоб берди:

Наҳотки мен Афлотундан ҳеч нима олмаганга ўхшасам?! Ахир, тақдир зарбасини хотиржамлик билан қарши олдим-ку!

* * *

Афлотун Катта Дионисийнинг мустабид ҳокимиятини аслзодалар ҳукуматига айлантириш мақсадида унинг ҳузурига борди.

Унинг мақсадидан хабар топган Дионисий сўради:

— Айт-чи, Афлотун, энг бахтли одам ким?

— Сукрот, — деб жавоб берди Афлотун.

— Сенингча, ҳукмдорнинг энг асосий вазифаси нимадан иборат? — яна сўради Дионисий.

Афлотун деди:

— Қўл остидагиларни яхши хулқли қилиб тарбиялашдан иборат.

Дионисий учинчи саволини берди:

— Айт-чи, наҳот одил суд ҳеч нарсага арзимаса?

Ўша даврларда Дионисийнинг ҳукумат суди ўз одиллиги билан донг таратганди. Бироқ Афлотун сир бой бермай, бу саволга шундай жавоб қайтарди:

— Арзимамайди. Чунки одил ҳакамлар йиртилган кўйлакни тикиб қўядиган ямоқчига ўхшайди.

— Сенингча, мустабид ҳукмдор бўлиш учун жасурлик сифати зарурми? — сўнгги саволини берди Дионисий.

— Асло, — деди Афлотун, — мустабид ҳукмдор аслини олганда энг кўрқоқ одамдир. У ҳатто сартарошнинг устарасидан ҳам чўчийди.

Бу жавобдан ғазабга келган Дионисий Афлотунга шу куниеъ Сицилияни тарк этишни буюрди.

* * *

Афлотун фалсафага таъриф бериб, қуйидаги мисраларни ёзиб қолдирганди:

— Оламда билимдан кучли нарса йўқдир. Билим ҳар қандай ҳузур-ҳаловатдан ҳам, бошқа нарсалардан ҳам зўрроқдир.

* * *

Фалсафа билан машғул бўлинг. Шунингдек, ёшларда ҳам фалсафага рағбат уйғотинг.

* * *

Ҳақиқатни англашга интилувчилар чин файласуфлардир.

* * *

Ҳайрат файласуфларга хос сифат. Ана шу сифат фалсафанинг ибтидоси саналади.

* * *

Донишмандлар ҳам, жоҳиллар ҳам фалсафа билан машғул бўла олмайдилар. Донишмандлар билан жоҳиллар оралиғидаги одамларгина ҳақиқий файласуф бўла оладилар.

* * *

Қанчалик ноёб қобилиятли ва ўткир зеҳнли бўлмасин, фалсафага мойиллик ҳиссини туймаган одам у билан яқинлашолмайди. Зеро, фалсафа бегона қалбларда илдиз отолмайди.

* * *

Фалсафа билан ёшликда, меъёрида машғул бўлмоқлик жоиз. Бу қондага амал қилмаганларни ҳалокат кутади. Ҳар қанча заковатли бўлманг, ёшингиз бир жойга бориб қолганда умрингизни фалсафага бағишласангиз, ҳурмат-этиборли инсон бўлиш тажрибасидан айрилиб қоласиз. Бундай ҳолатда одамлар билан бирор иш юзасидан суҳбатлашишга қийналасиз, уларнинг қувонч ва ташвишларига шерик бўлолмай, умуман, оддий инсоний муомала ва одобни ўзлаштиролмай азият чекасиз. Натижада қандай ишга киришманг ва қандай амални бажарманг — хоҳ шахсий, хоҳ давлат миқёсидаги фаолиятингизда худди фалсафий суҳбат ва мунозарага аралашган ҳукумат кишиси каби барчага кулги бўласиз.

* * *

Афлотун билим инсоннинг аввалги ҳаётида кўрганлари ва орттирган тажрибаларини эслаши эканини таърифлаб шундай деганди: «Қоҳинлар инсон руҳи барҳаёт эканини таъкидлайдилар. Руҳ ердаги ҳаётни тарк этганидан сўнг, — бунини одатда ўлим, деб атайдилар, — яна қайта туғилади ва ҳеч қачон ўлмайди. Шунинг учун инсон ҳаёти-

ни тақводорликда, эзгулик билан ўтказмоғи даркор. Ба-шарти руҳ барҳаёт экан, у қайта-қайта туғилаверади. Ерда ва ўзга оламларда ҳамма илмлардан, воқеалардан бохабар бўлиб, комиллашиб бораверади. Натижада олам-да у билмайдиган ҳеч қандай илм қолмайди. Бу илмлар инсоннинг эзгулиги, саховати ва бошқа шу каби яхши сифатлари эвазига ёдга тушади.

Модомики, табиатда ҳамма нарса бир-бирига алоқа-дор ва руҳ ҳамма илмлардан бохабар экан, инсон бирги-на нарсани эслай олса, қолганларини ҳам дадиллик ва ғайрат билан излаб топиб, билиб олади. Зеро, изламоқ ва билмоқ эсламоқнинг айнан ўзидир.

* * *

Афлотун муҳаббат ҳақида шундай деганди: «Меним-ча, одамлар муҳаббатнинг асл қудратини англаб етма-ганлар. Агар улар буни тушунганларида эди, севгига атаб улуғвор ибодатхоналар ва меҳроблар қуриб, қурбон-лик келтирган бўлардилар. Лекин биринчи галда бажарилиши лозим бўлган бу вазифаларни ҳозиргача ҳеч ким адо этмади. Ахир, Эрос — энг инсонпарвар маъбуда. У одамларга ёрдам беради, шунингдек, инсониятни дарду аламлардан фориг этиб, буюк саодатга нойил этади».

* * *

Турфа одамларнинг турлича фикр юритиши натижа-сида ҳамфикрлик йўқолади ва натижада ҳар бир одам бошқа бир одамдан унинг фикрлаш тарзи учун нафратла-на бошлайди.

* * *

Ҳеч ким аввалги амалларини қайтармайди. Чунки тез орада яхши кунлар келишига ишонади. Инсоннинг ўзли-гидан тубан кетиши жоҳилликдир, ўзликдан юқори бўлмоқ эса доноликдир.

* * *

Кулгисиз жиддий нарсаларни англаб бўлмайди. Умуман, идрокли бўлишни истаган инсон қарама-қаршилиқни фақат қарама-қаршилиқ ёрдамидагина англаб олиши лозим.

* * *

Шоир — агар у ҳақиқий шоир бўлишни истаса, шунчаки фикр эмас, афсоналар яратмоғи лозим.

* * *

Ҳар қандай саволга жавоб бериш мумкин, фақат у тўғри берилса бас.

* * *

Ўтакетган жоҳиллик у даражада даҳшатли айб эмас, катта ёвузлик ҳам эмас. Нотўғри йўналтирилган билимдонлик ва бойлик унга нисбатан хавфлироқ ва жазога лойиқдир.

* * *

Тафаккур ягона муносиб тангадир. Фақатгина ана шу тангага ҳамма нарсани алмашиш мумкин. Шунда мардлиқ, одиллик, мулоҳазакорлик — бир сўз билан айтганда, эзгулик — сохталиқдан фориғ бўлади. Бу эзгуликка ҳузур-ҳаловат, қўрқув ва бошқа нарсалар хоҳ йўлдош бўлсин, хоҳ бўлмасин, у доимо тафаккур билан ҳамқадамдир.

* * *

Яхши инсон ҳаётлик чоғида ҳам, ўлиmidан сўнг ҳам завола топмайди.

* * *

Ҳар бир руҳ эзгуликка интилади ва бу йўлда ҳар нарсага тайёр туради. Руҳ эзгуликнинг мавжудлигини ҳис этади, уни излайди, аммо унинг қасрда эканини англашга куч-қуввати етмай қийналади.

ДИОХЕН (ДИОГЕН)

(Милоддан аввалги 400-323 йиллар)

ДИОХЕН

Юнон файласуфи синоптик Диоҳен киниклар мактаби асосчиси Антисфеннинг шогирди эди. Антисфеннинг ўлимидан сўнг Диоҳен Коринфга кўчиб ўтади. Чунки Синопда Диоҳен ўзи билан мулоқот қилгулик бирор одам тополмай қолганди. У Коринфда ўзига бошпана сотиб олмайди. Меҳмондўст танишлариникига ҳам бормай, очиқ осмон остида яшай бошлайди. Анчайин дарз кетган сопол хум унга бошпана вазифасини ўтади.

Диоҳен ҳаммага заҳархандалик ва нафрат билан муносабатда бўлган.

Унинг «Севги ҳақида», «Давлат» («Полития»), «Эдип», «Фист» (фожиа) номли асарларни маълумдир. Диоҳен пиширилмаган саккизоёқни еб, вабо касали билан оғриб қолган ва вафот этган. Баъзи манбаларда ёзилишича, у нафас қисилиши оқибатида ҳаётдан кўз юмган.

Искандар Зулқарнайн 70 ёшли Диоҳен билан Коринфда, шаҳар четидаги сарв дарахтларидан иборат Кранеон ўрмонида учрашиб қолиб, ҳамсуҳбат бўлган. У ўзини файласуфга буюк шоҳ Искандар деб танитганда, Диоҳен тап тортмасдан: «Мен эса кўппак Диоҳенман», — деган экан.

* * *

«Мен муттаҳам бўлмаган одамни излаяпман». (Бир куни Диоҳенни кундуз куни қўлида ёниб турган фонус кўтариб олиб, ниманидир излаётган ҳолда кўрадилар. Одамлар ундан нима қилаётганини сўраганларида, юқоридагича жавоб қайтарган экан).

* * *

Искандар Зулқарнайн Диоҳен ҳақида шундай деган: «Шоҳ бўлмаганимда, Диоҳеннинг ўрнида бўлишни истардим».

* * *

Антон Павлович Чехов Дιοҳен ҳақида: «Эркин ва чуқур фикрлаш орқали ҳаётни англашга интилиш ва оламдаги аҳмоқона югур-югурлардан нафратланиш — булар инсон зоти ҳеч қачон тушуниб етолмаган икки эзгуликдир. Сиз уч қаватли темир қафас ичида ётган чоғингизда ҳам уларнинг ҳар иккисига эгалик қила оласиз. Дιοҳен сопол хумда яшаса-да, оламдаги барча султонлардан кўра бахтлироқ эди».

* * *

Ватандошлари Дιοҳенга атаб кўплаб мисдан ишланган ёдгорликлар бунёд этдилар. Файласуф тугилиб ўсган шаҳар — Синода тикланган ана шундай ёдгорликлардан бирида қуйидаги мазмундаги ёзувларни ўқишингиз мумкин: «Дιοҳен! Йиллар тўфони тош ва бронзаларни ҳам емириб ташлайди. Аммо сенинг таълимотинг мангу қолажак. Сен бизни қаноат қилишга ўргатдинг ҳамда бахтга элтувчи йўлни кўрсатдинг».

* * *

Дιοҳен ўз ватанидан қувилгач, Афинага йўл олади. Бу шаҳарда у Сукротнинг шогирдлари — Афлотун, Аристипп, Эсхин, Антисфен ва Эвклид Мегараянин билан учрашади. Кўп ўтмай Антисфендан бошқа ҳаммасидан кўнгли совийди. Дιοҳен Антисфен билан жон-дилдан суҳбатлашар, унинг ўзини эмас, таълимотини мақтар, ҳақиқатни очиб берувчи фикрларгина инсонларга фойда келтиришини димо таъкидларди. Дιοҳен Антисфенни етарли даражада қаттиққўл эмасликда айблаб, уни кучли шовқин кўтариб, ўзини ўзи эшитмайдиган жанг карнайига ўхшатарди. Антисфен эса Дιοҳеннинг феъл-атворидан завқланганча, сабртоқат билан унинг танбеҳларига кулоқ тутарди.

* * *

Антисфен мени озод қилган кундан бошлаб мен қуликдан қутулдим.

Бу қандай рўй берди? Антисфен менга ўзимга тегишли ва бегона нарсаларни ажрата билишни ўргатди. Бойлик, мол-давлат меники эмас; туғишганларим, қариндошуруғларим, дўст ва қадрдонларим, шон-шухрат, шунингдек, дўстлар билан мулоқот — барчаси менга бегона.

«Хўш, сен нимага эгалик қилишинг мумкин? Шун билгилки, фақат тасаввурларинггина ўзингга тегишлидир, — деганди Антисфен. — Улар мутлақо озод ва эркин. Ҳеч кимга бўйин эгмайди. Ҳеч ким уларга халақит бериб, сени истагингдан ўзгача ҳаракат қилишга мажбур этолмайди».

* * *

Афлотундан «Инсон — патлардан холи икки оёқли жонивордир», деган таърифни эшитган Диохен хўрознинг патини юлиб ташлайди-да, Академияга келтиради ва шундай хитоб қилади: «Мана, Афлотуннинг одами!» (Шундан сўнг одамнинг таърифларига «Энли тирноқли жонивор», деган ибора ҳам қўшилган экан).

* * *

Севгини очлик енгади, агар оч қолишга кучингиз етмаса, сиртмоқни бўйнингизга илинг, тамом-вассалом.

* * *

Рисоладагидек яшамоқ учун ё ақлга, ё сиртмоққа эга бўлмоқ лозим.

* * *

Диохен муҳим нарсалар ҳақида мулоҳаза юритганда одамлар унга қулоқ солмай ўтиб кетаверадилар. Шун-

да у қушга ўхшаб чуғурлай бошлайди. Атрофида беҳисоб одамлар тўпланади. Шунда файласуф тўпланганларнинг бўлмағур нарсалар кетидан югуриб, муҳим нарсалар учун эса ҳатто жойларидан жилмасликларини айтиб, изза қилади.

* * *

Диоҳен бир хасисдан садақа сўради. Унинг иккиланиб турганини кўрган файласуф деди: «Муҳтарам зот, мен сендан нон учун садақа сўраяпман, сағана учун эмас!»

* * *

Диоҳендан фалсафадан қандай наф кўргани ҳақида сўраганларида, у қуйидагича жавоб берди: «Ҳеч бўлмаганда тақдирнинг ҳар қандай бурилишларига тайёр туришни ўргандим!»

* * *

«Менинг фалсафа билан ишим йўқ», дегувчи кимсага Диоҳен шундай деганди: «Яхши яшаш ҳақида қайғурмас экансан, яшашдан не мақсад?»

* * *

Диоҳенни тилшуносларнинг Одиссей мусибатини тадқиқ этиб, ўзлариникидан воқиф эмасликлари, мусиқачилар асбобларининг торларини сошлаб, ўз ахлоқларини тузата олмасликлари, риёзиётчиларнинг эса осмондаги Ой ва Қуёшни кузатиб, оёқлари остида нима борлигини кўрмасликлари ҳайратга соларди.

* * *

Бир боланинг ҳовучлаб сув ичаётганини кўрган Диоҳен халтасидан пиёласини олди-да: «Бола оддийлик бобида мендан ҳам ўзиб кетди», — деб ташлаб юборди.

* * *

Бир одам қоғозга ёзилган узундан-узоқ маърузасини ўқиб берарди. Қоғоз ўрамининг охиридаги ёзувсиз жойга кўзи тушган Диохен хитоб қилди: «Бардам бўлинглар, биродарлар, соҳил кўринаяпти!»

* * *

Қайси вақтда нонушта қилмоқлик лозимлиги хусусида савол берган одамга Диохен шундай жавоб беради: «Агар бадавлат бўлсанг, истаган вақтингда, қашшоқ бўлсанг, қурбинг етган вақтда нонушта қилишинг мумкин».

* * *

Кимдир Диохеннинг қувғин қилинганини юзига солиб камситганда, у шундай деди: «Эй, бадбахт. Ахир, ана шу қувғин туфайли мен файласуф бўлолдим-ку!»

* * *

Диохен бир ҳайкалнинг қаршисига келиб тилана бошлади. Ундан нега бундай қилаётганини сўрашганда: «Ўзимни рад жавобига кўниктирмоқчиман», — деб жавоб қилди.

* * *

Диохендан нима сабабдан одамлар фақат қашшоқларга хайр-эҳсон беришлари, файласуфларга эса ҳадяни раво кўрмасликлари ҳақида сўрашди. Файласуф шундай жавоб берди: «Чунки одамлар қачонлардир оқсоқ ёки сўқир бўлиб қолишларини, лекин ҳеч қачон донишмандга айланмасликларини яхши билишади-да!»

* * *

Искандар Зулқарнайннинг отаси Македония ҳукмдори Файлакус (Филпп) Коринфга қарши юриш бош-

лаганини ва у ерда ўзига қарши тайёргарлик кетаётганини эълон қилди. Шунда Дιοҳен ўзи яшайдиган хумни у ёқдан-бу ёққа юмалата бошлади. «Нега бундай қилаяпсан, Дιοҳен?» деб сўраганларида: «Ҳозир ҳамма ўзига яраша ташвиш билан югуриб юрибди. Ана шундай бир пайтда менинг бекор ўтиришим яхши эмас. Хумни думалатишимнинг боиси, бисотимда шундан бошқа нарсам йўқ!»

* * *

Бир «сакровчи» Дιοҳенга деди: «Эҳ, эсиз, шундай бакуватлигингга қарамай, Олимпия беллашувларида қатнашмайсан-да. Агар қатнашганингда, албатта, биринчи ўринни олган бўлардинг».

— Мен Олимпия беллашувларидан ҳам муҳимроқ мусобақаларда қатнашаман, — деди файласуф.

— Қандай мусобақа у? — тушунолмади сўради «сакровчи».

Дιοҳен таънаомуз бош чайқаб деди:

— Ахир, яхши биласиз-ку, мен ёмон хулқлар билан беллашаман.

* * *

Дιοҳеннинг шундай ҳикматли ривояти бор:

— Беҳисоб бойлик эгаси бўлган бир одам ер юзидаги барча давлатлардан мансаби, ёши, жинси, тили турлича бўлган меҳмонларни чорлаб, катта зиёфат берди. Бу саҳий зот меҳмонларнинг ҳар бирини ўз дидига мос тансиқ таомлар билан сийлади. Меҳмонлар роҳатланиб овқатланиб, уй соҳибига миннатдорчилик билдиришди. Аммо меҳмонлар орасидан бир одам олдиға қўйилганиға қаноат қилмай, қўшнилариининг, ожиз ҳамда заиф кимсаларнинг, ҳатто гўдакларнинг овқатиға чанг солди. У бурнидан чиққунча оғзига овқат тикиштираверди...

Қиссадан ҳисса шуки, беҳисоб бойликлар эгаси ва мурувватли одам — табиатдир, зиёфатга келган меҳмонлар — ер юзидаги барча халқлар, очкўз одам эса ўзидан ожизларнинг барча нарсасини тортиб олгувчи бадавлат кимсалардир.

ШАН ЯН

(Милоддан аввалги 390-338
йиллар)

Хитой файласуфи Шан Ян камбағаллашган аслзода оиладан бўлиб, ҳақиқий исми Гуньсунь Ян эди. Шан Ян Вэй салтанати ҳукмдори Вэн-хоунинг биринчи вазири файласуф Ли Куй (424-386 йиллар)нинг қўлида таҳсил олди. Кейинчалик у

саройда маслаҳатчи ва ислоҳотчи вазифаларида хизмат қилди. Шан Ян легистлар мактабининг вакилларида эди. Унинг «Шан вилояти ҳукмдорининг китоби» номли асари бизга маълум.

Цинь ҳукмдори Сю Гун (милоддан аввалги 361-388 йиллар) Шан Ян таълимоти билан қизиқиб, унга давлат ислоҳотларини ўтказишни ишониб топширди. Бу воқеа қадимий Хитойда янги фалсафий таълимотнинг илк бор ҳаётга татбиқ этилиши сифатида тарих саҳифаларига битилди. Ва бу иш катта муваффақиятлар билан амалга оширилди.

Шан Ян ўта юксак фаросат соҳиби эди. У ўз ислоҳотлари баъзи гуруҳлар томонидан қаршиликка учрашини аввалдан кўра билди. Шу боис барча шубҳа ва гумонларнинг олдини олиш, жамоатчиликда давлат қонунларининг кучига ишонч туйғуларини уйғотиш учун аввалдан махсус фармон чиқарди. Бу фаройиб фармонда кимда-ким катта гўлани елкасига ортиб, мамлакат пойтахтининг шимолий дарвозасидан жанубий дарвозасига қадар олиб борса, ўша одамни 10 тилла танга билан мукофотлаш ваъда қилинганди. Ўша вақтларда 10 тилла танга жуда катта бойлик саналарди. Шу туйфайли фармонни эшитган фуқаролар ишонишни ҳам, ишонмасликларини ҳам билмай ҳайрон қолдилар. Ҳеч ким бу ишни бажаришга журъат этмади. Шунда пойтахтнинг марказий майдонида мукофот 50 тилла танга қилиб белгилангани ҳақидаги фармойиш ўқиб эшитирилди. Бир фуқаро бу ишни амалга оширишга розилик билдириб, гўлани ҳамманинг кўз ўнгида елкасига ортди-да, шаҳарнинг бир бурчидан иккинчи бурчига олиб борди. Ҳукумат вакиллари халойиқ гувоҳлигида 50 тилла тангани санаб, эгасига топширди-

лар. Бу тадбир одамларни давлат қонунларига ишонтириш мақсадида атайин ўйлаб топилганди. Шан Ян шунга ўхшаш амалий тадбирлар ёрдамида жамоатчиликни давлат қонунларига ишонтиришга ва ҳурмат қилишга ўргатган.

* * *

«Агар билимлар мунтазам рағбатлантирилаверса, тинимсиз кенгая боради. Ва натижада мамлакатни идора этиш мушкуллашади, чунки макр-ҳийла кучайиб кетади. Билимларга тўсиқ қўйиб, рағбатлантирилмаса, одамлар самимий ва оддийликларича қоладилар», — деб ёзади Шан Ян.

* * *

Давлат ё деҳқончилик ва ё уруш туфайли осойишталикка эришиши мумкин, ҳукмдор ҳам ё деҳқончилик, ёки уруш туфайлигина обрў-эътибор қозонади.

* * *

Агар мамлакат қашшоқ бўлса-ю, урушга қарши бутун кучини сафарбар этса, унга душман мамлакатда оғу пайдо бўлади. Қашшоқ мамлакатда эса олти турдаги текинхўрлик барҳам топади. Борди-ю, мамлакат бадавлат бўлиб, ҳеч ким билан урншмаса, оғу шу мамлакат ичида пайдо бўлиб, олти кўринишдаги текинхўрлик юзага келади. Натижада бундай давлат заифлашади.

Текинхўрликнинг олти кўриниши қуйидагилардир:

1. Кексайганда лоқайд яшашга интилиш.
2. Донни ўйламай-нетмай сарфлаш.
3. Гўзал либос ва лаззатли таомларга ружу қўйиш.
4. Серҳашам буюмларга муҳаббат.
5. Ўз вазифасига совуққонлик билан қараш.
6. Таъмагирлик.

* * *

«Бир лаҳза ҳам қонунни ёддан чиқармаслик даркор, — дейди Шан Ян. — Тарафкашларни кучсизлантириш,

гапга чечанларни қўлга олиш ва ҳар қандай мулоҳаза-корликка чек қўйиб, мамлакатни фақат ва фақат қонунга таяниб бошқариш жоиздир».

* * *

Қаттиқ жазо чораларини қўллаб, жиноят учун ўзаро жавобгарлик тизими жорий этилганда одамлар ўзларида қонун кучини синаб кўришга журъат қилолмайдилар.

* * *

Нодон халқни бошқариш осон. Тентак одамларни оғир меҳнатга мажбурлаш осон. Ақлли кишиларни эса машаққатли меҳнатга жалб этиш мушкулдир.

* * *

Жазо куч-қувватни пайдо қилади, куч-қувват қудратни, қудрат эса ларзага солгувчи улуғворликни, улуғворлик ўз навбатида эзгуликни юзага келтиради. Демак, эзгуликнинг ибтидоси жазодир.

* * *

Мутлақо доно ҳукмдор донишмандликка эмас, қонунга таяниб иш кўради. Агар у қонундан воз кечиб, илмни афзал кўрса, унинг фуқаролари ўз ишларини ташлаб, шуҳрат кетидан қува бошлайдилар.

* * *

Одатда, ҳукмдор эзгулик, ақл-фаросат, жасурлик ва куч-қувват бобида фуқаролардан фарқ қилмайди. Шунга қарамай халқ орасидаги донишманд зотлар ҳукмдорга қарши ҳийла-найранг ишлатишга журъат этолмайдилар; фуқаролар ичидаги жасур ва кучли одамлар ҳукмдорни ўлдиришга жазм қилолмайдилар; фуқаролар сон жиҳатдан кўпчиликни ташкил этсаларда, ўз ҳукмдорларини тахтдан ағдаришга қўрқадилар; баъзи одамлар юк-

мик мукофотлар эвазига беҳисоб бойликни қўлга кири-
тишга қодир бўлсалар-да, бунинг учун курашиб ўтирмай-
дилар; ва ниҳоят, фуқаролар кескин жазо чоралари
қўлланган чоғда ҳам норозилик билдиrolмайдилар. Бу-
ларнинг барисига сабаб битта. У ҳам бўлса — қонун.

* * *

100 нафар одам бир қуённи қувар экан, жониворни 100
бўлакка ажратиб, бўлашиб олиш учун эмас, балки ҳали
ҳеч ким бу қуёнга эга бўлмагани бонс бу ишни бажара-
дилар. Ва аксинча, агар бутун бозор қуён сотувчилар би-
лан тўлиб-тошиб кетса ҳам ҳеч ким қуённи ўғирлашга
журъат қилолмайди. Чунки бу қуёнларга эгалик ҳуқуқи
ўрнатиб бўлингандир.

* * *

Аслзодалиқ мартабаси ва маош билан рағбатлантириш
усули мамлакатни ё яшнатади, ё ҳалокатга маҳкум этади.

* * *

Ҳукмдорга бирон-бир катта мансабдорнинг қилмиш-
лари ҳақида хабар етказган киши насл-насабидан, одам-
лар орасида тутган даражасидан қатъи назар, ўша ман-
сабдорнинг амали, аслзодалиқ мартабаси, ер-мулки ва
маошига тўла ворислик қилади.

* * *

Агар уруш ёрдамида уруш оловини ўчириш мумкин
бўлса, унга йўл очиб бермоқ лозим. Борди-ю, қатл этиш
орқали қотилликка барҳам бериш имкони бўлса, қатлга
ҳам рухсат этиш жоиздир.

* * *

Инсонлардаги бойликка ва аслзодаликка интилиш
ҳаваси қабр ичидагина барҳам топади.

* * *

Сув оқими доимо пастга интилганидек, одамлар бойликка талпинадилар. Шу боис ҳукмдорнинг фармойишидан ўзларига фойда тегишини кўзлаган одамлар унинг ҳар қандай буйруғини сўзсиз бажарадилар.

* * *

Инсонпарвар киши бошқа одамларга нисбатан инсонпарвар бўлиши мумкин, аммо бу ўзгаларни инсонпарвар бўлишга мажбур этолмайди. Инсонпарвар киши ўзга одамларни севиши мумкин. Аммо у одамларни бир-бирларини севишга мажбур қилолмайди. Бундан кўриниб турибдики, оламни бошқариш учун фақат одамсеварлик ва адолатнинг ўзигина кифоя қилмайди.

АРАСТУ (АРИСТОТЕЛЬ)

(Милоддан аввалги
384-322 йиллар)

Қадимий юнон файласуфи Арасту Фракиянинг Стагира шаҳрида туғилган. Шу туфайли баъзан Арастуни Стагирит деб ҳам аташади.

Арастунинг отаси Никомах Македония ҳукмдори Аминт II нинг шахсий табиби бўлган. Арасту Македониянинг бўлғуси ҳукмдори Филипп билан болалигиданоқ бирга ўйнаб катта бўлган. У 17 ёшидан 37 ёшигача (367-347 йиллар) файласуф Афлотуннинг Академиясида таҳсил олган.

Милоддан аввалги 343 йилдан бошлаб Арасту Искандар Мақдуний (Александр Македонский)га мураббийлик қила бошлайди. Искандар Мақдуний ҳукмдорлик тахтига ўтиргач, ўз устози ва дўстига атаб ҳайкал барпо этади. Бу ҳайкалнинг пойида шундай ёзувлар бор эди: «Искандар ушбу ёдгорликни Никомахнинг ўғли, буюк донишманд ва авлиё Арасту хотирасига ўрнатди».

Шарқ асотирларида ёзилишича, бир куни Искандар Зулқарнайндан сўрайдилар:

— Не сабабдан устозинг Арастуни отанг Султон Файлақус (Филипп)дан ҳам аъло кўрасан?

Шоҳ Искандар шундай жавоб қайтаради:

— Отам менинг жисмимни тарбиялаб, осмондан ерга олиб тушди. Устозим Арасту эса менинг руҳимни тарбия қилиб, ердан осмон қадар юксалтирди.

Арасту пешонасига сочини тушириб, калта соқол қўйиб юрган. Замондошларининг гувоҳлик беришича, лаблари четидаги доимий кинояли табассум натижасида пайдо бўлган ажинлар Арасту ўзини файласуф Афлотуннинг шогирди, деб билишидан дарак берарди. Арасту юнон илм-фани қўлга киритган билимларни эгаллаш борасида Афлотунни ҳатто шоҳ Искандардан ҳам устун қўйган.

Миллоддан аввалги 336 йилда Арасту Афина шаҳрида ўзининг хусусий мактабини очди. Бу илмгоҳ кураш мактаблари қаторида ва Афинанинг шимолий дарвозасидаги Ликей майдонларига туташ ерда жойлашганди.

Арастунинг ҳаяжонга солувчи муаммолар фавқулодда қизиқарли ва теран эди. Масалан, инсон энг аввало ўзини севиши керакми ё бошқаними, деган савол уни кўп ўйлантирарди. Ўзини кўпроқ севган одамни худбинликда айблайдилар. Бошқа томондан олиб қаралганда эса, инсон аввало ўзининг энг яқин дўсти бўлган кимсани кўпроқ қадрлаши ва севиши лозим, дейилади. Ваҳоланки, қар бир одамнинг ўзидан ўзга садоқатли дўсти борми оламда? Демак, инсон аввало ўзини ҳурмат қилиши ва севиши лозим, деб фикр юритади Арасту.

Агар файласуф Зенон Элейский Арастуга замондош бўлганида шу сўзлари учун унга таъзим қилиши турган гап эди.

Арасту ҳавас қиларли даражада ўткир зеҳн соҳибни бўлган.

У 445270 сатрдан иборат 28 та китоб ёзган. Файласуфнинг «Методика», «Метафизика», «Жон ҳақида», «Поэтика», «Осмон ҳақида», «Физика», «Риторика», «Севги ҳақида», «Уйқу ва бедорлик ҳақида» асарлари шу китоблар сирасига киради.

* * *

Арастуга бир одам унинг ортидан ғийбат қилганини айтишганда, у:

— Ҳечқиси йўқ. Ортимдан калтаклашса ҳам майли, — деб жавоб берган экан.

Файласуфдан тез кексайиб бораётганининг боисини сўрашганда:

— Бу олижанобликдандир, — деб жавоб берган.

Ундан яна фалсафадан қандай наф олгани ҳақида сўрашганда эса қуйидагича жавоб қайтарган:

— Бошқалар қонун қаршисидаги қўрқув туфайли мажбуран бажарадиган ишларни мен ўз ихтиёрим билан адо этишни ўргандим.

* * *

Арастунинг орзуси тарки дунё қилган бахтиёр файласуфларнинг афсонавий оролидаги академия боғининг

шийпонида назарий фикрлар билан банд бўлиб, осойишта ҳаёт кечиришдан иборат эди.

* * *

Арастунинг шиори: файласуф имкон қадар ўткинчи нарсалардан узоқроқ туриши ва ўзининг «ватани» — чин ҳақиқатлар салтанати томон интилноғи лозим.

* * *

Арасту ўз устози Афлотунни танқид қилиш даражасига етгач, «ягриндор Аристокл» (Афлотун) буни: «Бу тойчоқ ўзини дунёга келтирган бияни аллаламоқда», — деб шарҳлаган экан.

* * *

Арасту жисм ўзининг оғирлигига мутаносиб тезликда ерга қулашига қаттиқ ишонган. Унинг нима сабабдан бундай деб ўйлашини ҳеч ким тушунолмаган. Чиндан ҳам тошнинг момиқ патга нисбатан ерга тезроқ тушиши кундек равшан ҳақиқат-да. Шу боис файласуф ҳеч иккиланмай фикрида қатъий турган.

Биринчи бўлиб Ҳалилео Ҳалилей (1564-1642 йиллар) бу фикрга шубҳа билан қараб, Италиядаги машҳур «қулаётган» Пиза минорасидан бирининг оғирлиги бир фунт, иккинчисиники эса 100 фунт бўлган икки тошни баравар пастга ташлаган. Буни қарангки, ҳар икки тош ҳам бир вақтда, баравар ерга келиб тушган.

* * *

Афсоналарга қараганда, Арасту Эвбей оролини Беотиядан ажратиб турувчи Еврип бўғозидаги сувнинг кучли қайтиши ва кўтарилиши муаммосини ечолмай, ўзини сувга ташлаган.

* * *

Арастунинг ўлиmidан сўнг унинг илмий асарлари уйи яқинидаги ғорда сақланган. Кейинчалик Искандарияда-

ги мозийгоҳга топширилган. Бу қўлёзмалар орасида асл нусхалар йўқ эди. Уларни милоднинг 70 йилида Султон исмли саркарда Румга ўлжа сифатида келтириб, бир неча нусхада кўпайтирган. Арасту 200 йиллик унутилишдан сўнг фалсафа оламида шу тариқа қайта қад ростлади.

* * *

«Ҳақиқатни излаш ҳам осон, ҳам мушкул, — деганди Арасту. — Чунки ҳеч ким унга тўлиқ эришолмайди. Шунинг баробарида, ҳеч ким уни умуман пайқамаслиги ҳам мумкин эмас. Аммо ҳар бир одам табиатни англашимиз учун озгина бўлса-да, ўз ҳиссасини қўшади, ушбу ҳиссалар йиғиндиси натижасида эса улугвор манзара пайдо бўлади».

(Арастунинг бу сўзлари Вашингтондаги миллий фанлар академияси биноси пештоқига ўйиб ёзилган).

* * *

Фарангистон президенти генерал Шарл де Голл (1890-1970) Арасту ҳақида шундай фикр билдирганди: «Чуқур фикрлар, енгил таҳлил ва ишончли мулоҳазалардан холи бўлган ҳар қандай касбга доир илм беҳуда ҳийла-найрангга айланади. Оз бўлса-да, ушбу сифатларни ўзида жо этган аммо уларни тарбиялай олмаган, шунингдек, улардан фақат ҳарбий соҳада фойдаланганлар янглишадилар. Ақл муайян касб маҳоратидан топиб бўлмайдиган хилма-хилликни талаб этади. Умумий маданият ҳақиқий бошқарув мактабидир. Оламда битта ҳам саркарда йўқки, ўз ҳарбий санъатини инсон тафаккури хазинаси эвазига юксалтирмаган бўлсин. Биз буюк саркарда Искандар Мақдунийнинг ғалабалари асосида, албатта, Арастунини кўрашимиз...»

* * *

Инсон фалсафа билан шуғулланиши керакми? Бу саволга шуғулланиши керак ва ёки керак эмас, деб жавоб

қайтариш мумкин. Агар «инсон фалсафа билан шуғулланиши лозим» дейилса, ҳаммаси тушунарли. Ҳеч қандай жавоб туғилмаслиги табиий. Борди-ю, одамлар «фалсафа билан машғул бўлмасликлари даркор» деб жавоб қайтарилгудек бўлса, буни исботлаш учун ҳам (яъни машғул бўлмаслиги даркорлигини) фалсафий фикрлашга тўғри келади. Бундан шундай хулоса келиб чиқадики, инсон ҳар қандай вазиятда фалсафа билан шуғулланмоғи керак.

* * *

Ҳайрат фалсафанинг ибтидосидир.

* * *

Ҳар куни Қуёшнинг осмон тоқини айланиб ўтишини, гунда эса ўзга ёриткичларнинг бир текис жилваланишини кузата туриб, бу ҳаракат ва уйғунликларнинг сабаб-сори Худонинг мавжудлигига иймон келтирмаслик мумкин эмас.

* * *

Кемалар учун унинг ҳаракатини бошқарувчи одам, ҳақурава учун аравакаш, қўшиқ учун бошловчи, қўшин учун саркарда ва давлат учун қонун қандай ўрин тутса, Худо ҳам олам учун шундай ўрин тутади.

* * *

Табиат ўзини ўзи даволовчи одамга ўхшайди.

* * *

Ҳеч нарса тасодифан содир бўлмайди. Биз тасодиф деб атайдиган ҳамма нарсанинг ўз сабаби бор.

* * *

Сезги буюмларнинг шаклини уларнинг моддиятисиз қабул қилиш қобилиятидир. Бу худди темир ва олтиндаги

тасвирнинг мумга жо бўлишига ўхшайди. (Яъни мум сезги бўлса, темир ва олтин — буюмлар. С.Ж.)

(Буни яна шундай тушунтириш мумкин. Биз кўриб турган тошнинг айнан ўзи эмас, балки унинг шакли қалби миздан ўрин олади).

* * *

Ҳаракатнинг пайдо бўлиши ёки ғойиб бўлиши асло мумкин эмас.

* * *

Сафсатабозлик ва диалектика ҳам фалсафа машғул бўлган масалалар билан шуғулланади. Фалсафа диалектикадан ўзига хос қобилиятлари билан, сафсатабозликдан эса танлаган йўли билан фарқланади. Яъни диалектика бирор жабҳани донишмандлик нуқтаи назаридан билишга уринади. Сафсатабозлик эса ўткинчи донишмандликдир, холос.

* * *

Руҳ танасиз эмас, тана ҳам эмас, дегувчилар тўғри йўл тутадилар. Чунки руҳ тана эмас ва айни вақтда танада макон топган бир нарсадир.

* * *

Руҳ қўлга ўхшайди. Қўл — қуроолларнинг қуроли, ақл — шаклларнинг шакли, сезиш — ҳис қилинаётган нарсанинг шаклидир.

* * *

Руҳни танадан ажратиб бўлмайди.

* * *

... Вақт «ҳозир»сиз мавжуд бўлолмайди ва бутун маъносини йўқотади. Зеро, «ҳозир» ўзида ҳам ибтидони, ҳам интиҳони жо этгувчи ўргаликдир.

* * *

Тафаккур ва фикрлаш айнан бир нарсa бўлиб, ҳар иккиси ҳам моддиятдан айридир.

* * *

Табиийлик ва инсон... Агар биз ёғоч курсини ерга кўмиб, унинг ўсиб чиқиши учун йўл тополганимизда ҳам ундан бари бир янги курсилар эмас, балки дарахтлар ўсиб чиқаверади.

* * *

Табиат эркин одамларнинг жисмоний уюшмаси билан қулларнинг жисмоний уюшмаси ўртасидаги фарқни ҳам таъминлаб қўйган. Қулларнинг жисми бақувват бўлиб, зарур жисмоний юмушларни бажаришга мослашган. Эркин одамлар эса қаддиларини тик тутиб юрадилар ва оғир жисмоний меҳнатга ярамайдилар. Аммо улар сиёсий фаолиятга яроқлидирлар.

* * *

Шон-шуҳратга интилишда ҳам, ундан қочишда ҳам меъёрни сақлай билинг.

* * *

Хурматли одамнинг қандайлигига одатда унинг ишига қараб баҳо берилади. Бусиз унинг мақсадини билиб бўлмайди. Агар инсоннинг виждонини ва гўзалликка интилишларини бевосита кўриш мумкин бўлганда, бу одам бажараётган ишисиз ҳам олижаноб зот саналаверарди.

* * *

Худбинлик ўзини ўзи севиш билан эмас, бу севгининг меъёрдан ортиб кетиши билан белгиланади.

* * *

Шуҳратпарастлар бу сифатдан холи бўлган одамларга нисбатан ҳасадгўйроқдирлар.

* * *

Қашшоқликдан, хасталикдан, умуман, иллат саналмайдиган ва инсоннинг ўзига боғлиқ бўлмаган нарсаларда асло чўчимаслик даркор.

* * *

Истакларини енга олганлар букилмас инсонлардир. Ўзини мағлуб эта олганлар жасур ва мардонадирлар.

* * *

Эзгулик қилишдан чўчийдиганларни ахлоқий гўза одамлар тоифасига қўшиб бўлмайди. Ҳамма яхши нарсаларни яхши деб билган, бойлик ва амал ҳам буза олмайдиган одамлар энг олижаноб инсонлардир.

* * *

Биз бўш вақтни қўлга киритиш учун бўш вақтдан маҳрум бўламиз, тинч яшаш учун эса уришамиз.

* * *

Виждон олижаноб инсоннинг одил ҳакамидир.

* * *

Ранж ва алам чекмай, ҳузурланмай эзгу ишларни амалга ошириш мумкин эмас.

* * *

Маълум бир ахлоқий сифатларга эга бўлмай туриб чунончи, муносиб инсон бўлмай туриб, ижтимоий ҳаётда ҳаракат қилиб бўлмайди.

* * *

Мақсад эмас, балки унга етиш воситалари ҳал қилувчи ўринни эгаллайди.

* * *

Ошна-оғайнилари мўл одамнинг дўсти бўлмайди.

* * *

Ҳар бир ишнинг бошланиши шу ишнинг деярли ярми бажарилгани билан баробардир.

* * *

Жиддийлик кулги билан, кулги эса жиддийлик билан энгиллади.

* * *

Арасту ўз фалсафасини ҳеч қачон метафизика деб атамаган. Умуман, унинг замонасида бундай атама бўлмаган. Бу янги сўзни милоддан аввалги I асрда Искандария кутубхонасининг қўриқловчиси родослик Андроник тасодифан «ўйлаб топган». Яъни бир куни Арастунинг қўлёзмалари ўрамини жавонга тахлаш чоғида у аввал табиёт ҳақидаги «китоб»ларни, кейин эса фалсафий мазмундаги асарларни тартиб билан жойлаштиради. «Кейин» сўзи юнонча «мета» деган маънони англатади. Шу тариқа метафизика сўзи пайдо бўлди («мета» — кейин, «фюзик» — лотинча табиёт маъносини билдиради). Бир қарашда тасодифан юзага келган бу сўз буюк тақдир «эгаси» бўлди.

МЭН-ЦЗИ

(Милоддан аввалги 372
(тахминан) -289 йиллар)

«Мен Коинот фуқаролариданман», деган экан Мэн-цзи. У Хитойнинг ҳозирги Шандун вилояти ҳудудида жойлашган Лу хонлигида туғилиб ўсди. Мэн-цзи Конфуцийнинг невараси Цзи Си қўлида таҳсил олган. Бу файласуф мамлакатни муваффақиятли идора этишнинг 12 қондасини ишлаб чиққан.

Ўзининг ана шу ғояларини амалга татбиқ этиш ниятида у ҳукумат тизимига ишга кириш учун Хитойнинг турли хонликларини кезиб, қисқа муддат Ци хонлигида маслаҳатчи бўлиб ишлаган. Инсонпарварликка таянган ҳолда давлатни бошқариш ғояларини ҳаётга татбиқ этиш йўлидаги беҳуда уринишлардан сўнг Мэн-цзи ватани Луга қайтади ва ғоявий қарашларини ўзи ташкил этган мактаб, шогирдлари, китоблари орқали тарғиб ва ташвиқ қилади.

Мэн-цзининг асосий асари «Мэн-цзи» деб аталади. Людвиг Фейербах: «Мэн-цзи Хитойнинг Конфуцийдан кейинги энг буюк файласуфидир», — деб ёзганди.

МАМЛАКАТНИ МУВАФФАҚИЯТЛИ ИДОРА ЭТИШНИНГ 12 ҚОИДАСИ

1-қоида. Эзгулик ва олижанобликка таяниш.

Инсонпарвар ҳукмдорнинг муҳолифи бўлмайди.

* * *

Фуқароларни куч билан бўйсунтиришга мажбур этиш мумкин. Аммо қалбларини бўйсундириб бўлмайди. Одамлар давлат куч жиҳатидан устун бўлгани боис бўйсунтиришдан ўзга илож тополмайдилар. Эзгулик ва олижаноблик воқитасида фуқароларни бўйсундириш эса қалбларда

қувонч туйғуларини уйғотади ва одамлар ҳақиқий итоат-
ғўйликни намойиш этадилар.

* * *

Донишмандликда камолга етган ҳукмдорлар дуккак-
ли донлар ва тариқни худди олов ва сув каби мўл бўли-
шини таъминлайдилар. Ана шунда фуқаролар орасида ин-
сонпарварликни ўзига касб этмаган битта ҳам одам қол-
майди.

* * *

Олижаноб эр ўз бурчини, пасткаш эса ўз фойдасини
яхши тушунади.

Ривоят қилишларича, Лян хонлиги ҳукмдори Мэн-цзи-
ни ҳузурига чорлаб: «Ота! Сиз ҳойнаҳой орадаги минг ли
масофани менинг салтанатимга бирон фойда етказиш мақ-
садида босиб ўтиб келгандирсиз?» — дейди.

Шунда Мэн-цзи қуйидагича жавоб қайтаради: «Эҳ, ван!
Нима учун гапни албатта фойдага бурасиз? Ҳукмдор сал-
танатга қандай фойда келтириш керак, деб қайғурса, дафу
зилага қай йўл билан наф етказиш мумкин, деб бош қотир-
са, оддий фуқаролар ва ши эса қаердан ва қандай йўл би-
лан ўзим учун фойда орттирсам экан, дея ғам чексалар...
Ахир, олий ва қуйи табақалари фойда учун ўзаро курашга
киришган давлат ҳалокатга маҳкум бўлади-ку!.. Агар фой-
да биринчи ўринга чиқиб, бурч кейинда қолиб кетса, бу
кураш ҳеч қачон тугамайди. Агар жэн бўлмаса, ҳамма ўз
қадрдон ерини ташлаб кетади. Бурч бўлмаса, ҳамма ўз
ҳукмдорини унутиши аниқ. Эҳ, ван! Нима учун албатта
фойда ҳақида гапириш керак?

* * *

2-қоида. Фуқароларни доимий мулк билан таъминлаш.
Доимий мулкка эга бўлмаган фуқаролар доимий туй-
ғулардан ҳам маҳрум бўладилар. Доимий туйғулардан

махрум фуқаролар эса парокандаликка учраб, тубанлашадилар ва хоҳлаган ишларини қиладилар.

* * *

3-қоида. Донишмандларни ҳурматлаш ва қобилият эгаларидан фойдалана билиш.

Аҳли донишлар ҳурматланиб, қобилият ва истеъдод эгаларидан фойдалана билинган ҳукуматда нодир шахслар фаолият кўрсатадилар.

* * *

4-қоида. Солиқ ва ўлпонларни камайтириш.

Фуқаролардан матолар ва арқонлар, тариқ ва гуруч муддатли оғир жисмоний меҳнатга мажбурлаш каби турли кўринишдаги солиқлар ундириб олинади. Санаб ўтилган оғир солиқларнинг фақат биттасидан фойдаланиш мумкин. Иккинчисини бир оз юмшатиш лозим. Бир вақтнинг ўзида иккинчи турдаги ўлпондан ҳам фойдаланмаслик даркор. Учинчи тур солиқлар ҳақида эса гапирмаса ҳам бўлади. Чунки у очликдан ўлиш ҳамда ота ва боланинг айрилиққа маҳкум бўлиши каби оғир оқибатларга олиб келади.

* * *

Токи олий ва қуйи табақалар ҳаддан ортиқ фойдага интилаверар эканлар, давлат ҳалокатга учрайди.

* * *

5-қоида. Фуқародан фойдаланиш, аммо уни бажараётган ишидан чалғитмаслик.

Агар фуқародан бажараётган ишидан чалғитмай фойдаланилса, у меҳнат билан банд бўлишига қарамай, норозилик билдирмайди; ўзгаларнинг ҳаётини сақлаб қолиш учун одамлар қатл этилганда ҳам халқ норозилик эълон қилмайди.

* * *

Омборхоналар тўлиб-тошган тақдирдагина хатти-қаракат қоидалари ва бурч нима эканлигини англаб етиш мумкин; кийим-кечак ва озиқ-овқатлар етарли бўлганда, обрў-эътибор ва шармандаликнинг моҳиятини тушуна олиш мумкин.

* * *

6-қоида. Фуқаронинг кўнглини олмоқлик.

Фуқарони қўлга олмоқлик осмони фалакни эгаллаш билан тенг. Фуқарони қўлга олиш унинг қалбини забт этиш демакдир. Фуқаронинг кўнглини олиш учун унинг истаган нарсасини муҳайё этиш ҳамда унга маъқул бўлмаган ишларни бажаришдан тийилмоқ лозим.

* * *

7-қоида. Халқни қадрлай билиш.

Мамлакатнинг асосий бойлиги унинг халқидир. Ер ва дон-дун халқдан кейинги мавқени эгаллайди.

* * *

Ҳукмдорлар учта қимматбаҳо бойликка эгадирлар. Булар ер, фуқаро ва бошқарув ишлари.

* * *

8-қоида. Ҳурматли кишиларга эътибор кўрсатиш.

Нуфузли зотларга қаҳр-ғазаб кўрсатилмаса, мамлакатни бошқариш осон бўлади.

* * *

Ақл билан иш юритувчилар одамларни бошқарадилар, куч билан иш кўрувчилар эса ўзгалар томонидан бошқариладилар. Фуқаролар ўз бошқарувчиларини боқадилар. Фуқароларни бошқарувчилар фуқаролар томонидан таъминланадилар.

9-қонда. Инсон табиатидаги эзгуликнинг йўқолишиги йўл қўймаслик.

Ҳосил мўл бўлмаган йил кўплаб ўғил фарзандлар ва укалар бағритош бўлиб қоладилар. Бу бағритошлик Котинот томонидан уларга берилган табиий сифатларга боғлиқ эмас. Балки очлик уларнинг қалбларида ёвузликнинг уйғонишига сабаб бўлади.

* * *

10-қонда. Фуқарони эзгуликка йўллаш.

Инсон томонидан содир этилган ёвузлик унинг табиий сифатларига боғлиқ эмас.

* * *

Қадимги Хитой файласуфларидан яна бири Гао-цзи: «Инсон табиати жўш урган сув оқимиға ўхшайди. Унга шарқдан йўл очсанг — шарққа томон оқади, ғарбга бурсанг, ғарб томон шошади. Сув оқими шарқ ва ғарбнинг фарқиға бормаганидек, инсон табиатини ҳам эзгулик ва ёруглик каби сифатларға ажратиб бўлмайди», — деганди.

Мэн-цзи бу фикрга шундай эътироз билдиради: «Чиндан ҳам сув шарқ ва ғарбни ажратолмайди. Аммо у паст баланднинг фарқиға боради-ку! Сув пастга қараб оққанидек, инсон ҳам табиатан эзгуликка интилади.

Қуйиға томон оқишни истамайдиган сув бўлмаганидек, инсонлар орасидан ҳам эзгулик тиламайдиган одамни топиш мумкин эмас. Агар сувни уриб, ҳаракатға келтирсангиз, у бошингиз узра кўтарилади. Борди-ю, йўлни тўсиб ҳаракатға келтирсангиз, у тоғлар қадар юксади. Бу ҳолатлар сувнинг табиатига боғлиқ ҳолда содир бўладими? Йўқ. Улар ташқи куч таъсири остида сунъий равишда юз беради. Инсонни ҳам таъсир ўтказиб, ёвузликка ундаш мумкин. Чунки унинг табиати ҳам сувға ўхшайди.

* * *

Инсон табиятан олижанобдир.

* * *

11-қоида. Бой берилган нарсаларни идрок орқали излаш.

Маърифатнинг йўли битта. У ҳам бўлса йўқотилган нарсаларни идрок ила қидиришдан иборатдир. Ички идрок амрига бўйсунсанг, катта инсон бўласан, иккинчи даражали (яъни кўз ва қулоқ сезгилари) туйгуларга амал қилсанг, майда одамга айланасан.

* * *

12-қоида. Адолатни ёдда тутмоқлик.

Мэн-цзидан сўрадилар:

— Адолат туйғусининг замирида нима ётади?

Файласуф деди:

— Бу ҳақда гапириш мушкул. У жуда улуг ва фавқуллодда мустаҳкам туйғудир. Бу туйғуни тарбиялаб, тўсиқ қўйилмаса, ердан осмон қадар юксалади... Тафаккурингиз бу туйғуни унутмасин. Аммо унинг ўсишига сунъий равишда ёрдам берманг. Яъни Сун салтанатининг фуқаросига ўхшаб йўл тутманг. Бу одам майсаларим яхши ўсмаяпти, деган ўйда уларни бир-бир чўзгилаб чиқади. Ва уйга келиб: «Бугун жуда чарчадим. Майсаларга ўсишлари учун ёрдамлашдим», — дейди. Унинг ўгли дарҳол майсалар томон чопади ва уларнинг сўлиб ётганини кўради:

«Ер юзида майсаларнинг ўсишига ёрдамлашмайдиганлар озчиликни ташкил этади. Адолат туйғуларини тарбиялашни кераксиз ҳисоблаб, ундан бўйин товловчилар майсаларга ишлов бермайдиган кимсаларга, майсаларнинг бўй чўзишига ёрдамлашувчилар эса, уларни чўзгилаган сунлик фуқарога ўхшайди».

ЧЖУАН-ЦЗИ

(Милоддан аввалги 369
(тахминан) -286 йиллар)

Хитой файласуфи Чжуан-цзи Сун ўлкасининг Мэн вилоятида таваллуд топди. Аввалига майда амалдор бўлиб ишлади. Кейинчалик хизматни тарк этиб, ёлғизликда яшай бошлади.

Чжуан-цзи бир куни тушида гуллар орасида шодон қанот қоқаятган кичкина капалакни кўради. Файласуф уйғонгандан кейин боши қотди, у аслида ким — тушида ўзини капалак қиёфасида кўрган Чжуан-цзими ёки ўзини Чжуан-цзи қиёфасида кўрган капалакми?

Чжуан-цзи таълимоти кўпчиликлари (замондошларига ҳам, улардан кейин яшаганларга ҳам) омадсизларнинг фалсафаси бўлиб туюлган.

Унинг асосий асари «Чжуан-цзи» деб аталади (бизгача бу китобнинг 33 бўлими етиб келган).

* * *

Ривоят қилишларича, Чжуан-цзи Пу дарёсида балиқ овлаётганда Чу салтанатининг икки амалдори келиб, ҳукмдорнинг номасини топширадилар. Номада: «Зиммангизга давлат ишларини юкламоқчиман» деган сўзлар бор эди. Файласуф қармоқни сувдан олмай ва ҳатто бошини ҳам ўгирмасдан амалдорларга шундай деди:

— Эшитишимча, Чу салтанатида бундан уч минг йил муқаддам ўлган муқаддас тошбақанинг жасади сақланар экан: Чу ҳукмдорлари уни ўраб, сандиқчада асрашар ва эъзозлашаркан. Айтайлик, тошбақа учун икки йўл бор. Ё суякларини эъзозлашлари учун жасадлигича қолиши керак, ё бўлмаса, тирилиб, думини балчиқда судраб яшаши керак. Сизнингча, у қайси йўлни танлаган бўларди?

— Албатта, тирик қолиб, думини балчиқда судраб яшашни афзал кўрарди, — деб жавоб бердилар ҳар икки амалдор.

Шунда Чжуан-цзи деди:

— Кетаверинглар! Мен ҳам думини балчиқда судраб яшашни истайман.

* * *

Чжуан-цзи бир куни Чу ўлкаси томон йўл олибди. У ерга яқинлашганда бўзариб кетган, ammo ҳали бутун бош чаноғига дуч келади. Файласуф қўлидаги таёқ билан калла суягини туртиб:

— Сен қандай қилиб бу аҳволга тушиб қолдинг? Яшашга бўлган телбаларча иштиёқинг сени шу кўйга солдимми ёки кунда устидаги ойболтами? Балки ота-онанг, хотин, болачақангни шарманда этган ножўя ишларинг ёхуд қаҳратон совуқ ва очлик азоби сени шу аҳволга солгандир? Ё бўлмаса, кўп йиллик ҳаёт йўлинг шу даражага олиб келгандир? — деди. Кейин бошини калла суягига қўйиб, уйкуга кетди.

Ярим тунда бошчаноқ файласуфнинг тушига кириб, деди:

— Сен худди сафсатабозларга ўхшаб вайсақилик қилдинг. Сўзларинг азобда қолган барҳаёт инсоннинг ташвишлари билан тўлиб-тошган... Сен марҳумнинг сўзларини тинглашни истайсанми?

— Истайман, — деди Чжуан-цзи.

— Марҳумнинг тепада ҳукмдори, қуйида эса хизматкори бўлмайди, — дея сўз бошлади бошчаноқ. — Унинг учун йилларнинг алмашинуви ҳам йўқ. Марҳум хотиржамлик билан осмон ва ернинг йиллик даврийлигига амал қилади. Бундай эркинлик ва бахт ҳатто подшоҳларга ҳам насиб этмайди.

Чжуан-цзи унинг сўзларига ишонқирамай шундай деди:

— Хоҳлайсанми, мен Яратгандан сенга жон, эт ва руҳ ато этиб, ота-онанг, хотининг, болачақанг, дўст-ёрларингни қайтаришини илтимос қиламан.

Бошчаноқ файласуфга бир дам тикилиб қолди-да, сўнг хўмрайиб жавоб берди:

— Мен шоҳона бахтни инсоний азоб-уқубатларга ал-маштиришни истамайман.

* * *

Дунёда икки буюк тушунча бор. Буларнинг бирламчиси — тақдир, иккинчиси — адолат.

* * *

Бир одам Чжуан-цзига мурожаат қилиб:

— Ичи ковак қамишдан ясалган най каби Ернинг найи ҳам ундаги ёриқлардан бунёдга келади. Айтинг-чи, Коинот найи нима? — деб сўради.

— Коинотда сон-саноксиз пардалардан оҳанглар таралади. Бу оҳангларнинг ҳар бири ўзича мустақил янграйди. Умуман барча буюмлар ўзича оҳанг чиқаради. Уларга кимдир таъсир ўтказармикан?

* * *

Ҳақиқат ва ёлғон борасида баҳс юритиш бемаънилик бўлиб, машҳур масалдаги маймунлар тортишувига ўхшайди. Нақл этишларича, маймун боқувчи бир одам бўлган экан. Бир куни у маймунларга шундай дейди: «Эрталаб сизларга учтадан, кечқурун эса тўрттадан ёнғоқ бераман». Бу гапни эшитиб, маймунлар норози бўлишибди. Шунда маймунбоқар: «Майли, ундай бўлса, эрталаб тўрттадан, кечқурун учтадан ёнғоқ бераман», — дебди. Маймунлар қувониб, розилик билдиришибди.

Бу ҳикоядан кўриниб турибдики, баҳсда ном ҳам, моҳият ҳам ўзгармай қолди, аммо у қувонч ва норозиликка сабаб бўлди.

* * *

Тузоқ қуёнларни овлаш учун зарур. Қуёнлар овлангандан кейин тузоқни умуман унутиб юборадилар. Сўзлар

фикрни тутиш учун керак. Фикр тутилгандан сўнг, сўзни унутадилар. Қанийди, сўзни унутган одамни топиб, у билан суҳбатлашсам.

* * *

Агар сиз ва мен — иккимиз қай биримиз ҳақ эканлигимизни билмасак, бунимиз ким аниқлай олиши мумкин? Дейлик, сизнинг фикрингизни қўллаб-қувватловчи одамларни тўпладик. Аммо фақат сизгагина ҳамфикр бўлган бу одамлар масалани одил ҳал эта оладиларми? Ё бўлмаса, менинг фикрларимни қўллаб-қувватловчи одамларни йиғдик, дейлик. Улар ҳам фақат менга ҳамфикр бўлганлари боис масалани тўғри ҳал қилишга қодир эмаслар... Борди-ю, сизнинг ҳам, менинг ҳам фикрларимизга қўшилмайдиган одамларга мурожаат этсак-чи? Бизга хайрихоҳ бўлмаган одамлар қандай қилиб бир қарорга келадилар? Агар ҳар иккимизга ҳамфикр одамларни чақирсак-чи? Улар масалани қандай ҳал қилардилар? Кўрдингизми? Сиз ҳам, мен ҳам, бошқалар ҳам ким ҳақ, ким ноҳақлигини аниқ айтолмаймиз. Хўш, яна кимдан ёрдам кутишимиз мумкин?

* * *

Бир куни файласуф Чжуан-цзи ва Хуй Ши Хао дарёси устида қурилган кўприк устида кезиб юришарди. Чжуан-цзи сувга тикилиб, ҳамроҳига деди:

— Балиқлар сувда маза қилиб ўйнашяпти. Улар шундан завқ олишади-да.

— Сен балиқ эмассан-ку. Уларнинг нимадан завқ олишини қаердан биласан? — деб сўради Хуй Ши қувлик билан.

— Сен мен эмассан-ку. Уларнинг нимадан завқ олишларини билмаслигимни қаердан биласан? — деди файласуф ҳам бўш келмай.

— Тўғри, мен сен эмасман, — деб жавоб берди Хуй Ши. — Сўзсиз мен сени билмайман. Лекин сенинг балиқ

эмаслигинг аниқ. Шундай экан, сен ҳеч қачон уларнинг нимадан завқ олишларини билолмайсан.

Файласуф деди:

— Марҳамат қилиб, баҳсимизнинг бошланиш нуқта-сига қайтсак. Сен менга: «Балиқларнинг нимадан завқ олишини қардан биласан?» дединг. Демак, сен бунинг менга маълумлигини яхши билган ҳолда шу саволни бергансан. Мен балиқларнинг нимадан завқ олишини Хао дарёси устидаги кўприкда юрганимда билиб олдим.

* * *

Чжуан-цзининг бир ривоятида шахснинг дао таълимотига мувофиқ узлатга чекиниши борлиқнинг турли шакллари-дан босқичма-босқич бегоналашишига олиб келиши тасвирланган.

«Донолик йўли»га кирган бир аёл етарли даражада иқтидорга эга бўлган, аммо ҳали бу йўлдан беҳабар Бу исмли кишини тарбиялай олиши мумкинлигини шундай ҳикоя қилади: «Мен уни бир дам тўхтатиб, керакли сўзни айтсам, уч кун ўтгандан кейин осмон у фалакдан бегоналашганини англаб етади. Мен яна у билан суҳбатлашаман. Ва етти кундан кейин у буюмларга нисбатан бегоналикни ҳис этади. Шундан кейин яна у билан учрашаман. Орадан тўққиз кун ўтиб, бу ҳаётга нисбатан бегоналикни фаҳмлаб етади.

Ҳаётдан бегоналашгандан кейин у тонг каби тиниқлашади. Тонг каби тиниқ бўлгандан кейин эса у ягоналикни кўра олиш қобилиятини қўлга киритади. У ягоналикни кўргач, ўтмиш ва ҳозирги воқеликни унутади. Ўтмиш ва ҳозирги воқеликни унутгандан сўнг у ҳаёт ҳам, ўлим ҳам бўлмаган бир оламга қадам қўяди.

* * *

Эзгулик қилувчи бир одам Чжуан-цзига деди: «Менинг қўланса шумтол деб аталувчи дарахтим бор. Унинг танаси шу қадар гурраларга тўлиб кетганки, йўниб текислаш

амримаҳол. Шохлари эса шу қадар эгри-бугри ва чигалки, улардан чизгич ёки паргар ҳам ясаб бўлмайди. Шу боис дурадгорлар йўлдаги бу дарахтга ҳатто қайрилиб қарамайдилар ҳам. Сизнинг сўзларингиз ҳам буюк, аммо бефойдадир. Уларнинг ҳеч кимга кераги йўқ».

Чжуан-цзи унинг бу сўзларига шундай жавоб қайтарди:

— Ерга ётиб олиб, ўз ўлжасини пойлаётган тулки ёки ёвойи мушукка ҳеч эътибор берганмисиз? Аммо улар гоҳ шарқ томон, гоҳ ғарб томон, баъзан пастга, баъзан эса юқорига сапчиб, ўлжага ташланадилар ва кўпинча ўзлари тузоққа илиниб, тўр ичида ҳалок бўладилар. Осмонни қоплаган қора булут каби улкан кўтос эса ўта қудратли бўлса-да, ҳатто сичқонга ҳам азоб бермаслигини биласизми? Сизни катта дарахтнинг ҳеч қандай фойда келтирмаслиги ташвишга солаётганими? Бу сизнинг ҳам чекишингизга арзимайди. Ахир, дарахтни бепоён чўл бағридаги ҳосилсиз ерга кўчириб ўтқaziш мумкин-ку. Хўш, нега энди унинг теграсида сайр қилиб, сояси остида мизғимаслик керак? Дарахт ҳеч кимга фойда келтирмасдан кесилиб кетиши мумкин. Аммо унинг бировга зарари ҳам тегмайди.

* * *

Нарсаларнинг чегарасини сўз билан ҳам, сукут билан ҳам ифодалаб бўлмайди.

* * *

Қоронғу зулматда кўрмоқликни, сукунатда эшитмоқликни ўрганинг. Шунда сиз зулмат аро нурни кўрасиз, сукунат аро уйғунликни тинглайсиз.

* * *

Баъзилар бир умр сўзлайдилар-у, ҳеч нарса айтолмайдилар. Баъзилар эса бир умр сукутда бўладилар-у, аммо айтилмаган сўз қолмайди.

* * *

Фикрламаслик ва хаёл сурмаслик Даони англашнинг бошланишидир. Ҳеч ерда бўлмаслик ва ҳеч нарсага тириш-

маслик осойишта Дао оламига киришнинг бошланиши демакдир. Ҳеч нарсага амал қилмаслик ва ҳеч бир йўлга кирмаслик эса Даони эгаллашнинг бошланишидир.

* * *

Ҳақиқат изловчи зулмат аро дайдиб юради.

* * *

Меъёридан ортиқ ахлоқийлик нарсаларнинг табиати-га соя ташлайди. Чунки бундай ахлоқий сифатлар эгаси ўзини сурнай ва дўмбира садолари остида ноёб намуна сифатида кўкларга кўтариб мақташларини, машҳур бўлишни истайди:

Ахир, бу қалбакилик эмасми?

* * *

Камарнинг илгагини ўғирлаган кимса қатл этилади, салтанатни ўғирлаганлар эса ҳукмдорликка эришадилар.

* * *

Мукаммал маънавий сифатлар эгаси ҳеч нарсага эга бўлмайди. Бундай улуг инсон ҳатто ўзидан ҳам маҳрумдир.

* * *

Вақт етиши билан Устоз туғилди; кетар вақти келганда — Устоз бунга ҳам бўйсунди. Тақдирга тан бериб, муқаррар қисматга бўйсунсангиз, сизга на қувонч ва на қайғу йўл топа олади. Мозийда бунини «дор остидан қайтиш» деб атаганлар.

* * *

Инсоннинг қувонч билан яшашига халақит қилиш, уни кийиниш, тикиш-бичиш, ерга ишлов бериш ва овқатланиш имкониятидан маҳрум этиб, эзгулик ва адолатпарварлик билан безаш — донишмандларнинг бор-йўқ жиноятидир.

ПИРРОН

(Милоддан аввалги 365 (тахминан) -275 йиллар)

ПИРРОН

Қадимги юнон файласуфи Пиррон Пелопоннесдаги Элида шаҳрида туғилиб ўсган. Пиррон дастлаб мусаввирлик билан шуғулланган. Кейинчалик абдералик файласуф Анаксархнинг мулоҳазаларини тинглаган Пирронда фалсафага қизиқиш уйғонади.

У Искандар Мақдунийнинг Осиё юришларида иштирок этиб, гимнасофистлар билан учрашди. Пиррон ҳатто Искандарнинг жанг чоғида асир олинган гимнасофистлар билан бўлиб ўтган суҳбатида ҳам иштирок этган. Гимнасофистларни юнонлар «яланғоч донишмандлар» деб аташган. Бу ҳинд зоҳидлари жуда ориқ ва яшовчан бўлиб, қоп-қора баданларида белбоғдан ўзга ҳеч қандай кийимлари бўлмаган. Искандар шоҳ уларни ўлдиришга қарор қилади. Бироқ аввал уларнинг донолигини синаб кўриш учун ҳар бирига саволлар билан мурожаат этади. Искандарнинг: «Тириклар кўпми, ўликларми?» деган саволига биринчи зоҳид шундай жавоб қайтади:

«Тириклар ҳам, ўликлар ҳам мавжуд эмас». «Жониворларни кўпроқ ер боқадими ёки денгизми?» — деган саволга иккинчи гимнасофист: «Жониворларни асосан ер боқадн. Денгиз эса ернинг бир қисми, холос», — деб жавоб берди.

Бирин-кетин берилаётган тагдор маъноли саволлар ҳар қанча мураккаб бўлишига қарамай, гимнасофистлар бўш келмайдилар.

Искандар шоҳ деди:

— Жониворларнинг энг айёри қайси?

— Инсонга нотаниш бўлган жонивор энг айёридир.

Савол:

— Кун аввал пайдо бўлганми ё тун?

Жавоб:

— Кун бир кун аввал пайдо бўлган.

Савол:

— Энг суюкли инсон бўлиш учун нима қилмоқ керак?

Жавоб:

— Бунинг учун энг қудратли ҳамда жасоратли инсон бўлмоқ лозим.

Савол:

— Ҳаёт кучлими ё ўлим?

Жавоб:

— Ҳаёт кучли.

Ушбу тарихий воқеадаги сўнгги саволнинг жавоби Мақдуния ҳукмдорини қаттиқ ҳаяжонга солди. Унинг: «Инсон Тангри бўла оладими?» деган саволига: «Инсонлар бажаришга қодир бўлмаган ишни бажарган кимса Тангри бўлади» деб жавоб қайтаради гимнасофист. Искандар ўзи ҳақида шундай юксак фикрда эди. Шу боис асирларнинг бу жавоби унга жуда маъқул бўлади ва тантилик қилиб, гимнасофистларни озод этади. Улуғ саркарданинг бу ғайриоддий ҳаракати дунёга яна бир ажойиб инсонни — файласуф Пирронни туҳфа қилади.

* * *

Пиррон Элиданинг олий коҳини эди. Файласуфнинг хулқ-атвори, табиати сирли ва ўзига хос бўлиб, у ҳеч нарсани севмас, ҳеч нарсадан таъсирланмасди. Шунингдек, ҳеч ким у каби нарсаларнинг моҳиятига ишонч билан қарамасди. Пиррон сўзлаётганда атрофдагиларнинг тинглаш ёки тингламасликлари билан қизиқмасди. Борди-ю, тингловчилар тарқаб кетишса ҳам у нутқини давом эттираверади.

* * *

Пиррон ўзини ҳар нарсага шубҳа билан қаровчи кишилар қаторига қўшар, нарсаларнинг моҳиятига оид ҳар қандай қатъий фикр айтишдан тийилишни афзал кўради. (Пьер Бейль: «Пиррончилик — барча масалаларни уларнинг моҳиятини четлаб ўтган ҳолда муҳокама қилиш санъатидир», деб ёзганди).

* * *

Бир куни Пиррон очиқ денгизда кетаётганда бўрон туради. Файласуфнинг кемадаги ҳамроҳлари ваҳимага тушади-лар. Фақат Пирронгина мутлақо хотиржамликни сақлаган ҳолда, ўзини йўқотмай ниманидир кавшаётган чўчқага ишора қилади-да: «Донишманд ҳар қандай шароитда ана шундай бефарқликни сақлаб қолмоғи лозим», — дейди.

* * *

Қадимий юнон файласуфлари Сукрот ва Пифагор каби Пиррон ҳам фақат оғзаки тарзда таълим берган. Унинг дунёқараши ҳақида шогирди флиунтлик Тимон (милоддан аввалги 320-230 йиллар) ёзиб қолдирган манбалар орқали тасаввурга эга бўлиш мумкин.

* * *

Тимон ўз устозини Қуёшга нисбат этган. Ҳар нарсага шубҳа билан қаровчи Секст Эмпирик ўз дунёқарашларига содиқ қолган ҳолда шундай деганди: «Қуёш кўздан гойиб нарсаларни ёритиб, равшан қилади. Пиррон эса аксинча, ҳар қандай кимса учун аниқ-равшан бўлган нарсаларни мавҳумлаштиради».

* * *

Бир куни Пирронга қитмирларча шундай савол бердилар:

— Пиррон, сен ўлмаганмидинг?

Ўз таълимотига содиқ Пиррон учун:

— Билмайман, — деб жавоб беришдан ўзга йўл қолмаганди.

* * *

Агар тирик мавжудотлар ўртасидаги хилма-хилликка боғлиқ равишда муҳокама этиб бўлмайдиган турли қарашлар мавжуд экан, у ҳолда нарсалар ҳақида ҳукм чиқаришдан тийилмоқ зарур. Масалан, инсонлар денгиз сувини ичганларида худди заҳар каби ёқимсиз туюлади. Балиқлар эса шу сув ичида яшайдилар.

* * *

Агар бир нарса ҳамма учун бирдек гўзал ва оқилона кўринганда, инсонлар ўртасида ғаразли баҳс пайдо бўлмас эди.

Нарсалар бизга номаълум сифатларга эга бўлиши эҳти молдан холи эмас. Сабаби бизда бу сифатларни ҳис этиш аъзоларининг йўқлигидадир... агарки, сезгилар ташқи оламни қабул қилишга қодир эмас экан, демак, тафаккур ҳам у ҳақда етарлича мушоҳада юритолмайди. Шунинг учун ҳам биз ташқи олам хусусида ҳукм чиқаришдан тийилишимиз жоиз.

* * *

Агар ҳар қандай ҳодиса маълум шароитлар, масофалар ва ҳолатларда намоён бўлиб, тасаввурларимизда катта ўзгариш ясаган тақдирда ҳам биз уларни муҳокама қилмаслигимиз жоиз. Чунки қандайдир тасаввурни далил-исботсиз чамаламоққа бизнинг ҳаққимиз йўқ. Дейлик, биз далил-исботни ҳам топдик. Аммо у ҳам ўз навбатида далил-исбот талаб қилади.

* * *

Нарсаларнинг табиати ҳақида ҳукм чиқариш ножоизлигини тасдиқловчи далиллар кўп. Масалан, эчки шоҳининг қипиқлари оқ рангда кўринади, лекин бутун шоҳининг ранги қорадир. Худди шунингдек, кумушнинг кукуни қора тусли бўлиб туюлади, аммо у яхлит ҳолга келтирилганда оппоқ рангга киради. Шу боис уларни қора ҳам, оқ ҳам деб хулоса чиқариб бўлмайди... Қум заррасини ушлаганингизда қаттиқ туюлса-да, уни тўдалаганингизда юмшоқлигини ҳис этасиз. Меъёрида истеъмол қилинган мусаллас жисмни бақувватлаштиради, керагидан ортиғи эса уни бўшаштириб юборади.

Зилзилага биринчи марта дуч келганлар ва ер силкинишига кўникиб қолганлар ундан турлича таъсирланишади. Денгизни илк марта кўрган одам қанчалик кучли

■ аяжонга тушиши маълум. Худди шунга ўхшаш илк мар-
 га ва тасодифан учраганимиз инсоннинг жисмоний гузал-
 иги бизни унинг одатий кўринишига нисбатан кўпроқ
 аяжонга солади. Умуман, камёб нарсалар қимматли
 бўлиб туюлади. Осонлик билан етишишимиз мумкин
 бўлган ва сон жиҳатдан кўп миқдордаги нарсалар эса
 қимматини йўқотади. Демак, айнан бир нарса бизга ўта
 гаройиб ёки қимматли бўлиб туюлади. Ёхуд биз нарсаларни
 кўплиги ёки камёблигига қараб баҳолаймиз. Шун-
 дай экан, биз нарсаларнинг асл кўриниши қандайлигини
 аниқлашга қодир эмасмиз.

ЭПИКУР

(Милоддан аввалги 341-270 йиллар)

Юнон файласуфи Эпикурнинг ватани — Лампаска шаҳри бўлиб, Афинадан Самос оролига кўчиб ўтган оилада туғилган. Эпикур Афлотуннинг шогирди Памфил қўлида таҳсил олган. Донишманд милоддан аввалги 310 йилда Лесбосдаги Митилен шаҳрида, 306 йилдан ўлимига қадар Афинадаги ўз «Боғ»ида талабаларга фалсафадан сабоқ берган. Бу боғ эпикурчиларнинг муқаддас даргоҳига айланган. Эпикур умри давомида ҳеч қачон ўзгаларнинг фикрига таянмасликка ҳаракат қилган. Жами 300 га яқин асар ёзган, бироқ улар бизга қадар етиб келмаган. Эпикурнинг таълимоти асослари баён этилган учта мактуби ва баъзи қўлёзмаларидан парчаларгина сақланиб қолган.

Донишманд умрининг сўнгги 14 кунни давомида буйрагидаги тошдан қаттиқ азоб чеккан. Ривоятларга қараганда, у иссиқ сув тўлдирилган жомга ётиб ўткир шаробни симирган-да, дўстларига сабоқларини унутмасликни васият қилиб, ҳаётдан кўз юмган.

* * *

«Фалсафа ёхуд донишмандликка меҳр қўйиш ақлни чархлаш демакдир, — деб ёзади Эпикур. — Бу меҳр фикрлаш ва суҳбатлашиш ёрдамида бахтли ҳаётнинг моҳиятини очиб беради. Зеро, фалсафа фанининг бошқа илмлардан фарқи ҳам шундаки, бунда мақсадга меҳнатнинг сўнггида етилади ва шу билан қаноат ҳосил қилинади».

* * *

Навқиронлик чоғларида фалсафани бир четга суриб қўйишдан, кексайганда эса ундан бешиб қолишдан сақланинг. Ахир қалб сиҳатлигига эришмоқ учун ёшнинг ҳеч қандай аҳамияти йўқ-ку.

* * *

Фалсафа билан шуғулланишга ҳали эрта ёки бунинг вақти ўтди дегувчилар худди бахтиёрлик онлари ҳали етиб келмади ёки у ўтиб кетди дегувчилар кабидир. Шу боис фалсафа кексалар учун ҳам, ўспиринлар учун ҳам бирдек зарур. Кексаларга шунинг учун зарурки, фалсафа туфайли улар ўтмишларидан қувонадилар ва эзгуликдан баҳраманд бўлишади. Ўспиринлар эса фалсафа туфайли кекса донишмандлар сифатларига эришиб, келажакдан чўчимайдилар.

* * *

Коинот чексиздир. Аслида интиҳога эга бўлган нарсаларнинг чегараси бўлади. Чегара эса четдан туриб кузатиш мумкин бўлган нарсадир. Коинот чегарасиз, демак, унинг интиҳоси йўқ. Интиҳосиз нарса эса бепоён ва чексиздир.

Олам қачон пайдо бўлганидан қатъи назар, йилнинг баҳор кезларида яралганига шубҳа йўқ. Айнан баҳорда ҳамма нарса илк марта куртак очиб гуллаган ва мева туккан.

* * *

Эпикур жон ҳақида шундай деганди: «Жон ўта даражада латиф тўқималардан таркиб топган. Аммо шунга қарамай, у тўрт хил табиатли нарсалар аралашмасидан иборатдир. Уни бир улуш олов, бир улуш ҳаво, бир улуш нафас ва ҳис этиш қобилиятига эга бўлган тўртинчи номсиз улуш қўшилмаси сифатида тасаввур қилиш лозим. Сўнгги номсиз улуш жоннинг жонига ўхшайди. Чунки у туфайлигина жон жонга айланади».

* * *

Жон ўз ҳолича, жисм ўз ҳолича ҳис этиш қобилиятидан маҳрумдир. Улар иккиси биргаликдагина ҳис эта оладилар.

* * *

Файласуфнинг инсон азоб-уқубатларига малҳам бўлмайди, сўзлари қуруқ сафсатадан ўзга нарса эмас. Жисмдаги касалликни йўқотолмайдиган табобатдан ҳеч қандай наф бўлмаганидек, қалбдаги хасталикка даво тополмайдиган фалсафа ҳам бефойдадир.

* * *

Сезги ҳеч қачон алдамайди. (Эпикур беқарор ва юзаки сезгини барқарор ва умумий саналмиш фикрга қарама-қарши қўювчи қадимий фалсафа ақидаларини рад этган. У сезгини ҳақиқатнинг мезони деб ҳисоблаган.)

* * *

Ақл-фаросатдан маҳрум ҳолда бахтли яшагандан, ақл-фаросат билан бадбахт бўлган аълороқдир.

* * *

Ўтган саодатли онларини унутганлар қарияга айланадилар.

* * *

Ўлим — энг даҳшатли ёвузлик. Аммо бунинг бизга ҳеч қандай дахли йўқ. Чунки биз тирик эканмиз, ўлим ҳам бўлмайди, ўлим етиб келгач, биз ғойиб бўламиз.

* * *

Бизга керакли нарсаларни енгил, керакмасларини эса оғир қилиб яратган доно табиатга таҳсинлар айтамиз.

* * *

Эркинлик истакларни жиловлаш натижасида эришиладиган энг олий неъматдир.

* * *

Зарурият кулфатдир. Аммо зарурият билан яшашнинг ҳеч қандай зарурати йўқ.

* * *

Ақлли, ахлоқли ва адолатли бўлмай туриб, кўнгилдагидек яшаш мумкин эмас. Ва аксинча, кўнгилдагидек яшамай туриб, ақлли, ахлоқли ва адолатли ҳаёт кечириб бўлмайди.

* * *

Навқиронларни эмас, балки ҳаётини яхши яшаб ўтган кекса одамларни бахтли санамоқ лозим.

* * *

Барча истаклар олдига шундай саволни кўндаланг қўймоқ керак: хўш, истагим амалга ошгач, мен нимага эришаман? Истагимга эришолмасам-чи?

* * *

Донишманд ҳеч қачон бефаҳмга айланолмайди.

* * *

Донолик ҳамма нарсанинг ибтидоси ва буюк эзгуликдир. Шу боис у ҳатто фалсафадан ҳам қимматлироқ.

* * *

Инсонлар ё ҳасад, ё кўролмаслик, ёки нафрат туфайли бир-бирининг дилини оғритадилар. Доно киши эса ақл-идрок ила буларнинг барчасидан устун туради. Доноликка эришган одам ҳатто атайин уринса ҳам бунинг аксини қилолмайди.

* * *

Ҳатто энг бўлмағур қонун ҳам инсонлар учун зарурдир. Акс ҳолда одамлар бир-бирини ғажиб ташлайди.

* * *

Ўзингга бино қўймай, доно, ақл-заковатли бўлишга инти.

* * *

Йиқилганни турғизмоқ учунгина эгил.

* * *

Ўзгаларга қўрқинчли туюлган одамнинг қалби ҳақ
қўрқинч ҳисларидан холи эмас.

* * *

Инсон ё қўрқув, ёки интиҳосиз ва беҳуда эҳтирос ту
файли бахтсиз бўлади.

* * *

Донишмандгина шеърят ва мусиқага тўғри баҳо бер
олади.

КИТИЙЛИК ЗЕНОН

(Милоддан аввалги 346-264 йиллар)

ЗЕНОН

Қадимий юнон файласуфи Зенон Кхна Кипрининг туққиз асосий шарларидан бири бўлмиш Китий шаҳрида туғилиб ўсди. Унинг ота-бис Мнасей савдогарлик билан шуғулланган. Зенон киниклардан бири — файласуф Кратетдан ва Мегар мактабининг намояндалари Стильпон ва Диодордан, кейинроқ Афлотуннинг издоши Полемондан таҳсил олди.

Зенон ёқимсиз ташқи қиёфага эга бўлган. Манбаларда ёзилишича, унинг бўйни қийшиқ, ўзи эса ўта ориқ ва новча бўлиб, оёқлари гавдасига нисбатан йўғонроқ эди. У ўзининг нотавон ва мажруҳ қиёфасидан доимо уялиб яшаган. Файласуфнинг синчков чехраси, жиддий нигоҳи ва ажинлар кесиб ўтган манглайи ҳар қандай одамнинг диққатини тортарди. У доимо хомуш қиёфада юрар, чехрасидан аччиқ истеҳзо аримасди. У доимо одамлардан ўзини олиб қочар, лоақал бир томондан бўлса-да, одамлардан холи қолиш учун кўчадаги ўриндиқнинг ҳам энг чекка қисмига бориб ўтирарди.

Зенон фалсафанинг нозик жиҳатлари ҳақида ўзича тасаввурга эга эди. У Кафисий исмли найчининг имкон борица қаттиқроқ овоз билан куй чалишга уринаётган шогирди елкасига қоқиб: «Эзулик кучда эмас, балки куч эзуликдадир», дегани ҳақидаги воқеани сўзлаб беришини куш кўрарди.

Зенон алоҳида бир теран заковат эгаси эди. Унинг асарларидан бизгача фақат сарлавҳалару қўлёзмалар парчаларигина етиб келган. У фалсафа фанига биринчи бўлиб «каталепсис» (тушунча) атамасини олиб кириб, оламни икки асосий нуқтаи назардан англаш ғоясини ишлаб чиқди ва уларни қуйидагича атади:

1. Бизнинг ҳукмимиздаги нарсалар.
2. Ҳукмимиздан ташқаридаги нарсалар.

Зенон фалсафий қарашларга ойдинлик киритишда номаълум нарсаларни аслида маълум, аммо тушунарсиз нарсалар воситасида тушунтириш усулидан фойдаланди.

Масалан, у вақтнинг моҳиятини шундай тушунтиради:

Вақт — ҳаракатнинг масофасидир.

Зенон ғайриоддий тарзда ҳаётдан кўз юмган. Бир кунини қоқиб, ерга йиқилади-да, бу ҳолни юқоридан юборилган оголантириш ва чақирув деб ҳисоблайди ҳамда ўша заҳоти ўзини ў бугун ўлдирди.

* * *

«Донишманддан ўзга ҳеч ким ҳеч нарсани билмайди деб ёзганди Зенон. У ўзининг бу фикрини ҳаракат орқали тушунтирган. Яъни, бармоқлари ёзилган қўлига ишор қилиб: «Бу тимсол аломати» дейди. Кейин бармоқлари сал (укиб, шундай дейди: «Бу ризолик аломати», ниҳо бармоқларини мушт қилиб тугиб: «Бу эса англаш аломати» дейди ва ўзининг бу ўхшатмасига каталепсис деб н беради. Сўнгра чап қўлини узатиб, ўнг муштини қатт сиқи: «Мана бу донишманддан ўзга ҳеч ким эришолма дигаи билимдир», — деб сўзини тугатади.

* * *

Фалсафани тирик мавжудотга қиёслаш мумкин, — д ёзади Зенон. — Чунончи, суяклар ва асаб тизими манти илмибўлса, эт ахлоқ таълимоти дир. Жон эса табиёт (ф зика) дир. Фалсафани яна тухумга ҳам ўхшатиш мумки пўсти — мантиқ, ичидаги оқ суюқлик қатлами — ахл ўртадаги сариғи эса — табиёт. Фалсафа илмини яхи муҳобазаланган ва ақл билан бошқариладиган бир и ҳарга ҳам қиёсламоқ ўринли бўлур эди.

* * *

Ҳеи бир ёвузлик ҳурматга сазовор бўлолмайди. Ёв лик — бизда қудрат, юксалиш, эзгулик туйғулари уй нишига бир тўсиқ, холос.

* * *

Худо мангудир. У оламдаги ҳар бир нарсани жами моддият воситасида яратган.

* * *

Бизнинг руҳимизга кўплаб тасаввурлар жо этилган.

* * *

Жон саккиз қисмдан таркиб топган. Унинг беш қисми кўриш, эшитиш, ҳид билиш, таъм билиш ва сезиш ҳисларидан иборатдир. Олтинчиси — овоз, еттинчиси — насл қолдириш қисмлари бўлиб, саккизинчиси эса бошқарувчи қисм деб аталади. Бу қисм худди саккизоёқ сингари қолган етти қисмини бошқаради ва улардан фойдаланади.

* * *

Табиат билан тотувликда яшамоқлик, эзгулик билан якдил бўлмоқлик демакдир.

* * *

Биз ташқи оламни туйғуларимиз ила қабул этиб, ақлимиз ила англашга қодирмиз.

* * *

Сўз буюмларни белгилаш учун одамлар ўзаро келишиб қабул қилган ифода бўлмай, сўзларнинг ўзи буюмлар ва буюмларнинг табиатига кўра белгилангандир.

* * *

Эркинлик — донишмандларгина етишиши мумкин бўлган бир ҳолат. Қолганлар учун эса у номаълум ва етиб бўлмас манзилдир.

* * *

Манманликдан ортиқ адабсизлик бўлмайди.

* * *

Илм эгаллаш асносидаги энг кераксиз нарса димоғдорлик, энг зарур нарса эса вақтдир.

* * *

Дўст бизнинг иккинчи «мен»имиздир.

* * *

Бир эзма одамга Зенон шундай деган экан: «Бизга кўпроқ эшитиб, камроқ сўзлаш учун иккита қулоқ ва биттагина оғиз ато этилган».

* * *

Файласуф ўз нутқини ақли билан безаб сўзламоғи жониздир.

* * *

Фалсафа турли-туман мевали дарахтлар билан тўлиқ боғга ўхшайди. Мантиқ бу боғнинг девори бўлса, табиёт (физика) унинг дарахтлари, ахлоқ эса пишиб етилган меваларидир.

СЮН-ЦЗИ

(Тахминан милоддан аввалги 313-235 йиллар)

СЮН-ЦЗИ

Қадимий Хитой файласуфи Сюн-цзи Чжао хоқонлигида дунёга келди. Милоддан аввалги 266 йилда Чжаони тарк этиб, Цин салтанатига жўнади ва бу ерда хоқон Чжао-ван ҳамда унинг бош вазири Суй билан ҳамсухбат бўлди.

Милоддан аввалги 264 йили файласуф Ци хоқонлигига келиб, «Цзися» академиясида дарс бера бошлайди ва тез орада салтанатдаги энг кўзга кўринган аъёнлар қаторидан жой олиб, олимларга бошчилик қилади.

Ўта мустақилликка ва фикрларини очиқ-ойдин айтишга одатлангани боис Сюн-цзи 255 йилда тухматга учрайди. Натижада Ци хоқонлигидан Чу салтанатига қараб йўл олади ва бу ерда Ланлин туманига ҳоким қилиб тайинланади.

Милоддан аввалги 250 йилда Сюн-цзи вазифасидан озод этилади ва Чжао хонлигига қайтиб боради. Орадан кўп ўтмай у Чу хонлиги Ланлин вилояти ҳокимлиги вазифасига қайта тикланади.

Милоддан аввалги 238 йили файласуфнинг ҳомийси бўлмиш Чун-цзи вилоятининг ҳукмдорига суиқасд қилинади. Сюн-цзи нонлож давлат хизматидан кетади. У Ланлин вилоятида муқим қолиб, шогирдлари билан биргаликда «Сюн-цзи» деб номланган асарини ёзишга киришади.

Ҳукмдорлару вазирлар билан дадил мулоқотда бўлиб, ўз фикрини тап тортмай айта олган Сюн-цзи ҳаётини қашшоқлик ва фақирликда ўтказди... Замондошлари унинг фалсафий салоҳиятини муносиб қадрлай олмайдилар. У ҳаётдан шу тариқа кўз юмади.

* * *

Ўтмишга сажда қилманг, келажак учун ҳам чекманг ва ташвишли хаёлларга берилманг! Кези келганда, фурсатни қўлдан бермай ишга киришинг!.. — деб ёзади Сюн-цзи.

* * *

Мен кун бўйи ўй сурдим-у, аммо ҳатто энг қисқа фурсатли таҳсилчалик наф ололмадим. Оёғимнинг учида

кўтарилиб, узоқларга кўз тикдим. Бироқ юксакликда яққол намоён бўлгувчи сарҳадларни кўролмадим. Чунончи, баланд жойга чиқиб қўл силкиганча бирор кимсани чақирганингизда қўлингиз узайиб кетмаса-да, ўша одам уни узоқдан кўра олади. Товушингизни шамолнинг йўналишига мослаб қичқирганингизда, бундан товушнинг кучайиб қолмаса-да, тингловчилар сизни аниқ эшитадилар. Отлар қўшилган аравага тушганингизда оёқларингиз чопағон бўлиб қолмайди. Бироқ сиз бир неча минг чақирим масофани қисқа фурсатда босиб ўтасиз. Қайикда кетаётганингизда сузнш борасидаги маҳоратингиз ошмаса-да, катта ва кичик дарёларни бемалол сузнб ўтасиз. Хулоса шуки, мукаммал, комил инсон дунёга келганде гўё ўзгалардан фарқ қилмайдигандек туюлади. Аммо у қачон ва қандай нарсага таянишни яхши билиши билан бошқалардан ажралиб туради.

* * *

Инсон бақувватлик борасида ҳўкиздан ожизлик қилиб чопқирликда отдан ортда қолса-да, бу жониворларнинг ҳар иккисини ўз измига бўйсундириб, ишлата билади. Бунинг боиси нимада? Чунки инсонлар ҳўкиз ва отдан фарқли ўлароқ ҳамжиҳатликда яшаш иқтидорига эгадирлар. Хўш, инсонлар ниманинг эвазига ҳамжиҳатликда яшайдилар? Бунинг сири инсонлар ўртасидаги вазифаларнинг ўзаро тақсимланишидадир. Хўш, бу тақсимланиш ниманинг эвазига амалга оширилади? У бурч туйғуси эвазига амалга оширилади.

* * *

Минг йил аввал юз берган нарсалар албатта такрорланади. Бу такрорланиш доимийликдир.

* * *

Ибтидо интиҳодир, айнаи вақтда интиҳо ибтидодир. Бу ҳолат на боши ва на охири бўлмаган айланага ўхшайди. Агар у бузилса, Коинот ҳалокатга учрайди.

* * *

Деҳқон ўзининг бор куч-қувватини экин-тикин ишларига сафарбар этгани билан далаларга ҳоким бўлиб қололмайди. Савдогар бор гайратини олди-сотди ишларига бағишласа-да, бозорнинг ҳукмдорига айланолмайди. Ҳунарманд бор кучини турли асбоб-ускуналар ясашига қаратса-да, ишлаб чиқаришни идора қилолмайди. Бироқ шундай одамлар борки, улар биз тилга олган касбларнинг биттасини ҳам эгалламаган бўлишларига қарамай, деҳқонларни ҳам, савдогарлар ва ҳунармандларни ҳам бошқара оладилар. Бунинг боиси шундаки, улар бутун диққат-эътиборларини буюмларга эмас, дао таълимотига қаратадилар. Ўз диққат-эътиборини буюмларга жалб этган одам фақатгина бир туркум нарсаларни бошқара олади. Ўз диққатини даога қарата олган одам эса бир вақтнинг ўзида барча даражадаги нарсаларни бошқаришга қодир бўлади. Комил инсон бутун диққатини дао фалсафасига қаратади ва шу аснода буюмларни тадқиқ этади.

* * *

Қалбнинг табиий туйғулар ила ҳақиқатни ёлғондан ажрата олишимизга кўмаклашуви ўйлаш деб аталади.

* * *

Қалб тананинг соҳиби ва доноликнинг ҳокимидир. У танага буйруқ беради.

* * *

Инсон қалбини идишдаги сувга қиёслаш мумкин. Идишдаги сув ҳаракатсиз, тинч турганда лойқалар тубига чўкади ва сув тиниқлашади. Бу сувдаги аксингизда қошларингизни, киприкларингизни ва ҳатто юзингиздаги ажинларни ҳам кўришингиз мумкин. Аммо салгина эпкин эсиб, идишдаги сув чайқалса, тубидаги лойқа чўкин-

ди ҳаракатга келади. Натижада сув хиралашади. Энг бу сувга тикилиб, ҳеч нимани ажратиб бўлмайди. Инсон қалби ҳам шундай. Тамойиллар ёрдамида тўғри йўналтирилиб, хотиржамлик ва осудалик кўмагида тарбияланган қалбни ҳеч бир нарса тўғри йўлдан оздиrolмайди. Ал шунда инсон қалби яхши-ёмонни ажратиб, мужмал нарсаларни билмоқликка қодир бўлади.

* * *

Қалби безовта инсон таом қанчалар лаззатли бўлмасин, унинг таъмини сезмайди, қанчалар ёқимли бўлмасин, қўнғироқ жарангини ҳис этолмайди, кўзлари ажойиб нақшлар билан безалган либосни кўриб турса-да, бу гўзалликдан завқ ололмайди.

Агар инсон қалби осуда ва шод бўлса, гуллар одатда гидек мафтункорлик касб этмаса ҳам кўзи қувнайверади, оҳанглар одатдагидек ёқимли жарангламаса-да, дил ором олаверади.

* * *

Агар бирор нарса барчага баравар тақсим этилса, ҳаммага етмай қолиши мумкин. Борди-ю, ҳокимият тепаси дагиларнинг мавқеи тенглаштирилса, ҳамжиҳатлик барҳам топади. Агар ҳамма теппа-тенг бўлса, меҳнат қиладиган одам қолмайди. Токи осмон ва ер мавжуд экан юқоридагилар ва қуйидагилар ўртасидаги фарқ ҳам йўқолмайди.

* * *

Ҳуқмдорлар бадавлат ва саҳий бўлмасалар, мамлакатни идора этолмайдилар.

* * *

Халқнинг даромадини қийиб, боз устига борини тортиб олгандан кўра, аввал даромад қилиш имкониятини ажратиб, сўнг унинг бир қисmini олган аълодир.

* * *

«Бобокалонларимиз одамлар устидан ҳукмронлик қилувчи зот хушсурат ва гўзал либосли бўлмаса, халқни ҳамжиҳатликда ушлаб туролмаслигини яхши билганлар», — деб ёзади файласуф.

* * *

Сюн-цзи доноликни тўрт тоифага ажратади.

1. Хизматкорнинг донолиги: чаққонлик, топқирлик, ақл-фаросат билан йўғрилган, аммо изчилликдан холи нутқ; ҳеч кимга кераги бўлмаган илм билан шуғулланиш; ҳақиқат ва ёлғон билан ҳисоблашишни истамаслик.

2. Қув одамнинг донолиги: иккиюзламачилик, муомаланинг барча тамойилларини бузиш; ҳар бир ишда хатога йўл қўйиш.

3. Маърифатли одамнинг донолиги: оз, тўғри ва қисқа сўзлаш, фикрларни мисоли ипга тизгандек тартиб билан баён этиш; ўзини тута билиш.

4. Комил инсоннинг донолиги: нутқдаги изчиллик, бирорта ҳодисанинг сабаблари хусусида бир неча кунлаб мушоҳада юритиш, уларга ҳар тарафлама ёндашиш ва шунинг баробарида изчилликни сақлаб қолиш.

* * *

Давлат бошқарувини қай тарзда амалга оширмақ керак? — деган саволга Сюн-цзи шундай жавоб беради:

— Бунинг учун доно ва истеъдодли одамларнинг кимлиги ва мавқеидан қатъи назар, юқори лавозимларга кўтариб, дангаса ва иқтидорсиз кишиларни вазифасидан четлатиш лозим.

* * *

Чақалоқлар ҳамма ерда бир хил йиғлашади. Катта бўлганларида эса турли қилиқлар қилишади. Бу — тарбиянинг оқибати.

* * *

Ҳаддан ортиқ шафқатсизлик қилганлар муваффақиятсизликка учрайдилар, ўта мулойимлик эса сени занжир банд этади.

* * *

Фақат ўз шахсий манфаати ҳақида қайғуриб, бурч унутмоқлик ўтакетган пасткашликдир.

* * *

Нақл қилишларича, ҳукмдорни қайиққа, халқни сув қиёслаш мумкин. Сув қайиқни олиб юриши ҳам, тўнтриб юбориши ҳам мумкин, — деб ёзганди Сюн-цзи.

* * *

Ҳар бир инсон инманидир тўғри, деб ҳисоблайди. Ҳар ҳолат донога ҳам, аҳмоққа ҳам бирдек тегишли. Бирок улар тўғри деб топган нарсалар бир-бирига ўхшамайди. Доно билан аҳмоқ ўртасидаги фарқ ана шундадир.

* * *

Комил инсон текшириб бўлмайдиган сўзларга, илгар учрамаган ҳаракатларга ва фикрларга эҳтиёткорлик билан муносабатда бўлади.

* * *

Ҳукмдорнинг қудратли, шавкатли бўлиши, мамлакатда осойишталик ўрнатиши ва заифлик, хавф-хатар, шаймандалиқдан йироқ туришининг энг осон йўли қандай? — деган саволга Сюн-цзи шундай жавоб беради:

— Бунинг учун ҳукмдор ўзига муносиб вазир танлаб билмоғи лозим.

* * *

Орхидея гули ўзига яраша хушбўй. Агар у пешоботириб олинса, комил инсон унга яқин йўлолмайди. Одатда одамлар эса уни чаккаларига тақмайдилар.

Бу ҳол орхидея гулининг ҳиди билан эмас, балки у ботириб олинган пешобнинг жирканчлиги билан изоҳланади. Шу боис комил инсон покиза жойда яшаб, илмли кишилар билан дўстлашади, шу йўл билан ўзини ёлғон ва пасткашликдан ихоталаб, ростгўй ва тўғри одамлар билан яқинлашади.

ХАН ФЭЙ

(Милоддан аввалги 288-233 йиллар)

Қадимий Хитой файласуфи Хан Фэй Хан салтанатининг аслзода хонадонларидан бирида дунёга келди. У болалик чоғиданоқ дудуқланиб гапирарди. Кейинчалик Сюн-цзининг қўлида таҳсил олиб, Шан Ян, Шэн Бухай, шунингдек, даосизм (хитойча «дао» — қонун демак) таълимоти билан қизиққан.

Хан Фэй ўзига қадар яшаб ўтган кўплаб йирик донишмандлар кабинетистик («легист» — латинча «қонун» деган маънони англатади) дунёқараш тарафдори бўлиб, давлатни бошқариш муаммолари билан шуғулланган. «Қонунлар халқнинг отаси ва онасидир. Ҳукмдор ва амалдорлар, олий насаб-ливару паст табақадагилар — ҳамма қонунга бирдек амал қилмоғи лозим. Бу — буюк бошқариш санъати деб аталади» деган ғояни ёқлаган.

Хан Фэй қонунни биринчи ўринга қўйган Шан Ян («Қонунлар ва фармойишлар — халқнинг ҳаёти ва бошқарувнинг асосидир») ҳукмдорлик санъатини биринчи ўринга қўйган Шэн Бухай («Ҳукмдор қўли остидаги амалдорларни ишлата билади ва ҳаракатларининг натижаси билан ўзгаларни лол қолдиради»), иерархия (қўйи мансабдагиларнинг юқори мансабдагиларга бўйсунуш тартиби) кучини биринчи ўринга қўйган Шэн Дао («Ахлоқсизларни итоатга келтириш учун донишмандликнинг ўзи етарли эмас, аммо донишмандларни эгиб олиш учун эътиборли мавқеанинг ўзи етарли» қарашларига таяниб, бошқарувнинг «уч қуроли» ва «икки таянч» ҳақидаги таълимотни ишлаб чиқди.

* * *

Қонунга риоя қилиш, ҳокимиятнинг амалда мавжудлиги ва бошқариш санъатидаи фойдалана билиш ҳукмдорнинг қўлидаги уч бошқарув қуроли бўлиб, давлатдаги тартиб-интизомнинг гаровидир.

Улардан биттасини ҳам эътиборсиз қолдириш мумкин эмас.

* * *

Ҳар бир қонуннинг икки таянчи бўлиб, бири жазо, иккинчиси мукофотдан иборатдир.

* * *

Хан Фэйдан учта қўлэзма асар қолган, улардан бири «Ёлғиз одамнинг нолиши» деб аталади. Файласуф бу асарига қуйидаги ғояларни сингдирган.

Ҳеч қачон ҳукмдор бўлмаган одамнинг шоҳга ақл ўргатиши ҳар кимга ҳам эриш туюлиши мумкин. Қани айтингчи, фалакиётшунос олим этикдўзнинг маслаҳатига муҳтожми? Этикдўз маслаҳат берди ҳам дейлик, аммо унинг айтганлари фойдали ва ўринли бўларми-кан? Бироқ бошқа томондан олиб қараганда, «мушкулнингни осон қилувчи сўзни ҳеч қачон ўзинг учун топиб айтолмайсан», деган нақл ҳам барчага маълум-ку. Гўёки ёруғ нурга йўғрилган асл маслаҳатни фақат четдан кутиш мумкин. Хан Фэйнинг бу таълимоти билан танишган азиз ўқувчиларимиз ўткир заковат соҳиби Руставелининг: «Жангни четдан туриб кузатган ҳар бир киши ўзини моҳир лашкарбоши, деб хаёл қилади» деган сўзларини эслашаётгандир. Шунингдек: «Қанчалар узоқлашсанг, шунчалар яхши кўра оласан», деган нақл ҳам мавжуд.

Хан Фэйнинг иккинчи китоби «Беш текинхўр», учинчиси «Хан Фэй-цзи» деб номланади. Файласуф ўз асарларида ҳукмдорларга шундай маслаҳатлар берадики, улар ҳозирги кунда ҳам ўз қимматини йўқотмаган.

* * *

Ҳукмдор ҳокимиятни ҳеч қачон, ҳеч ким билан бўлиш-маслиги лозим. Агар у амалдорларга заррача ҳокимият берса, улар ўша заҳоти бир зарра ҳокимиятни юз зарра ҳокимиятга айлантирадилар.

Ҳаддан ортиқ фойда олишга интилиш ташвиш келтиради. Ташвиш эса бетобликка сабаб бўлади. Бетоблик доноликнинг кучини қирқади. Доноликнинг кучи қирқилгач, меъёр ҳисси йўқолади. Меъёр йўқолгач, ҳаракатлар тартибсиз тус олади. Тартибсизлик эса бахтсизлик ва азоб-уқубатларни етаклаб келади. Бахтсизлик ва азоб-уқубат етиб келиши билан бетоблик инсоннинг бутун жисму жонини чулғаб олади. Ташқаридан келган бахтсизлик ғам-андухга сабаб бўлади. Агар азоб-уқубат ва оғриқ ички аъзоларга ҳам кириб борса, инсонни шафқатсизларча яралайди ва азобли оғриқ кучаяди. Шафқатсизларча яраланган инсон оғриққа дош беролмай, ўзини айблаб, ўзидан ўпкалайди. Демак, ортга чекиниш ва ўз-ўзидан ўпкалаш фойда ортидан қувишнинг натижасидир. Шу боис: «Инсон учун шахсий манфаат кетидан қувишдан ортиқроқ хавф-хатар йўқ», дейилади.

Доно ҳукмдор ўз хатти-ҳаракатлари сабабини яширади, токи амалдорлар улардан фойдаланмасин. Ҳукмдор ўзининг донолигини пинҳон тутиб, истеъдодини паст қилиб кўрсатадики, қўл остидагилар унинг бу сифатларини ҳам сезолмасинлар. Донишманд ҳукмдор амалдорларни ҳукмдор бўлиш умидидан маҳрум этади. У шундай йўл тутадик, амалдорларнинг ўзлари ҳокимиятдан юз ўгирадилар.

«Ҳар бир давлатнинг ўз «текинхўрлари» бор, — деб ёзади Хан Фэй. — Улар беш тоифага бўлинади. Агар ҳукмдор бундай кимсаларни таг-томири билан йўқотиб, рисоладагидек фуқароларни тарбиялай билмаса, оламда ҳалокатга маҳкум давлатлар ва сулолалар сони кўпаяверади. Давлатга таҳдид солувчи ўша беш тоифа қуйидагилар:

1. Аввалги ҳукмдорларнинг инсонпарварлиги ва бурч туйғусига содиқлигини рўкач қилиб, уларнинг тутган йўлини мақтовчи, уст-бошига зеб бериб, маҳорат билан сўзланган баландпарвоз маърузалари воситасида мавжуд қонунларга нисбатан шубҳа уйғотувчи ва ҳукмдорнинг қалбида иккиланиш туйғусини туғдирувчи олимлар.

2. Турли бўлмағур гап-сўзларни ташувчи, ташқи кучларга таяниб, ўзининг шахсий манфаати йўлида исталган салтанатнинг тимсоли бўлган ер меҳроби ва дон-дун учун фойдали барча юмушлардан бўйин товлаган вайсақилар.

3. Белига қилич тақувчи, оломон бўлиб тўпланувчи, ном чиқариш ва олий мансабдорларнинг тақиқларини бузиш учун ўз сифатларини кўз-кўз қилувчилар.

4. Бор мол-мулкани амалдорларга пора учун сарфлаб, ялиниш йўли билан оғир меҳнатдан ва ҳарбий хизматдан ўзини олиб қочувчи, мажбуриятдан қўрқиб, уйга биқиниб олувчилар.

5. Қўпол ва беўхшов, қалбаки нарсаларга ружу қўйган, ўз уйида беҳисоб захираларни йиғиб олиб, деҳқонларнинг фойдасини тортиб олиш учун пайт пойлаган, қиш фаслида ёки қаҳатчилик чоғларида маҳсулотларни олиб-сотиш билан машғул бўлган савдогар ва ҳунармандлар».

* * *

«Бугунги кунда қаттиққўл ва ишончли одамларнинг сони ўнтага ҳам бормайди. Аммо мамлакатдаги амалдорлик лавозимлари юздан ортади. Шу боис барча лавозимларга қаттиққўл ва ишончли кишиларни тайинлашнинг имкони йўқ. Амалдорлик лавозимларини тўлдириш учун лойиқ одамлар етишмаслиги оқибатида эса тартибни сақлаб, ҳимоя қилувчилар камайиб, эл-юрт орасида фитна уйғотувчилар кўпаяди. Маърифатли ҳукмдор бундан қутилиш учун ақлли кишиларни излаб овора бўлмай, ягона қонун жорий этиши, қўл остидаги ишончли амалдорлар билан

фахрланиб юравермасдан, бошқарув санъатини пухта эгаллаб олмоғи лозим. Ана шунда қонунга зариқетмайди, ёвуз ва ёлғончи амалдорларга барҳам берилади».

* * *

Мамлакатда ақлий меҳнат билан шуғулланувчилар кўпайиб кетса, қонун бузилади. Қўл меҳнати билан банд фуқаролар камайганда эса, мамлакат қашшоқликка юл тутади.

«Буюмлар энг сўнгги нуқтага етиб боргандан сўнг албатта ортига қайтади. Агар бирор нарсага қаттиқ тикилиб қарасангиз, кўзлар хира тортади; агар қулоқлар ҳаддан ортиқ динг бўлса, аниқ эшитолмай қолади; агар меъёридан ортиқ ўйга толиб, кўп фикр юритилса, билимларда тартибсизлик пайдо бўлади».

Бизнингча, Хан Фэй бу фикри орқали бутун инсониятга хос сифатлардан бирини ифода этган. Чиндан ҳам бизда, амалларимизда ботинан шафқатсиз ва муқаррар биҳарса борки, зўр бериб бир мақсад сари интилганимизда кўпинча, негадир умуман тескари натижаларга эришамиз. Бунга Илья Илфнинг кундалигидаги мана бу қайдлар ҳам мисол бўла олади: «Имло хатолардан қутилиш учун нашриётга 20 та мусаҳҳиҳ ёлладик. Бироқ шунга қарамай китобнинг биринчи бетида «Британия энциклопудияси» деган ёзув турарди».

* * *

Агар инсоннинг бошига кулфат тушса, унинг қалби даҳшат ва қўрқув билан тўлади. Юрак даҳшат ва қўрқувга тўлгач, амалларимиз тўғри, фикрларимиз эса етук бўлади. Фикрлар етуклашгач, ишнинг моҳиятига етиш учун йўл очилади. Амаллар тўғри бўлса, кулфат ва зарарли оқибатлар барҳам топади. Кулфатлар ва зарарли оқибатлардан халос бўлган инсон бемалол ёшини яшаб

Эшени ошайди. Ишнинг моҳиятига етган одам муваффақиятга эришади. Ёшени яшаб, ошени ошаган инсон тинчлик-хотиржамликда узоқ умр кўради. Ютуқларга эришган одам, албатта, бойлик ва аслзодаликка нойил бўлади. Тинчлик-хотиржамлик ва умрузоқлик, бойлик ва аслзодалик бахт деб аталади. Бироқ бахтнинг пойдевори бахтсизликнинг устида қад кўтаради. Шу боис: «Эҳ, бахтсизлик! У бахтнинг таянчидир», дейилади.

КАРНЕАД

(Милоддан аввалги
212-129 йиллар)

Файласуф Карнеад Юнонистоннинг Кирен шаҳрида туғилиб ўсди. У фалсафа мактабига раҳбарлик қилиб, ҳақиқатнинг мезонлари ҳақидаги таълимотни ишлаб чиқди. Карнеаднинг ўзига хос кучли ва жарагдор овози бор эди. У ўта меҳнаткашлиги, ўткир ақл-фаросати билан замондошларининг таҳсинига сазовор бўлган. Айниқса, нотик-

лик бобидаги маҳоратига ҳамма тан берган. Ҳақиқатнинг мезонларига оид фикрларини дадил айта олганига қарамай, Карнеад ўлимдан қаттиқ қўрққан. Ваҳоланки, у деймо: «Табиатнинг ўзи яратадди, ўзи ҳалок қилади», — деган сўзларни такрорлашни хуш қўрарди. Ривоят қилишларича, Карнеад Антипатр исмли бир танишининг заҳар ичиб, вафот этганини эшитиб қолади. Унинг жасоратидан ҳаяжонга тушган файласуф:

— Қани, менга ҳам келтиринглар! — дейди қатъийлик билан.

— Нимани келтирайлик? — деб сўрашганида Карнеад каловлиниб қолади ва бир лаҳзалик сукутдан сўнг:

— Асал қўшилган майни келтиринг! — деб жавоб беради.

* * *

Ҳар қандай ҳақиқат — «нисбийликка йўғрилган ишончдир. Яна ҳам аниқроқ айтадиган бўлсак, ҳақиқат — «эҳтимоллик»дир.

* * *

Рўй бераётган ҳодисаларнинг ҳаммаси ҳам тақдири азал меваси эмас. Уларнинг баъзи бирлари бизнинг ҳукмимиздадир.

* * *

Мулоҳазадан тийилиш энг тўғри йўлдир.

ЦИЦЕРОН МАРК ТУЛЛИЙ

(Милоддан аввалги 106-43 йиллар)

ЦИЦЕРОН МАРК ТУЛЛИЙ

Қадимий Юнонистонда яшаб ўтган файласуф, нотик ва сиёсий ар-боб Цицерон римлик бадавлат чавандоз оиласида вояга етди. «Цицерон» сўзи — «цицero», яъни «нўхат» деган маънони англатади.

Цицерон Римда таҳсил олиб, логик тилини ўрганди. Шунингдек, ногиклик санъатини мукаммал эгаллаб, Афина, Кичик Осиё ва Родос эроли ҳудудларига хос бўлган фасоҳат илми билан мустақил шуғулланди.

Файласуф милоддан аввалги 64-63 йилларда элчилик лавозинида хизмат қилиб, мустабид тузумнинг янги вориси Катилинга қарши нутқлар ирод этади. Унинг ана шу даврдаги тўртта нутқи нотиклик санъатининг олтин жамғармасидан жой олган.

Суюкли қизи Туллиянинг ногаҳоний ўлими Цицеронни ғамга богиради. Тақдирнинг бу оғир зарбасидан сўнг у фалсафа илми билан шуғуллана бошлайди.

Фаол сиёсий курашлар ва тажрибасизлик, қолаверса, машъум тақдир Цицероннинг фожиали равишда ҳалок бўлишига замин ҳозирлаб қўйганди. У Юлий Цезарнинг неvara жияни Антоний таъаббуси билан қатл этилади. Файласуфнинг боши ўзи бир неча марта оташин нутқ сўзлаган жойга михлаб қўйилади.

Цицероннинг 58 та нутқи, нотиклик санъати, сиёсат ва фалсафага бағишланган 19 та асари ва 800 дан зиёд мактублари ҳозирга қадар сақланиб қолган.

* * *

Фалсафанинг кучи шундаки, — деб ёзади Цицерон, — у қалбларга малҳам бўлади, беҳуда ташвишларни барта-раф этади, ортиқча ҳаваслардан халос қилиб, қўрқувни

ҳайдайди. Шубҳали нарсаларни қўллаб-қувватлашда ўзини тийган файласуфлар доноларча йўл тутадилар.

* * *

Вақт сохта фикрларни емиради, табиат ҳукмини эса тадиқлайди.

* * *

Фалсафа қалбга шифо бағишловчи фандир. Аммо бифо тан хасталикларидаги каби ташқаридан келмайди. Биз барча ички имкониятларимизни ишга солиш йўли билангина ўзимизни ўзимиз даволамоғимиз даркор.

* * *

Ақл-идрок ва табиат учун тасодифдан ортиқроқ ғов йўли.

* * *

Фалсафа ақлий маданиятдир.

* * *

Саодатга эришиш йўлини айтишдан аввал ўзимиз кимлигимиз ва табиатнинг моҳияти нимада эканлиги хусусидаги саволларга жавоб топтоғимиз лозим.

* * *

Адашиш ҳар бир инсонга хос сифат. Аммо адашганларнинг қайсарлик билан ўз йўлида давом этавериши - ақлсизлик.

* * *

Қоғоз ҳамма нарсага бардошлидир. (Ушбу ҳикматлсўзнинг илк манбаи Цицероннинг «Мактуб» рисоласидакс этган. Унда: «Мактуб уятдан қизармайди», — дегаибора ёзилганди).

* * *

Халқ фаровонлиги — олий қонун.

* * *

Овозлар саналмайди, тарозида тортилади.

* * *

Қурол тилга кирганда, қонунлар жим қолади.

* * *

Ҳукумат — сўзловчи қонун, қонун эса гунг ҳукуматдир.

* * *

Донишмадликни эгаллашнинг ўзигина етарли эмас,
ундан фойдалана билмоқлик ҳам жоиз.

* * *

Ўтиб кетган мусибатни хотирлаш ёқимли.

* * *

Бир зиддият иккинчисини келтириб чиқаради.

* * *

Меҳнат оғриқни ўтмаслаштиради.

* * *

Сўзамоллик — ақлга сайқал берувчи нур.

* * *

Мен ўзим унутишни истамаган нарсаларни унутишга
қодир эмасман.

* * *

Шон-шуҳрат келтирувчи қийинчиликларга дош бериш
осон.

* * *

Озод бўлиш учун қонунларнинг қулига айланишга тўғри келади.

* * *

Фалсафа билан машғул бўлмоқлик ўзни ўлимга тайёрламоқ демақдир.

* * *

Халоскорликни ўзига касб этганлар Тангрига энг яқин кишилардир.

* * *

Эзгуликнинг асосий белгиси — ҳаракат.

* * *

Ёруғ дунё юзини кўргунингизга қадар бўлиб ўтган воқеалардан беҳабар бўлсангиз, мангу гўдаклигингизча қолаверасиз.

* * *

Ўз бурчини яйраб адо этувчиларгина эмин-эркин яшайдилар.

* * *

Ноҳақ йўлда ғолиб бўлмоқдан кўра, ҳақ йўлида мағлублик афзал.

* * *

Нодонлар сафида саодатмандлар, донолар орасида бахтсизлар бўлмайди.

* * *

Мен ўткир ақл-фаросатли ёки аҳмоқ, кучли ёхуд ожиз бўлиб туғилмоқлик ўз ихтиёримизда эмаслигини тан ола-

ман. Аммо бундан ҳатто ўтириш ёки сайр қилиш каби оддий хатти-ҳаракатлар ҳам бизга боғлиқ эмас экан-да, деган хулоса ясовчилар қаттиқ янглишадилар.

* * *

Биз буюк ва муқаддас мақсадлар учун туғилганмиз. Буни беҳисоб нарсалар ҳақидаги хотиралар жам бўлган руҳимиздаги бошқа омиллар ёрдамида ҳам кўриш мумкин. Масалан, бизда ҳар бир амалнинг оқибатларини аввалдан кўра билишдек илоҳий сифатга яқин кароматгўйлик, нафсни тийувчи уят, инсонийлик, жамият манфаатларини ҳимоя қилувчи адолат, ўлим ва азоб-уқубатларга қарши мустаҳкам ва барқарор нафрат туйғулари мужассамдир. Буларнинг барчаси инсондаги энг афзал маънавий сифатлар. Агарки, инсонларнинг жисмида ҳузур-ҳаловатдан устун қўйиш лозим бўлган куч-қувват, саломатлик, гўзаллик, чаққонликни туғдирувчи сезгилар мавжуд экан, у ҳолда руҳий қобилиятларни қандай баҳоломоқ керак? Ўтмишда ўтган олимлар руҳда қандайдир фазовий ва илоҳий бир нарсанинг иштирокини кўра билганлар.

* * *

Ҳар бир нарса хусусида баҳслашмоқлик ва бирон нарса хусусида аниқ фикр билдирмаслик — энг аъло фалсафа.

ЛУКРЕЦИЙ ТИТ КАР

(Милоддан аввалги 99-55 йиллар)

Қадимги юнон шоири ва файласуфи Лукрецийнинг туғилган ери, ижтимоий ҳаётини ва маънавий ҳаётини кўриб чиқиши ва мавқен хусусида аниқ маълумотлар йўқ. Унинг асл исми Тит, лақаби Кар бўлган.

Лукрецийнинг таълимоти ва дунёқарашини файласуф Эпикурнинг издоши бўлганидан далолат беради.

Тарихий манбаларга қараганда, Лукреций ўз жонига қасд қилиб, ҳаётдан кўз юмган. У биринчи бўлиб фашизм фанига материя атамасини киритади. Бу атама латинча тилида — «она» сўзидан олинган.

* * *

Бир қарашда улугвор ва ажойиб кўринган ҳар қанда нарсанинг жозибаси кўзимга вақт ўтиши билан озайгандек кўринаверади.

* * *

Вақт илдамлагани сайин буюмларнинг моҳияти ҳаётга ўзгара боради.

* * *

Қалбни ҳам жисм каби даволаш мумкин.

* * *

Жисм улғая боргани сайин руҳий сифатлар ҳам тақвирлана боради.

* * *

Сариқ касалига чалинган бемор қаерга қарамасини ҳамма нарса кўзига сариқ тусда кўринади.

* * *

Қўрқув ва ташвишларни ҳеч қандай қурол чўчитолмайди.

* * *

Ҳеч нарса яқин ҳолда ривожлана олмайди.

ИСО АЛАЙҲИССАЛОМ (ЕШУА МАШИАХ)

•(Милоддан аввалги 5 — милоднинг 30 йили)

ИСО АЛАЙҲИССАЛОМ

Исо алайҳиссалом афсонавий шоҳ Довуднинг авлоди ҳисобланмиш дурадгор Юсуф (Иосиф) оиласида таваллуд топди. Унинг туғилган йили аниқ эмас. Энг ишонарли манбаларга кўра, Исо алайҳиссалом тахминан милоднинг бошланишидан 4 йил аввал ҳукмронлик қилган шоҳ Август замонида, Вифлеем шаҳрида дунёга келган. Исонинг туғилиши қатор самовий ҳодисалар билан бир вақтга тўғри келганлиги туфайли уни Масих ва яҳудийлар мамлакатининг янги шоҳи деб ҳисоблашган. Қуръони каримда шундай оят келтирилади. «Эсланг (Эй Муҳаммад), Оллоҳ айтган эди: «Эй Исо бини Марям, сенга ва волиданга берган неъматимни — сени Рухул-Қудус (Жаброил) билан қувватлантирганимда одамларга бешикда (гўдаклигингда) ҳам балоғатга етган ҳолингдаги каби сўзлаганингни, сенга Китоб — хат ва ҳикмат — илми, Таврот ва Инжилни билдирганимни ва Менинг изним-ихтиёрим билан лойдан қуш тимсолини ясаганингни, сўнгра унга пуфлаганингда, Менинг изним-ихтиёрим билан ростакам қушга айланганини, Менинг изним-ихтиёрим билан кўр ва пеларни тузатганингни ва Менинг изним-ихтиёрим билан ўликларни (тириштириб, қабрлардан) чиқарганингни эслагин!» (Моида сураси, 110-оят).

Исо алайҳиссалом ўз таълимотини кўпроқ масаллар орқали баён этган. Унинг чуқур, маънудор ва ўта мукаммал тарзда ифода-ланган фикрлари, ҳар бир ибораси, сўзлари ҳаммани ҳайратга солиб, мафтун этган. Барча буюк зотлар каби Исо алайҳиссаломнинг ҳам ғанимлари бўлган. Ана шу ғанимлари орасидан ўрни олган яқин шогирдининг сотқинлиги туфайли Исо халқни ғалаёнга даъват қилганликда айбланган. У Рум ҳукмдори Понтий Пилатнинг фармони билан даҳшатли ва азобли ўлим жазосига ҳукм қилинган.

Исо алайҳиссаломни тириклайин хочга миҳлаб қатл этганлар.

* * *

Амалсиз эътиқод — ўлим.

* * *

Одамларни айбламанг, шунда сиз ҳам айбланмайсиз. Акс ҳолда уларни қандай айблаган бўлсангиз, сиз ҳам шундай айбланасиз. Ўзгаларнинг айбини қайси қаричда ўлчасангиз, сизники ҳам ўша мезонда ўлчанади.

* * *

Сиз сўранг — оларсиз, изланг — топарсиз, эшикни қоқинг ва у очилгусидир. Ҳар бир сўровчи олади, изловчи топади ва келувчига эшик очилади.

* * *

[Ким ўзини осмон тутса, ер бўлажак, ўзни ер билганлар эса осмон бўлажак]

* * *

Қўлга шамшир тутганлар унинг тигидан ҳалок бўлғайлар

* * *

Ким сенга ғаним бўлса, кетингда тургай.

* * *

Сўқир сўқирни етаклаши мумкинми?
Ҳар иккиси чоҳга қуламайдими, ахир?

* * *

Қалбингизни сабр билан қутқаринг.

* * *

Сизга ҳақиқатни ва яна ҳақиқатни айтаман: агар тупроққа тушган буғдой уруғи униб чиқмаса, яккаликчи қолаверади, агар тутиб кетса, катта хазинага айланади.

* * *

Ўзингизни билмасангиз, қашшоқликка дучор бўласиз

* * *

Баланд тоғ устида қурилган мустаҳкам шаҳар қула-
майди, аммо сирли бўлолмайди.

* * *

Эшак тегирмон атрофида айланиб, 1000 мил масофа-
ни босиб ўтибди. Уни бўшатганларида аввалги жойидан
қимирламагани кўринди. Шундай одамлар борки, кўп
юрадилар-у, аммо турган жойларидан силжимадилар.

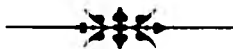
* * *

Ҳаворийлар (Исонинг шогирдлари) Исо алайҳиссалом-
дан сўрадилар:

— Бизнинг интиҳомиз қандай?

Исо алайҳиссалом шундай жавоб қайтардилар:

— Интиҳони излашдан аввал ибтидони топиб олдин-
гизми? Зеро, ибтидо қаерда бўлса, интиҳо ҳам ўша ерда-
дир. Ибтидони топган одам саодатманддир. Чунки у ин-
тиҳони англайди ва мангуликка дохил бўлади.

СЕНЕКА КИЧИК ЛУЦИЙ АННЕЙ

(Милоддан аввалги (тахминан) 4
йилда туғилиб, милоднинг 65 йилида
вафот этган)

Қадимги Рим шаҳрида яшаб ўтти
файласуф, шоир ва сиёсий арбоб С
неканинг ватани Испания эди. От
си уни гўдаклик чоғида Римга оли
келди. Сенека бу ерда Пифагорнинг
издоши Сотсион қўлида таҳсил олди

Сенека Кичик Агриппининин
ўғли, 11 ёшли бўлажак император

Неронга мураббийлик қилган. У ўз таълимотларида ҳақиқий фал
сафада бир-бирига сира ўхшамайдиган назариётчиларнинг ғояли
ри амалда бир нарсага бориб тақалишини очиб беришга интилган

Тақдирни қарангки, Сенеканинг пешонасига телба император
Калигула (37-41 йиллар), ақли заиф ҳукмдор Клавдий (41-54 йил
лар) ҳамда шафқатсизлик бобида донг таратган император Неро
(54-68 йиллар)нинг хизматида бўлиш ёзилганди (Нерон милоднинг
68 йили 7 июн куни ўз жонига қасд қилган).

Сенека ўз қарашларини қуйидаги асарларида баён этган:

«Луциллийга битилган ахлоқий мактублар» (Ушбу қўлёзма Се
неканинг энг йирик асари бўлиб, унинг асл нусхаси ҳозирга қада
сақланиб қолган)

«Табиатшунослик масалалари»

«Бахтли ҳаёт ҳақида»

«Тақдири илоҳий ҳақида»

«Қаҳру ғазаб ҳақида»

«Руҳий хотиржамлик ҳақида»

«Раҳм-шафқат ҳақида»

«Юпанч»

Бундан ташқари Сенеканинг «Медея», «Федра», «Эдип», «Аги
менон» деб номланувчи фоҳшавий асарлари ҳам маълум.

Сенека қўл урган мавзулар кенг кўламли бўлиб, уларнинг ҳа
бири маълум мақсадларга йўналтирилгандир. Қуйида биз уларда
баъзиларини санаб ўтмоқчимиз:

- руҳий камолотга етиш йўлида вақтдан фойдалана билиш;
- эзгулик ва бойлик ҳақида;
- дўст танлаш хусусида;
- ўлим даҳшати ҳақида;
- сохта ҳамда ҳақиқий фалсафа баёнида;
- чинакам дўстлик ҳақида;
- жисмоний машқлар хусусида;
- фалсафанинг афзалликлари;
- келажакдан қўрқини ҳақида;
- донишманд назарида бўлмоқчилик хусусида;
- кексалик мақтовлари;
- беҳуда саёҳатлар ҳақида;
- Худо ва руҳ ҳақида;
- оламнинг тузилиши ҳақида;
- кундалик ҳаёт-ҳаракатлар ҳақида;
- миш-мишларга нафрат хусусида;
- ўлимни хотиржамлик билан қаршилашга ҳозирлик хусусида;
- эл назари остида яшаш ҳақида;
- инсонларнинг тенглиги;
- шахсий нуқсонларни кўра билиш;
- донишманд ҳар ерда фароғатда;
- шодлик лаззатланишида эмас;
- кулфатларга шай туриш хусусида;
- ичкиликбозлик ҳақида;
- ҳалоллик, ягона бахт ҳақида;
- руҳни чиниқтириш хусусида;
- яхши ном қолдирмоқчилик борасида;
- ўз жонига суиқасд қилиш ҳақида;
- қайғу-ҳасрат чекишининг меъёри хусусида.

Милоднинг 57 йилида Сенека олий лавозимга — элчилик вазифасига тайинланади.

Сенеканинг мол-давлати ва олий мартабасига ҳасадли келган кимсалар Нероннинг ожизлиги ва шафқатсизлигидан фойдаланиб, файласуфга қарши фитна кўзғайдилар. Улар Сенекани императорга қарши фитнанинг иштирокчиси сифатида маккорликда айблаб, тухмат қиладилар. Бўхтонларга лаққа ишонган ҳукмдор Сенекани ўлимга маҳкум этади. Ўз жонига қасд қилиш турини танлаш ҳуқуқи эса Сенеканинг ихтиёрига топширилади. Кекса файласуф ноҳақ ҳукмни мардона қарши олиб, томирини кесади ва дунёдан кўз юмади.

* * *

Сенека шундай деб ёзади: «Одамлар менга таълим тим ва дунёқарашларим билан ҳаётим ўртасида тафовид борлиги ҳақида сўзлаб, таъна қиладилар. Улар бир вақтлар Афлотун, Эпикур ва Зенонга ҳам шундай айб тақандилар. Лекин барча файласуфлар ўзларининг қандай яшашлари хусусида эмас, балки қандай ҳаёт кечириш лозимлиги борасида фикр юритадилар. Мен ҳам ўзини ҳақимда эмас, эзгулик хусусида мушоҳада қилиб, унинг изоҳлашга уринаман. Турли иллатларга, шу билан биргача ўзимдаги камчиликларга қарши курашаман».

* * *

Одамлар кўпинча мен ҳақимда: «Нима учун у фалсафани севади-ю, аммо бадавлатликни касб этган? Нега у одамларни бойликдан нафратланишга ундайди-ю, ўзи мол-давлат тўплайди? У қувғинни писанд этмасликни маслаҳат ҳат беради-ю, аммо ватанида ҳаёт кечириб, вафот этмоқчиликни афзал кўради?» — дейишади.

Мен уларга жавобан шундай дейман: «Санаб ўтилган нарсалардан нафратланиш — улардан буткул воз кечиш дегани эмас. Мен айнан ана шу нарсалар хусусида ғам-заҳмат чекиб, ўзни беҳуда қийнамаслик даркор, демоқчиман. Доно одам бойликни севмайди, қашшоқликни афзал кўради. У бойликни қалбига йўлатмайди, бошпанасига эса...»

* * *

Фалсафа муҳокамани эмас, балки амалда бажаришни ўргатади. Сўз билан амалнинг муштараклигини сақлаб қолиш учун эса ҳар бир киши фалсафа қонунларига амал қилиши лозим. Фалсафа беқарорлик ва сўз билан амалиётнинг тарқоқлигини ёқтирмайди.

* * *

Фалсафа оломонга кўз-кўз қилиш учун айёрларча ўйлаб топилган эрмак эмас. Унинг моҳияти оғизда эмас, амалда

намоён бўлади. Фалсафа кунни завқ билан ўтказишда ёки бекорчиликдан зерикиш чоғида қўл келувчи оддий восита ҳам эмас. Фалсафа руҳни шакллантиради, ҳаётни тартибга солиб, хатти-ҳаракатларимизни бошқаради ва йўл-йўриқ кўрсатади. У кема бошқарувини қўлга олиб, уни асов тўлқинлардан эсон-омон олиб ўтади. Фалсафа — хотиржамлик манбаи. Турмушда соат сайин шундай беҳисоб воқеа-ҳодисалар юз берадики, биз маслаҳатга муҳтож бўлиб қоламиз. Ана шунда фалсафа ёрдамга келади.

* * *

«Луциллий! — деб ёзади Сенека ўз мактубида. — Сайёҳнинг юки қанчалик қимматли бўлса, у денгизнинг осудалиги ҳақида шунчалик кўп қайғуради. Сувнинг сокинлиги учун илоҳ Нептундан миннатдор бўлади. Файласуф ҳам хотиржамликда фикр юритиш учун юрт тинч бўлишини истайди ҳамда ана шу осойишталикни тухфа этганларга миннатдорчилик изҳор этади...»

* * *

Маънавий қулликдан шармандалироқ мутелик йўқ.

* * *

Мен ҳеч қачон қулларча итоатгўйлик қилмайман ва ҳеч кимга эргашмайман. Кўп ҳолларда буюк одамларнинг фикрларига ишонаман, аммо баъзи масалаларда ўз қарашларимга таянаман.

* * *

Тақдир тан берувчиларнинг қўлидан тутади, қаршилик кўрсатувчиларни эса судрайди.

* * *

Ақл-идрок — инсон танасига жо этилган илоҳий руҳ зарраси.

* * *

Инсон қалби буюк ва бепоёндир. У чегара билмайди

* * *

Биз яшаётган жамият тошдан ясалган гумбазни эслади. Агар тошлар бир-бирини тутиб турмаса, бу гумба шу заҳоти қулаб, вайрон бўлади.

* * *

Жамики нарсалар бир-биридан пайдо бўлади. Маслан: ҳаво сувдан, сув ҳаводан, олов ҳаводан, ҳаво олодан юзага келади. Шундай экан, нима сабабдан Ернинг сувдан, сувнинг эса ўз навбатида Ердан пайдо бўлиш мумкин эмас?

* * *

Барча унсурлар бир-бирига айланишга маҳкумдир. Яъни ҳалок бўлган унсурлар бошқа унсурларга айланади.

* * *

« Сен Худони тақдир деб аташни истайсанми? Янглимайсан. Чунки бутун олам Унга боғлиқ. У барча сабаларнинг сабабкоридир.

Худони табиат деб атасанг ҳам хатога йўл қўймайса. Чунки ҳамма нарсани У яратади ва биз Унинг нафасида баҳра олиб яшаймиз.

Уни дунёи жаҳон деб атамоқчидирсан балки? Алдамайсан. Чунки сен кўриб турган бир бутун олам ҳам Унинг ўзидир. Бу оламни ташкил этувчи ҳар бир қисмни У макамал тарзда яратган. У Ўз қудрати билан Ўзини асради, ҳимоя қилади.

* * *

Олий бахт туйгуларда эмас, ақл-идрокда яшири. Шунинг учун ҳам инсондаги энг олий сифат — ақл-идрок. У ақл кучи билан ҳайвонотдан устун туради ва илоҳларга тенглашади.

* * *

Руҳ — олий хилқатлардан узилиб, ўзига бегона унсур — тушиб қолган учқун тажаллиси.

* * *

Мен файласуфларнинг «Нарсаларнинг табиатига мувофиқ яша», — деган қоидаларига амал қиламан. Нарсаларнинг табиатидан чекинмаслик, унинг қонунларига амал қилиб, ўрнатқ олиш — донишмандлик демак.

* * *

Табиат бизни киришда ҳам, чиқишда ҳам тинтув қилади. Яланғоч келгандик, яланғоч кетамиз. Бу ердан олиб келганингдан ортиқ нарсани олиб кетолмайсан.

* * *

Ким сизга ўлимни даҳшатли деб таърифлади? Ё бирор кимса у дунёдан қайтиб келолганми? Не сабаб ўзингиз билмайдиган нарсдан қўрқасиз? Балки фалакнинг ишораларини англаш афзалроқдир? Эътибор беринг-а: бу дунёда биз мунтазам беморликка маҳкуммиз; гоҳ бир дард билан оғриймиз, кейин яна бошқасига чалинамиз. Гоҳ ошқозонимиз хасталанади, гоҳ оёғимиз оғриб қолади. Бу дунёда бизни доимо бетоблик, ҳайвонлар ва инсонларнинг қаҳру ғазаби ҳар томондан таъқиб қилади. Биз гўёки тўрт тарафдан қувғинга учраганга ўхшаймиз. Бундай ҳолат фақатгина бировнинг уйида яшаётгандагина содир бўлиши мумкин. Шундай экан, нега меҳмондан ўз уйингизга қайтишга қўрқасиз?

* * *

Сиз онангизнинг иссиқ бағрини тарк этиб, ёруғ дунё юзини кўрдингиз. Сизни ўша заҳоти ер юзидаги эркин ҳаво чулғаб олди. Дағал қўллар танангизга ботган заҳоти номаълумлик қаршисида даҳшатга тушиб, чинқириб йиғлаб юбордингиз.

Шундан кейин йиллар ўтиб, бу ёруғ олам бағрини таэтиб, ўзга бир номаълумлик билан рўбарў бўлишга тараддудланар эканмиз, яна даҳшатга тушамиз. Нега шундай? Ахир биз бир вақтлар — ёруғ дунё нафасини илк бисезганимизда ҳам шундай қўрқувни бошимиздан ўткимаганмидик? Яна нимадан қўрқамиз? Она бағри тўққой давомида бизни ёруғ оламдаги ҳаётга тайёрлайди. Ёруғ оламда эса биз гўдаклик чоғимиздан то кексайгунимизгача қадар яна қандайдир янги туғилиш они учун етилиб бормиз. Нега шунини тушунмайсиз?

* * *

Сиз шунини қайта англайсиз, йўқ, йўқ, биз ўлмаймиз. Биз фақат табиат бағрига беркиниб оламиз. Ахир бизнинг руҳимиз мангу... Эҳ, тезроқ манзилга етиб олсак эди. Ахир биз бу дунёдан яна нима истаймиз? Нимадан кўнгил узолмаймиз? Балки май ва асал таъмидандир? Ё неъматларданми? Бу нарсаларнинг барини биз минг марталаб татиб кўрганмиз-ку? Ёки биз худди очиққан итлар каби чайнамасдан, бутун-бутун ютиб, таъмини ҳам сезмай қоладиган омад «луқма»ларидан кўнгил узолмаймизми? Буларнинг бари бемаънилик... Шошилинг! Меҳмондан қайтадиган фурсат етди! Манзилга! Манзилга!

* * *

... Ахир улар қуллар-ку? Ҳа, аммо улар ўзинг каби қулга айланган дўстларинг. Ўйлаб қаралса, улар ҳам, биз ҳам бирдек тақдир ҳукмига қулмиз.

* * *

Менга дедилар: ахир улар қуллар-ку? Ҳа, аммо мана бу қул озод руҳ эгаси. Қани, менга у ёки бу маънода қулликка маҳкум бўлмаган одамни кўрсатинг-чи? Манавий одам — шаҳвоний нафс қули, анавиниси эса — ғаразгўйлик ва очкўзлик қули, бу эса — шуҳратпарастлик қули...

* * *

Кулфат ташқаридан келмайди, у бизнинг ўзимизда, ич-чимиздадир.

* * *

Эзгуликнинг ҳадисини олган одам уни унутиб қўйиши, жидан чиқариши мумкин эмас.

* * *

Зоҳирий нуқсонлар хавфли эмас. Зеро, беморларнинг дарди ташқарига ёриб чиққандан кейингина улар соғая бошлайдилар. Шунини унутмангки, атрофдагилар учун халислик, шуҳратпарастлик каби иллатларнинг инсон ботинига яшириниб олиши ва буни ҳеч ким сезмай қолишидан ҳам ҳалокатлироқ хавф йўқ.

* * *

Кўпчиликка нафи тегадиганларни ва ўзига ўзи фойда келтирувчиларни «яшаяпти» деса бўлади. Ҳаракатсизликда қотиб, ўзини панага олувчилар учун эса уйлари гўё тобутдир. Сиз бундай одамлар яшайдиган уйнинг остонасига мармар тахтача ўрнатиб, уларнинг исмини ёзиб қўйсангиз ҳам бўлади. Чунки улар ўлимидан аввал ўлганлардир.

* * *

Буни қаранг: ғам-ғуссада ҳам шуҳратпарастлик нишонаси бор экан! Чунки биз ғам-қайғуга бўйсунмай, ҳасратимизни кўзёшлар орқали кўз-кўз қиламиз.

* * *

Кичик қайғу кишини сўзлатади. Каттасига эса сўз йўқ.

* * *

Хавотирга тушган одам ўзини бошқара олиш қобилиятини йўқотади.

* * *

Фақат ақл-идрок осойишталикни таъминлай олади.

* * *

Ҳеч бир нарса ўз-ўзидан иллатга айланмайди.

* * *

Озга қаноат қилган меъда кўп нарсадан озод бўлади.

* * *

Ҳар қандай пастқам ердан ҳам осмонга кўтарилиши мумкин.

* * *

Бирор нарсани йўқотишдан даҳшатга тушиш — жудалик ғамини чекиш билан баробардир.

* * *

Ҳар қандай лаззат хавф-хатарни кучайтиради.

* * *

Эзгу ишнинг мукофоти — унинг амалга ошишидадир.

* * *

Мавҳумликдан кўра ортиқроқ азоб йўқдир.

* * *

Фалокат юз берган чоғда қалтис қарорлар қабул қилишга тўғри келади.

* * *

Ҳаддан ортиқ шодлик ҳам инсонни эзиб юборади.

* * *

Ёшлик чоғда илм олиб, кексайганда эса ана шу илмдан завқланиб яшамоқ энг тўғри йўлдир.

* * *

Ҳеч нарса билмагандан кўра керагидан ортиқ билган
афзалроқ.

* * *

Ўргатиш асносида ўрганаман.

* * *

Хафагарчиликдан қутулишнинг энг яхши йўли кечи-
ришдир.

* * *

Бир сўзласанг, ўн бор тингла.

* * *

Ҳар бир гапни ўзгаларга сўзлашдан аввал ўзингга айт.

* * *

Элга бош бўлишни истасанг, ўзингга ақл-идрок ҳукм-
ронлигини таъминла.

* * *

Инсонлардаги ҳавас улар ўзларини қанчалар бахтсиз
сезишларидан дарак беради. Ўзгаларнинг хатти-ҳаракатла-
рига мунтазам диққат қилиш эса зерикишдан далолатдир.

* * *

Инсоннинг феъл-атворини арзимас майда-чуйдалар
орқали билиб олиш мумкин.

* * *

Буюк тақдир буюк қулликдир.

* * *

Ҳамма тўғри яшаш ҳақида эмас, узоқ умр кўриш ҳақида
қайғуради. Ваҳоланки, тўғри яшаш ҳамманинг қўлидан
келади, узоқ умр кўриш эса ҳеч кимга насиб этмайди.

* * *

Қачонлардир юз берадиган бахтсизликни ўйлаб, ўзини доимо бахтсиз ҳис этиш аҳмоқликдир.

* * *

Донишманд бойлик қуршаб олганда қашшоқлик ҳақидан ҳар вақтдагидан кўпроқ ўйлайди.

* * *

Баъзи амалларнинг улуғворлиги уларнинг кўлами билан эмас, балки ўз вақтида бажарилганлиги билан белгиланади.

* * *

Ақл ожизлик қилган ерда кўпинча вақт ёрдам беради.

* * *

Агар ҳеч нарсадан чўчишни истамасангиз, ҳар бир нарсадан чўчишга асос борлигини ёдда сақланг.

* * *

Ўзгаларнинг нафратидан ҳаддан ортиқ қўрқадиган одам ҳеч қачон ҳукмрон бўлолмайди.

* * *

Баъзи ёзилмаган қонунлар ёзилганларидан кучлироқдир.

* * *

Бахт инсонни ўзга одамларга муҳтожлик сезилмайдиган даражадаги юксакликка ҳеч қачон олиб чиқолмайди.

* * *

Янгилик инсонга улуғворликдан кўпроқ завқ бағишлайди.

* * *

Инсон ўзидаги истеъдодни амалда қўллаш орқалигина англаб олиши мумкин.

ХЕРОНЕЯЛИК ПЛУТАРХ

(Тахминан 46-127 йиллар)

Ювонистонлик адиб, насихатгўй-файласуф Плутарх Беотиянинг Херонея шаҳрида туғилиб ўсди. Плутарх император билан яқин алоқада бўлган аслзода оиланинг фарзанди эди. У болалигиданоқ Афинада таҳсил олди. Вояга етгандан кейин эса шу ердаги Академияга доимий равишда қатнаб турди.

Плутархни кўпроқ қуйидаги мавзулар қизиқтиради:

— *дўст билан хушомадгўйни ажратиш;*

— *ёш болаларга муҳаббат;*

— *никоҳга оид қўлланмалар;*

— *кексайганда давлат ишлари билан машғул бўлиш ёки бундан воз кечиш масаласи;*

— *ўсмирларни шеърят билан таништириш усуллари;*

— *Сукротнинг ички овози;*

— *аёлларнинг жасорати.*

Плутархнинг ҳаммаси бўлиб 227 та асари маълум. Уларнинг деярли ярмиси ҳозиргача сақланиб қолган.

* * *

Қуёш, Ой, Осмон, Ер ва денгиз бутун инсониятга бирдек тегишли. Инсонлар хоҳ шимолда, хоҳ жанубда яшасинлар, хоҳ юнон, хоҳ ўзга юртлик бўлсинлар, ягона Худода сиғинадилар. Инсонлар Яратувчини турлича номлар билан атасалар-да, бутун оламга ёлғиз Худо ҳокимлик қилади. Ҳамма ерда айни бир куч ҳукмрондир. Фақат қалбни илоҳиёт сари йўлловчи номлар, тимсоллар ва маросимларгина турлича, холос.

* * *

Борлиқ — ҳаракатдир.

* * *

Эшитиш қобилияти инсон қалбини барча сезгилардан кўроқроқ чалғитиб, тезроқ ҳаяжонга солади ва ақл-идрок билан мулоҳаза юритиш қобилиятидан маҳрум этади.

* * *

Инсоннинг табиати аслида ўзгармасдир. Аммо тақдир ҳар хил янги умидлар туғдириб, янги ташаббуслар сари бошлайди.

* * *

Уруш ёвузликдир. Адолатсизлик ва зўравонлик унга доимо ҳамроҳ. Аммо виждонли одам урушда ҳам муайян қоидаларга амал қилади. У пасткашлик ва жиноят йўли билан қўлга киритиладиган ғалаба кетидан қувмайди.

* * *

Буюк саркарда бошқалар томонидан содир этиладиган сотқинликка эмас, ўз кучига таяниб, жанг олиб боришни афзал деб ҳисоблайди.

* * *

Йўқотиб қўйишдан қўрқиб, зарур нарсани олишга иккиланган кимса қўрқоқ ва қатъиятсиздир.

* * *

Кичик нуқсонлар, айниқса, ҳокимият ишониб топширилган зотларда катта бўлиб кўринади.

* * *

Тинч-хотиржам бўлишни истовчилар муҳтожликда яшашни ўрганмоқлари лозим.

* * *

Энг зафарли ҳаракатларда ҳам эзгулик ёки ахлоқсизлик очиқ намоён бўлавермайди. Гоҳи қандайдир арзима бир қилиқ, сўз ёки ҳазил инсон феъл-атворини ўн минглаб

дамлар ҳалок бўладиган жангдагидан кўра аниқроқ ва
 руй-рост намоён этади.

* * *

Ҳамдардлик — ўзгаларнинг бахтсизлигидан азият че-
 киш, ҳасад — бировларнинг бахтини кўриб ғамга ботиш.

* * *

Ичиқоралик — ўзгаларнинг мусибатидан лаззатланиш
 демак.

* * *

Ҳеч бир айтилган сўз айтилмай қолган сўзчалик фой-
 да келтирмаган.

* * *

Ҳар қандай адашиш ҳалокатлидир. Эҳтирос ҳамроҳ
 бўлган адашиш эса икки карра ҳалокатлироқ.

* * *

Биз кўпинча жавобга муқтожлигимиз туфайли эмас,
 балки ўзгаларнинг овозини эшитиб, уларни ўзимизга оғ-
 дириб, суҳбатга тортиш учун савол берамиз.

* * *

Кишининг ўзига ортиқча ишониб, кўҳна эътиқод ва
 урф-одатларни писанд этмаслиги оқибатида хатога йўл
 қўйганидан кўра, уларга эҳтиёткорона амал қилиш нати-
 жасида адашмоқлиги афзалдир.

* * *

Менимча дағалликнинг ҳам, журъатсизликнинг ҳам
 илдизи илмсизликка бориб тақалади.

ЭПИКТЕТ

(50 (тахминан) -135 йиллар)

Эпиктет Кичик Осиёда жойлашган Гиерполис шаҳрида туғилиб ўсди. Ҳозирги Туркия давлатининг пойтахти Анқарадан 75 ч. қирим узоқликда жойлашган бу шаҳарда савдо-сотиқ жуда ривжоланган эди.

Эпиктет қул оиласида дунёга келди. Болалик чоғида уни Рим шаҳридаги қул бозорига келтирадилар. Эпиктетни ҳукмдор Нероннинг танқўриқчиси Эпафродит сотиб олади.

«Эпиктет» сўзи — «сотиб олинган» деган маънони англатади. Эпафродит Эпиктетни сотиб олаётганда унинг чидамлилигини тешириш мақсадида таёқ билан тиззасининг пастига уради. Эпиктетнинг оёғи синиб, бир умрга оқсоқ бўлиб қолади.

68 йилда 30 ёшли император Нерон вафот этади. Янги ҳукмдор Домициан унинг танқўриқчиси Эпафродитни қатл қилади. Эгасининг ўлимидан сўнг Эпиктет қулликдан озод бўлади. У файласуфлар Эврат ва Музоний Руф қўлида таҳсил олади.

Эпиктет файласуфларга хос қашшоқликда кун кечиради. У доимо: «Сабр қил ва чида!» — деган нақлни такрорлашни хуш кўрарди. Эпиктет ёддан таълим олиб, нутқини ҳам қоғозга туширмасдан ёдаки баён этган.

* * *

Энг муҳими — Худонинг мавжудлиги ва У бутун Коинотни донишмандлик ила бошқариб турмоғига комил ишонч билан қарамоқлик лозим. Сен Унга бўйсун, рўй бераётган воқеа-ҳодисаларга қаршилиқ кўрсатмай, барчасига тан бер.

* * *

Мен нимаман? Инсонман. Агар ўзимга бошқа нарсалардан алоҳида ва мустақил бир жон деб қарагудек бўлсам, у ҳолда мен сўзсиз узоқ умр кўришим, бой-бадавлат, бахтиёр ва соғлом ҳаёт кечиришим керак. Агар ўзимга бутуннинг кичик бир зарраси сифатида қарагудек бўлсам, у ҳолда ана шу бутунга нисбатан ҳар қандай ха-

Таликка, муҳтожликка бўйсунганим ёки ҳатто бевақт
 олимга ҳам шай турмоғим лозим. Шундай экан, менинг
 ношукрлик қилишга ҳаққим борми? Ахир мен ношукрлик
 туфайли юришдан бош тортиб, танадан ажралиб қолган
 беқ каби инсонликдан маҳрум бўлиб қолиш мумкинлиги-
 ни яхши биламан-ку!

* * *

Сен драмада иштирок этаётган бир актёр эканлигини-
 ни, катта ёки кичиклигидан қатъи назар, муаллиф томо-
 нидан топширилган ролни ўйнашинг кераклигини унут-
 ма. Агар у сенинг қашшоқ тимсолини ўйнашингни иста-
 са, бу вазифани сидқидилдан бажар. Бирор ногирон ким-
 са ёки ҳукмдор, ё бўлмаса оддий фуқаро тимсолини ҳам
 астойдил адо эт. Сенинг вазифанг зиммангга юклатил-
 ган ролни яхшилаб бажаришдан иборат. Ролларни тақ-
 симлаб бериш эса ўзганинг иши.

* * *

Шуни ёдда тутгилки, агар инсон бахтсиз экан, бунга
 унинг ўзи сабабчи. Чунки Худо барча одамларни бахт
 учун яратган.

* * *

Бизнинг қалбимиз сувли идишга, фикрларимиз эса сув-
 га тушаётган нурга ўхшайди. Идишдаги сув чайқалган-
 да, унга тушаётган нур ҳам чайқалиб, синаётгандек тую-
 лади. Аслида эса бундай эмас. Қалб ҳаяжондан жунбуш-
 га келганда гўёки фикрларимиз ҳам чалкашиб, заифлаш-
 гандек бўлади. Аммо қалб осойиш топгач, фикрларимиз
 ҳам ўша заҳоти аслига қайтади.

* * *

Воқеалар ўзинг истаган тарзда содир бўлишини талаб
 этма. Инсон воқеа-ҳодисаларни бошқара олмаслигини,

аксинча, унга мослашмоғи кераклигини доимо ёдда тутаётган. Ана шунда бахтиёр яшайсан.

* * *

Фалсафа мактаби касалхонага ўхшайди. Сиз уни ҳақиқатдан кайфиятда эмас, балки оғриқ билан тарк этасиз.

* * *

Мавжуд нарсаларнинг баъзи бирлари бизнинг ҳукмида бўлса, бошқалари ихтиёримиздан ташқаридадир. Биз хоҳиш-истакларимиз, иродамиз, интилиш ва тонишларимизга, жамики хатти-ҳаракатларимизга ҳукмронмиз.

Бизнинг ҳукмимиздаги нарсалар табиатан эркин бўлиб, тўсиқ ва чеклашлар нималигини билмайди. Ҳукмимиз ташқарисида қолган барча нарсалар заиф, муте, турли тўсиқ ва тазйиқларга маҳкумдир. Бас, шундай экан, биз кўриниб қўйлаб кўриниб: агар сиз табиатан муте ва тазйиқларга маҳкум нарсаларни ўзингизники қилиб олгудек бўлсангиз, албатта тўсиқларга, турфа ташвишлару нотинчликларга дуч келасиз. Тангридан ва одамлардан норози бўлаверасиз. Агар сиз, аксинча, фақат табиатан ўзингизга тегишли нарсаларгагина эгалик қилиб, тазйиқларга маҳкум нарсаларни бегона санасангиз, у ҳолда сизни ҳеч ким ҳеч нарсага мажбурлай олмайди ва мақсадингиз йўлида тўсқинлик қилолмайди. Натижада сизга бирор зиён етказишмагани боис ҳаммадан миннатдор бўлиб яшайсиз.

* * *

Мени кўриниб: на фуқаролик ҳуқуқим, на бир бошпанам, на давлатим ва на қулим бор. Тунлари очиқ осмон остида ухлайман. Хотиним, фарзандларим ҳам йўқ. Менинг мана шу ер, осмон ва ёпинчиғимдан ўзга ҳеч вақом йўқ. Ҳўш, менга яна нима керак? Ҳеч нарса. Чунки мен эркинман. Ўзимга хон, ўзимга бекман. Бадарга?.. Қасрга? Бадарга қиладилар? Ким мени бу оламдан ташлаб юбо-

ришга қодир? Мен қаерни истасам, ўша ерга бораман. Ахир, қуёш, ой, юлдузлар, қушлар хониши ҳамма жойда бир хил-ку...

* * *

Қўлида болта ёки чолғу асбоби ушлаган одамни дурадгор ёки мусиқачи деб аташ мумкин бўлмаганидек, ақлли гапларни сўзловчи ҳар қандай одамни ҳам донишманд деб ҳисоблаш ножоиздир.

* * *

Кимки эркин бўлишни хоҳлар экан, ўзгалар измида бўлган ҳеч бир нарсани қўлга киритишни хоҳламасин ва бу нарсалардан жирканмасин ҳам.

НАГАРЖУНА

(Тахминан 113-213 йиллар)

Нагаржуна Қадимий Ҳиндистоннинг Куча шаҳрида истиқомат қилувчи аслзода хонадонларининг бирида дунёга келди. У тўққиз ёшидан бошлаб Шимолий Ҳиндистон, Қашқар, Ёркент ҳамда Куча шаҳарларида будда ақидалари ва таълимотидан сабоқ олди.

Нагаржуна ёшлик чоғида Кашмир-Гандхар вилоятидаги ибодатхонада роҳибликни қабул қилади.

Шуниси қизиқки, бир нечта тарихий шахслар — турли оқимга мансуб файласуфлар, афсунгарлар, кимёгарлар, ҳакимлар ва баъзи қўлёзма асарлар муаллифлари ўзларини Нагаржуна деб аташган.

Афсуски, ҳанузгача «Биринчи Нагаржуна ким эди, у ҳаётини шахси ёки афсонавий тимсолми?» — деган саволга ойдинлик кiritилмаган.

Баъзи тахминларга қараганда биринчи Нагаржуна Ҳиндистоннинг жанубида фаолият кўрсатган.

Нагаржуна ғайритабиий руҳий имкониятлар соҳиб бўлиш билан бир қаторда фаннинг кимё, табобат, илми нуҷум, табиятшунослик, маъданшунослик каби соҳаларини пухта эгаллаганди.

У умрининг кўп қисмини сайёҳликда ўтказган. Манбаларда ёзилишича, у муҳаббат илми ва ёшариш санъатига онд қатор қўлёзмаларининг муаллифидир.

Нагаржуна «илм ғилдирагини иккинчи бор бураб юборган» доғишманд сифатида «Иккинчи Будда» деб аталган.

* * *

Бу дунёда «пайдо бўлиш» деган тушунча йўқ. Чунки мутлақ янги нарсани англаб ҳам, тушуниб ҳам бўлмайди. Чинданам ҳар қандай «янгилик» «эски» нарсалар қаторидаги ёки «эскилик»дан яралган воқелиқдир. Энди айтингчи, «эскилик»дан яралган нарсани «янгилик» деб аташ мумкинми? Ахир, у доимо мавжуд бўлган-ку?

* * *

Ўлимнинг муқаррарлиги ва жон таслим қилиш азоби-ни кўрганнингизда тириклик ҳаловатига эришиш учун ёвузлик қилмаслик зарурлигини англанг.

* * *

Меҳрибон, маслаҳатгўй устозларни улар нималардан воз кечганларига қараб ажратиб олиш мумкин. Улардаги шукроналик, ҳамдардлик, ахлоқийлик ва қалбан ҳис этиш гам-ғуссанинг йўлини тўсувчи воситалардир.

* * *

Бойлигингни ҳузур-ҳаловат йўлида сарфласанг, бу дунёда фароғатга эришасан. Агар уни хайр-эҳсонга сарфласанг, у дунёда — ўлимингдан сўнг роҳатини кўрасан. Демак, азоб-уқубат ҳузур-ҳаловатга эришиш ёки хайр-эҳсон қилишнинг имкони йўқлиги туфайли пайдо бўлади.

* * *

Сахийлик ва ахлоқийликдан атрофингдагилар фойда олса, сабр-тоқат ва қатъийлик ўзингга манфаат келтиради.

* * *

Таомни нотўғри танлаб, бемаврид тановул қилган одам ҳалокатга юз тутади, тўғри овқатланиш эвазига эса умрузоқлик, саломатлик, куч-қувват ва ҳузур-ҳаловатга эришади. Илм олиш жараёнини ҳам шунга қийслаш мумкин. Яъни, илмсиз кишиларнинг ҳалокатга учрашлари муқаррар, илм эгалари эса маърифатга юз тутиб, роҳат-фароғатда яшайдилар.

МАРК АВРЕЛИЙ АНТОНИН

(121-180)

Қадимги юнон файласуфи Марк Аврелий Антонин Римда дунёга келди. 17 ёшга тўлганда қариндоши ва мамлакат императори Антоний Пий уни ўғил қилиб олади. Марк Аврелий саройда мамлакатни идора этиш, воқитқлик санъатига доир билимларни ўрганади. 161-180 йилларда у Римни идора этади. Файласуф сифатида Соҳнага таълимотини давом эттиради.

Марк Аврелий ўзини ўзи бошқаришнинг ҳадисини олганди. Қайғули ва шодиёна кунларда унинг чеҳрасида бирон ўзгариш сезилмасди.

* * *

Ҳамма нарса ўзгаришга маҳкум. Жумладан, сен ўзинг ҳам доимий ўзгариш ва қисман ўлим жараёнини бошингдан кечирасан. Бутун олам ҳам шунга маҳкум.

* * *

Узлуксиз вақт оқими доимо мангуликнинг ҳадсиз навқиронлигидан хабар беради.

* * *

Ҳамма нарса бир-бирига чатишиб кетган. Ҳамма ердилоҳий узвийлик мавжуд. Барча нарсалар умумий тартиб-қоидалар асосида бирлашиб, айнан бир оламни беэҳтиёжга хизмат қилади.

* * *

Инсон умрини белгиловчи вақт лаҳзага тенг. Унинг моҳияти мангу ҳаракатдир. Сизги ноаниқлик, қалб беқарорлиги.

форлик, тақдир сирлилик демакдир. Шон-шуҳрат эса шончсиз нарса. Ҳаёт кураш ва саргардонлик демакдир.

* * *

Ҳозир рўй бераётган нарсалар аввал ҳам бўлиб ўтганини доимо ёдингда тут. Худди шу нарсалар келажакда ҳам қайтарилиши эсингдан чиқмасин. Улар мангу қайтарилаверади, фақат ижрочилар — одамлар ўзгаради, холос.

* * *

Ҳамма нарсанинг ўткинчилигини ва бутун моддият мангу ҳаракатланувчи оқим эканлигини, шунингдек, юз берган ва келгусида рўй беражак барча нарсалар — минггинчи алмашинув, мангу ўзгаришлар занжири эканлигини унутманг!

* * *

Ҳеч бир нарса мустаҳкам эмас. Олдинда ҳам, ортда ҳам жамики нарсани домига тортувчи чексизлик ҳукмдон. Шу боис манманликка берилиш ёки ўзини ўтга-чўққа уриб, кўзёш тўкиш аҳмоқликдир.

* * *

Ўзгаларнинг қалбида нималар рўй бераётганига бепарволик билан қарагани туфайли бахтсиз бўлган одамларни кўрсатиш қийин. Аммо ўз қалбига қулоқ тутмаган, уни наворат қилолмаганларнинг бахтсизликка учраши муқаррардир.

* * *

Бошингга қандай иш тушмасин — ҳаммаси аввалдан тақдирингга ёзиб қўйилган. Зеро, чигал сабаблар ибтидоданоқ сенинг мавжудлигингни шу ишларга боғлаб туради.

* * *

Ҳар бир нарсага юзаки назар ташлаб қувонишдан саланинг.

* * *

Бирор нарса ҳақида сўзлашаётганингизда, фикр юртаётганингизда ва бирор ишни бажариш чоғингизда ўзингизни ҳар бир лаҳза ҳаётингизнинг сўнгги они бўлиш мумкиндек тутинг.

* * *

Энг узоқ умрнинг энг қисқа умрдан сира фарқи йўқ. Ҳеч ким ўтмишдан ҳам, келажақдан ҳам ажрала олмайди.

* * *

Шароит сендан нимани талаб қилса, шуни бажар. Албатта, ҳаётнинг ҳар бир лотун республикасини тузаман деб беҳуда уринма. Олтин босган биргина қадамингдан ҳам шод бўл. Ким инсонларнинг фикрлаш тарзини ўзгартиришга қодир? Бундай ўзгаришларсиз қуллик, оҳу нола ва мунофиқлик билан бўйи эгишдан ўзга нарсага эришиб бўлмайди.

* * *

Марк Аврелий ҳаётининг сўнгги кунларида: «Тез оқибатда сен ҳамма нарсани унутасан ва ўз навбатида сени ҳамма ёдидан чиқаради», — деб ёзиб қолдирган.

ТЕРТУЛЛИАН КВИНТ СЕПТИМИЙ ФЛОРЕНС

(Тахминан 160-220 йиллар)

Қадимий лотин файласуфи Тртуллиан Квинт Септимий Флоренс қудратли Рим империясининг Шимолий Африкадаги Карфаген деб номланувчи вилоятида дунёга келди.

Тртуллиан дунёқарашининг шаклланишида Цицерон ва Сенеканинг асарлари катта ўрин тутди. (Дарвоқе, Сенекага мурожат қилган ҳар бир одам ундан нимадир олади. Сенека таълимотини қизиқиш билан чуқур ўрганган киши эса унинг услуби ва дунёқарашини беихтиёр қалбига чуқур сингдириб олади. У — инсоннинг кўнглига киргач, ундан қайтиб чиқмайдиган ягона файласуфдир. Сенеканинг инсон қалби ва тафаккурини тарк этолмаслиги унинг ўз истаги билан рўй бермайди. Аксинча, одамларнинг ўзлари ундан ажралишни истамайдилар. Чунки Сенеканинг фикрлари ғаройиб ва фавқулудда гўзал ҳамда теран маъноли. Масалан, унинг мана бу сўзларига эътибор беринг-а: «Ўлимдан сўнг ҳамма нарса барҳам топади. Ҳатто, ўлимнинг ўзи ҳам»). Тртуллиан фалсафага Сенекани ўқиш орқали кириб келган. У Римдаги суд идорасида но-тиқлик вазифасида хизмат қилган.

* * *

Ҳақиқат энг бошданоқ мавжуд бўлган. Хатолар ва янглишишлар эса ундан сўнг туғилган.

* * *

Тил — панжаралари тишдан ишланган, лаб қафаси ичидаги ҳайвон.

* * *

Ёмон одамларнинг руҳи ўлимидан сўнг иблисга айланади.

* * *

Ким жаннатга киришни истаса, жаннатга хос бўлмаган нарсаларнинг барчасидан воз кечиши лозим.

АВГУСТИН АВРЕЛИЙ (Саодатли)

(354-430)

Августин Аврелий Шимоллий Африкадаги Тагаста (ҳозирги Жазоир давлатининг Сук-Арас) шаҳрида туғилди. Августин улғайгач, Карфагендаги нотиқлик мактабида уч йил давомида таҳсил олди. Ана шу вақт ичида у Цицероннинг фалсафий қарашларини катта қизиқиш билан ўрганди.

Августин 375 йилдан бошлаб 8 йил давомида нотиқлик санъати бўйича та

лабаларга сабоқ берди.

384 йилда у Италияга йўл олди ва Милан шаҳридаги нотиқлик мактабида муаллимлик қилди. Бу ерда насронийлик динига киришни чуқур ўрганишга киришди. 388 йили Августин Африкага қайтиб, орадан уч йил ўтгач, ўзини буткул диний илмларни ўрганишга бағишлади. Ва кўп вақт ўтмай Гиппон шаҳрининг епископи Валерий ҳомийлиги остида руҳонийликни қабул қилди.

395 йил епископ Валерийнинг ўлимидан сўнг Августин Гиппондаги епископлик кафедрасига етакчилик қилиб, 34 йил — умрининг сўнгги давларигача шу ерда ишлади. У тинмай мутолаа қилади ва шунга яраша ўта маърифатли, билимдон эди.

Августин ўздан жуда бой маънавий мерос қолдирди. Файласуфчилик 75ёшига қадар умумий ҳажми 232 та китобга жо бўлган 90 та трактат ёзиб улгурди. Булардан атиги ўнтасигина бизга қадар етиб келган. Машҳур қомусий олим Исидор Севилский (570-638) Августин ҳақида шундай деб ёзган эди: «Августин тафаккур ва билими жиҳатида ҳаммадан устундир.

Чунки ҳатто кечасию кундузи ҳаракат қилган тақдирда ҳам ҳеч ким унингдек кўп ёзолмайди ва ўқиёлмайди».

* * *

Августиндан сўрадилар:
— Мўъжиза бор нарсами?

— Бор нарса, — деб жавоб берди файласуф. — Куёшнинг чиқиши ҳақиқий мўъжизадир.

* * *

— Мен Худони ва руҳни англашни истайман, — деди Августин.

— Яна нимани хоҳлайсан? — деб сўрадилар.

— Бошқа ҳеч нарсани, — деди донишманд.

* * *

Кулфатлар билан келувчи айни бир куч яхши одамларни синайди, тозалайди ва саралайди, ёвуз кимсаларни эса олақдан ўтказиб, хароб этади.

* * *

Оловнинг ғаройиб сифатларини ким тушунтириб бера олади? Нега энди у ўзи ёруғ бўла туриб, домига тушган нарсаларни қорайтириб юборади? Ёки гулханда тобланган тошларнинг оқариш сабабини қандай изоҳлаш мумкин?

* * *

Эй Тангри, сен инсон жисмига уни ҳаракатга келтирувчи ва бошқарувчи жонли руҳ ато этдинг.

* * *

Биз ҳаётни яшаётганимиз учун эмас, уни англай олганимиз учун севамиз.

* * *

Тафаккур — қалбдир ёки у қалбда макон топган.

* * *

Ҳақиқат ва ёлғонни ажратиш жуда мушкул иш. Шу боис адашган одамлардан ранжиш ярамайди.

* * *

Менимча, ҳақиқат ёлғиз Худога аён. Инсон руҳи ҳам ҳақиқатни билишга қодир. Аммо бунинг учун у зимистон танадан чиқмоғи лозим.

* * *

Адолат тарк этган салтанатнинг қароқчилар ўрдасидан фарқи қоладими?

* * *

Инсон туғилган ониданоқ ўлим сари юз тутади, аниқроғи, у бир вақтнинг ўзида ҳам яшайди, ҳам ўла бошлайди.

* * *

Мен буйруқбозларга эмас, ўргатувчиларга кўпроқ ишониш кераклигини англаб етдим.

* * *

Бўйин эгиб тавба-тазарру қилган руҳ юксакларга кўтарилади.

* * *

Сўзларимга ишониш учун уларнинг мағзини чақ. Худонинг дони англамоқ учун эса Унинг сўзларига ишон.

* * *

Худонинг ўзи ўзгармайди-ю, аммо ўзгарувчан нарсаларни яратади. Ўзи вақтдан ташқарида-ю, аммо вақтинчалик нарсаларни бунёд этади.

* * *

Олам яралмасидан илгари вақт ҳам бўлмаган. Унинг яралиши ҳаракатни юзага келтирган. Ана шу ҳаракат онлари ва оламдаги ўзгаришлар — вақт деб аталади.

* * *

Вақт фақат бизнинг руҳимиздагина мавжуд. Ўтмиш — хотирамизда, келажак эса орзу-умидларимизда яшайди. Келажакни ҳозирги вақтдаги баъзи белгилар воситасида кўра олишимиз мумкин. Демак, ҳозирги вақтнинг моҳияти кузатиш, мушоҳада юритишдан иборатдир.

* * *

Биз барча мўъжизаларни табиатга зид ҳодисалар деб атаймиз. Лекин аслида бундай эмас. Ахир Яратгувчининг иродаси билан яратилган нарсалар қандай қилиб табиатга зид бўлиши мумкин.

* * *

Сукунат — шовқиннинг, яланғочлик — либоснинг, хасталик — саломатликнинг, зулмат — ёруғликнинг йўқлигидан дарак берганидек, ёвузлик эзгуликнинг йўқлигини билдиради.

* * *

Биз нимадан ташкил топганмиз? Руҳ ва жисмдан. Уларнинг қай бири аъло? Албатта, руҳ яхшироқ.

* * *

Мукаммаллик инсоннинг ўзидаги номукаммалликни англамоғи демакдир.

* * *

Вақтинчалик нарсаларга бўлган иштиёқни мангу нарсаларнинг мазасини татиб кўриш ёрдамида сўндириш мумкин.

* * *

Кейинроқ тушуниб етиш мумкин бўлган нарсаларга аввалдан ишонмайдиган одам ҳеч қачон Худога етиша олмайди.

* * *

Тушунмоқ учун ишонмоқ даркор.

* * *

Зулм инсон томонидан содир этиладиган ва у бошидан чирадиган нарсадир. Содир этиладигани — гуноҳ, бошдан кечириладигани — жазо... Инсон ўзи истаган ҳолда зулм содир этади, истамаган ҳолда уни ўз бошидан кечиради.

* * *

Ўзгалар сени олқишлаганда, сен ўзингдан нафратл
Сени сен орқали ҳаракат қилмоқчи бўлганлар олқишлай

БОЭЦИЙ

(480 (тахминан) -524 йиллар)

Римлик файласуф, давлат арбоби Бозций гўдаклигидаёқ отасидан етим қолди. Уни Рим шаҳрининг ҳокими Квинт Аврелий Меммий Симмах ўз тарбиясига олди. Симмах ўша даврдаги энг маърифатли ва олижаноб мансабдорлардан бири бўлган.

Бозций Арастунинг мантиқий асарлари ва Порфирийнинг «Арасту тоифасига кириш» деб аталган қўлёзмасини таржима қилди ҳамда шарҳлаб берди.

Бозций VI асрнинг бошидаёқ Афлотун ва Арасту асарларини латин тилида тўлиқ нашр этишни ният қилганди. У Арастунинг бир нечта асарини таржима қилиб улгурди. Аммо Афлотуннинг ижодига қўл уришига бевақт ажал халақит берди...

Бозций қирқ ёшга яқинлашиб қолганда ҳукмдор Теодорих салтанатидаги энг олий мартабалардан бирини эгаллаб, қайноғаси Симмах билан биргаликда сенатдаги энг нуфузли шахсга айланди.

Унинг фалсафага бўлган қизиқиши, юксак сўзлаш ва эшитиш қобилияти ҳамда кенг қўламли маданий ва сиёсий билимлари кўпчиликда ҳавас уйғотарди. Бозций «фалсафа дўстлари»нинг тўғарагини очди. Бу тўғаракка Симмах ва папа Иоанн I ҳам аъзо бўлиб киришди. Уларни фалсафага бўлган қизиқишларидан ташқари, Византияга кўҳна маданий қадриятлар ўчоғи ва Рим турмуш тарзининг юксак намунаси деб қарашдек муштарак фикрлар бирлаштириб турарди.

Ҳукмдор Теодорих салтанатида шуҳрат чўққисига эришган Бозцийнинг саодатли кунлари узоққа чўзилмади. Сарой аъёнларидан бири Киприан Теодорихга сенатор Албин гўёки Византия императорига яширинча мактуб жўнатиб туриши ҳақида хабар етказди. Сенат мажлисига зудлик билан етиб келган Бозций бу чақувни қатъий рад этиб, нутқ сўзлади. Пировардида айбдорлик сояси сенатор Албинга тушгудек бўлса, унинг дўсти — сенат раиси Бозций ҳам четда қолмасди.

Бозцийнинг сенатда сўзлаган матонатли нутқи унинг душманларига яхши дастак бўлди. Ҳасадгўйлар ҳукмдор Теодорихнинг

ҳузурига бориб, Бозцийни ёлгон гувоҳлик берганликда ва... ф
сафа билан машғулликда(!) айбладилар.

Бозций маърузасининг сенат томонидан сукут билан қўл
қувватланиши сершубҳа Теодорихни хавотирга солиб қўйди. У
тига-устак, саройдаги адоватчи ва фитначи кимсалар Теодори
нинг шубҳаларини янада алангалатиб, Бозций ва унинг тўғар
дош дўстларига қарши турли туҳматлар, иғво-бўҳтонлар тар
тишди.

Туҳматчи ва ғаламис мансабдорларнинг бўҳтонлари ҳукм
Теодорихни талвасага солиб қўйди. У юзидаги маърифатпар
ҳукмдор ниқобини ечиб ташлашга мажбур бўлди. У аслига
қонхўр, жоҳил подшоҳга айланди. Унинг буйруғига мувофиқ, А
бин ва Бозций хиёнаткорликда айбландилар. Сенаторлар қўр
остида бу айбловни тасдиқлаб, қўллаб-қувватлашди. Бозций
Албин ҳибсга олинди. Албин тез орада қатл этилди. Бозций
эса бир неча ой зиндонда сақлаб, сўнг дорга осилди. Орадан и
йил ўтгач, ҳукмдор Теодорих ҳам ўз қилмишидан пушаймон бўл
оламдан ўтди.

Бозций зиндонда ҳукм ижросини кутиб, «Фалсафа тасалл
ҳақида» асарини ёзиб тугатди.

* * *

Туҳматчилар менга бўҳтон қиладилар. Мен бу бўҳто
га бўйсунаманми? Йўқ. Чунки итоатгўйлик туҳматчи
билан курашмоқдан воз кечиш демакдир.

* * *

Не сабабдан тақдир мени — айбсиз бир кимсани қур
туҳматга дучор этиб, туҳматчиларнинг пасткашлигига й
очиб беришдан уялмади?

* * *

Яқин кишиларимизга ёмонлик тилаш, шубҳасиз, б
нинг қусуримиз. Лекин ёвуз кимса томонидан айбсиз ода
га қарши фитнанинг амалга оширилиши Тангри назди
ҳам энг катта қабиҳлик бўлиб кўриниши керак. Чунон
қуйидаги машҳур саволларга қайтиш адолатданди

«Агар Тангри мавжуд бўлса, ёвузлик қаердан пайдо бўлади? Агар Тангри йўқ бўлса, эзгулик қайдан келади?»

* * *

Ёмонлик жазосиз қолмайди. Ҳолбуки, бу иллатга эга ўлишнинг ўзиёқ — энг биринчи жазо.

* * *

Имкон туғилган ерда ишонч ва тафаккурни бирлаш-
тиринг.

ФОРОБИЙ

(Абу Наср Муҳаммад ибн
Муҳаммад ибн Тархон
ибн Ўзлуғ ал Форобий
ат-Туркий)

(870-950)

Буюк аجدодимиз Форобий Ар-Румдодарёси сувининг Сирдарёга қуйилиш ерига жойлашган Фороб қишлоғида туғилиб ўсди.

Форобийнинг ёшлиги араб халқи фалиги пойтахти Бағдод шаҳрида кечди. У бу ердаги маданий муҳит

дан нафас олиб, олимлар билан яқиндан танишди. Шунингдек, фалсафа илмидан сабоқ олди. Форобий Арастунинг ҳамма асарларини битта ҳам қолдирмай ўқиб чиқди. Натижада Форобийда Арастунинг ғояларини енгиллик билан тушуниб, унинг ўз олдига қўйган вазифаларни ва ўйлангирган муаммоларни кўламининг ҳис этиш кўникималари пайдо бўлди. Айтишларича, Форобий Арастунинг «Жоҳиш ҳақида» деб номланган асарига ўз қўли билан: «Мен бу асарни 200 марта ўқидим», — деб ёзиб қўйган экан.

Манбаларда ёзилишича, Форобий дастлаб қозилик қилган. Лекин кейинчалик ҳақиқатни излаб топиш умидида давлат ишлари ва қисман мударрислик билан машғул бўлади. Бир кун яқин кишиларидан бири Форобийга бир қанча китобни омонатга топшириб кетади. Бу китобларнинг ичида Арастунинг бир қанча асарлари ҳам боғлиқ эди. Форобий бўш вақтларида ана шу асарларни бир чеккадан ўқишга киришади. Айнан ана шу мутолаа унинг қозиликни ташлашига сабаб бўлади. Бу тасодиф Форобийнинг тақдирида муҳим ўрин тутади ва у буюк олимлик мақомига етишади. Баъзи маълумотларга қараганда, Форобий Арастунинг «Табиий уйғунлик» асарини 4 марта, «Риторика» асарини 200 марта ўқиб чиққан.

Форобийга Арастудан кейинги «Иккинчи устоз» деб ном берилган. Чунки у худди Арасту каби илм оламининг деярли барча жаҳатларига оид қарашларини мунтазам равишда баён этиб борган. У буюк шоир ҳам эди.

Форобий 950 йилда ҳаётдан кўз юмди ва Дамашқ шаҳрида дафн этилди.

* * *

Форобий шундай ёзади: «Агар салтанат ҳар қандай таълимга жавоб берса-ю, аммо уни донишмандлик тарк этса, мамлакат ҳукуматсиз қолди, деяверинг. Бу мамлакатни бошқарувчи ҳукмдор ҳам ўз мавқеини буткул йўқотади. Мамлакат эса ҳалокатга юз тутади».

* * *

Агар ҳукмдор одамларни ўзига бўйсундириш, итоат эттириш, уларни буткул ўз измига солиб, нима истаса, нимани буюрса, шунини сўзсиз бажо келтиришлари учун жанг қилса, бу адолатсиз курашдир. Агар ҳукмдор кимдандир устун туриш мақсадида жанг қилса, бу ҳам адолатсиз уруш ҳисоблангусидир. Борди-ю, ҳукмдор кимнидир ёки кимларнидир ўз ғазабини қондириш ёхуд шунчаки ҳузурланиш учун ўлдирса, бу ҳаракат ҳам адолатсизлик саналади.

* * *

Фуқаролар билан мулоқот усуллари ва уларга таъсир ўтказиш йўллари содда ва тушунарли бўлмоғи лозим. Акс ҳолда одамлар ҳукмдорни тушунмайдилар ёки унинг талабини бажаролмайдилар. Ҳукмдорлар дорини беморнинг сеvimли ва кўп тановул қиладиган таомига қўшиб ичирадиган маҳоратли табибга ўхшамоқлари лозим. Зеро, меҳру муҳаббат ва рағбатлантиришлар фуқаролар билан муомаланинг энг асосий усулидир.

* * *

Ҳукумат раҳбарида қуйидаги 12 та туғма сифатлар жам бўлмоғи жоиз: ҳушбичимлик, фаҳм-фаросатлилиқ, ўткир хотира, идроклилиқ, сўзга чечанлик, илмга чанқоқлик, ҳар бир ишда меъёрни сақлай билиш, ҳалолликка муҳаббат ва ёлғонга нафрат, олижаноблик, бойликка нафрат, адолатпарварлик, қатъийлик.

Бир куни Форобийдан сўрадилар:

— Кимнинг билими кучлироқ: сеникими ё Арасту
кими?

Форобий шундай жавоб қайтарди:

— Мен ўша замонда яшаб, у билан учрашганимда
унинг қўлида таҳсил олганимда эди, унинг энг яхши ш
гирдлари сафидан жой олган бўлардим.

АБУЛҚОСИМ ФИРДАВСИЙ

(934 (тахминан) -1024 йиллар)

АБУЛҚОСИМ ФИРДАВСИЙ

Буюк шоир Абулқосим Фирдавсий Хуросон вилоятининг Туе шаҳрида камбағал оилада дунёга келди.

Фирдавсий кенг қамровли ва чуқур илм эгаси бўлиб етишди. Шу боис уни «ҳаким», «донишманд» деб улуғлаганлар. Шоир ижодининг айни гуллаган даврида Ғазна шаҳрида (ҳозирги Афғонистон ҳудуди) — турк султони Маҳмуд Ғазнавий саройида яшаб, ижод қилди.

Фирдавсий Маҳмуд Ғазнавийга бағишлаб машҳур «Шоҳнома» асарини ёзди. Лекин бу асар Маҳмуд Ғазнавий томонидан етарли қадрланмади.

Ривоят қилишларича, султон Ғазнавий Фирдавсийнинг ёзила-жак «Шоҳнома» асарининг ҳар бир байти учун биттадан олтин танга беришни ваъда қилади. 60.000 байтдан иборат асар тайёр бўлгандан кейин эса Ғазнавий ваъдасидан қайтади. Фирдавсийга Ғазнавий карвон орқали бериб юборган тангаларнинг ҳаммаси кумуш бўлиб чиқади. Бундан қаттиқ ранжиган шоир тангаларнинг бир қисмини карвондагиларга, бошқа қисмини ҳаммолларга улашади. Тангаларнинг қолган ҳаммасига эса яхна ичимликлар сотиб олади. Унинг бу ҳаракатлари ҳукмдорга қарши норозиликнинг яққол ифодаси эди. Султон Ғазнавий шоирни филнинг оёқлари остига ташлаб, жазолаш ҳақида фармон беради. Фирдавсий туғилган ерини ташлаб, мусофирликда ҳаёт кечиришга мажбур бўлади.

* * *

Ғам-қайғу ҳам, ҳузур-ҳаловат ҳам ақлдандир. Улуғворлик ва бузилиш ҳам ақлдандир.

* * *

Сен донишманднинг мана бу сўзларини тинглаганми-сан? У ҳақиқатсеварларга шундай таълим беради:

«Ўйламасдан қадам босиб, хатога йўл қўйган кас пу
мон бўлади. У донолар наздида аҳмоққа, яқинлари наз
бегонага айланади».

* * *

Оламда энг аввал инсон ақли яралган. Ақл қалб пе
нидир. Ақл яна уч қўриқчи: тил, кўз, қулоқнинг устидан
посбонлик қилувчидир. Зеро, эзгулик ва ёвузлик айнае
шу уч аъзо орқали қалбга кириб боради.

* * *

Не сабабдан узоқ умр кўрмоқ тилайсан? Биласан
барибир олам сирларини ҳеч қачон англаб ета олмайсан.

* * *

Ёвузлик ҳукмрон бўлган саройнинг қонуни шундай
сен эгарда ўлтиурсан, ё сенга эгар ўрнатурлар.

* * *

Кўҳна олам удуми шундай: сирлар денгизида суза
рамиз-у, лекин ҳеч қачон қирғоқни кўролмаймиз.

* * *

Донишманд деди: «Очкўзлик ва муҳтожлик — ман
бедор икки иблис».

* * *

Парвоз қанчалар юксак бўлса, қулаш шунчалик да
шатлидир.

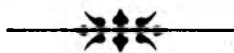
* * *

Ақли сўз дур-жавоҳирлару тож-тахтдан ҳам қимм
лироқдир.

Эй ҳукмдор, идрокли, сахий, адолатли бўл. Элнинг бах-
■ ҳукмдорнинг бахтидир.

Эй ҳукмдор, ёлғонни тож-тахтга яқинлаштирма. Дои-
ю ҳақиқат йўлини тут.

Эй ҳукмдор, эзгу ишлар учун маблағни аяма. Юрагин-
га бир лаҳза ҳам қўрқувни йўлатма. Акс ҳолда қўшии
юҳ дадилланиб, бош кўтаргай. Бу серкулфат ҳаётда доно
■ бардам бўл. Юз берган ҳар бир ҳодисага муносиб баҳо
ера бил. Яна шуни билгилки, ким осмон қадар бағри кенг,
ахий бўлса, ўша султонликка лойиқдир. Нодон масла-
атчилардан сақлан. Тубан кишиларнинг сўзларига қулоқ
сма: уларнинг юрагида ҳасад мужассам. Сирингни ҳат-
о энг яқин одамингга ҳам айтма, акс ҳолда кулфатлар-
инг кети кўринмай қолур. Ўзини ҳаммадан устун қўюв-
иларни машваратга яқинлаштирма.

АЛ-МААРРИЙ АБУЛ АЛА

(979-1057)

Ал-Мааррийнинг асл исми Аҳмад бўлиб, Суриянинг Маарра шаҳрида туғилиб ўсган. Аҳмаднинг отаси қўлиқ вазифасида хизмат қилган. Аҳмадда гўдаклик чоғиданоқ вазирлик қобилиятлар намоён бўла бошлади. У уч ёшида ўқишни ўрганиб, шеърлар ёд олган, тўрт ёшида чечак касалини кўриб, кўзлари кўрмай қолган. Мааррий 20 ёшга етганда деярли беш юзча фанларни пухта эгаллаган, бир

неча фалсафий ҳамда шеърый асарлар тўпламини яратиб улгурган. Аҳмаддаги истеъдод ва ҳақиқатсеварлик уни пойтахтга — Бағдодга шаҳрига етаклайди. Мааррий бир дўстига ёзган мактубида шундай деганди: «Қасам ичиб айтаманки, Бағдодга мен бойлик орттириш ва машҳур кишилар билан учрашиш учун келмадим. Мен илм меҳварига келиб, унинг ўзим учун номаълум дурдоналарини баҳраманд бўлишни орзу қилганим». Аҳмад тез орада ўз ижоди билан Бағдодда шуҳрат қозонди.

Унинг асарларини одамлар қўлма-қўл қилиб ўқий бошлади. Қисқа фурсатда истеъдодини муносиб қадрловчи дўстлар орттирдди. Шоир 79 ёшида вафот этди. Унинг ўлимидан чуқур қайғу ботган 84 нафар шоирлар марсиялар, ғазаллар битишди. Ҳозир кунда Ал-Мааррийнинг қабри устида мақбара бунёд этилган. Ҳар йили бу ердан одамларнинг қадами узилмайди.

* * *

Кўпчиликка мавжудликнинг маъносини қабр англатади. Мени эса ҳаётсеварлик хароб қилди.

* * *

Эҳтиросларни ким жиловлай билар,
Давру даврон оша бизни етаклар.

* * *

Баъзан яқинларинг ҳам бегоналар каби қалбингни яра-
айди. Шундай дамларда Аллоҳдан мадад кут.

* * *

Хотиржамлик ёр бўлган кишиларга ҳеч қачон ҳавас
илма. Зеро, уларнинг умри ҳам чегараланган ва биз ҳам-
намиз тасодифларга бўйсунамиз.

* * *

Яхшилик қилиш қанчалик қийин бўлса, тубанликка юз
кутиш шунчалар осон.

* * *

Бир пайтлар қалбимга олтиндан тамға қўйдим,
Бугун сукут сақлашни мен олтинга йўйдим.

* * *

Ақлига умидсизлик соя ташлаган одам ўткинчи нар-
дан имкон излайди.

* * *

Тиланганга сўнгги тангангни бергил,
Берганинг оламини айланар, кўргил.

* * *

Бизга не аталган айтиб бўлмағай,
Токи тақдир юки устун келмағай.

* * *

Фарзанд кўрдим деб, уни ўлимга юзлатар,
Фарзанд ноқобил бўлиб, бир умр бўзлатар.

* * *

Лаганбардор, хушомадгўй бўлса ким,

Дстликни товоқда келтирурлар жим...

* * *

Тқдир, менга дўст бўлақол, деб бўлмас,
Усенга ҳеч қачон ўгрилиб кулмас.

* * *

Э муқаддас замин, йиғла, йиғи келганда,
Қшшоқлар ҳақорат... бой шарманда қилганда.

* * *

Тлини тийса ким безгакликда ҳам,
Бхт унга тез кунда бўлғуси ҳамдам.

* * *

Хтоларинг оёғинг остида қумдир.
С тавба-тазарруга етарми умр...

* * *

Мен инсоний ахлоқнинг асл моҳиятини англаб е
Бу қимматбаҳо неъмат сукут сақламоқликдир.

ИБН СИНО

Абу Али Ҳусайн ибн
Абдулла ибн Ҳасан ибн
Али ибн Сино

(980-1037)

Буюк ҳаким, олим ва файласуф ибн Сино Бухоро шаҳри яқинидаги Афшона қишлоғида туғилди. У 19 ёшга тўлганда она шаҳри Бухорони қорахонийлар босиб олдилар. Босқинчилар шаҳарни буткул вайрон қилиб, кўплаб маданий бойликларни йўқотиб юборишди. Бу вақтга келиб, ибн Сино истеъдодли ҳаким ва файласуф сифатида танилиб улгурганди. Кўп ўтмай Шарқда уни «Шайх ар-раис», яъни «Донишмандлар етакчиси» деб атаётган бўшладилар.

Ибн Сино жуда кўп мутолаа қиларди. У илм чўққиларига мустақил ўқиб-ўрганиш йўли билан етиб борди. Бу ҳақда алломанинг ўзи шундай ёзади: «Ўн ёшимда Қуръонни ўргандим, бадий адабиётларни ўқиб чиқдим. Кейин маънавий илмига оид китобларни мутолаа қилиб, мустақил равишда бу илмнинг иозик қирраларини ўзлаштириб билдим. Шундан сўнг тиббиёт илмига муурожаат қилиб, кўплаб китобларни ўқишга тутиндим. Қисқа вақт ичида менинг тиббиёт соҳасидаги билимларим ва даволаш санъатим шундай сарҳадларга етдикки, ўша даврнинг энг ҳурматли ҳакимлари менинг ҳузуримга маслаҳат сўраб кела бошладилар. Мен ҳакимлик амалиёти билан ҳам тинмай шуғулландим ва ниҳоят менга инсонларни даволаш илмининг дарвозалари кенг очилди. Бу вақтда эндигина 16 ёшга тўлгандим. Ана шу ёшимда тунларни уйқу, кундузлари ҳаловат нелигини билмай фақат илм билан машғул бўлдим, инсон табияти ўз билимларини мустаҳкамлаш ва илм йўлида олға боришга қай даражада қодир бўлса, мен ҳам шу даражада ҳаракат қилиб, тер тўкдим».

* * *

Ибн Синонинг фалсафий жиҳатдан шаклланиши осон кечмади. У бир тасодиф туфайли фалсафа оламига кириб

борди. Бу ҳақда ўзи шундай ёзади: «Арастунинг «Метафизика» асарини ўқиб чиқдим. Аммо муаллифнинг мақса мен учун жумбоқлигича қолаверди. Асарни то ёд бўлгуча қайта-қайта ўқидим. Лекин барибир ҳеч нарсага тушунадим. Шундан сўнг бу тушунарсиз асар экан деган хулосага келиб, уни ташлаб қўйдим. Бир куни муқовасозлар бозоридан ўтаётиб, бир савдогарнинг ўз китобларини мартаётганини эшитиб қолдим. Дўконга яқин бордим. Савдогар менга китоблардан бирини кўрсатди. Бу Абу Наср Фирробийнинг «Метафизиканинг асосий қоидалари» деб номиланган асари эди. Мен жаҳл аралаш бу тушунарсиз илмдан ҳеч қандай фойда йўқлигини айтиб, китобни рад қилдим. Сотувчи эса қўярда-қўймай китобни арзон баҳога сотиб олишга ундарди. Ахийри китобни бор-йўғи уч дирҳамга сотиб олдим. Уйга қайтиб, китобни мутолаа қилишга киришдим: у менга ўз сирларини очди ва мен фалсафани оид барча саволларимга жавоб топдим».

* * *

Донишмандлик бизга ҳаёт сўқмоқларида улуг саодатни ҳозирлаб инъом этувчи воситадир.

* * *

Барча фанларнинг асосий қонун-қоидалари метафизикага асосланади (метафизика табиатдан ташқарида ҳодисалар ҳақидаги фан). Гарчи уни энг кейин ўрганганлар-да, аслида у биринчи ўринда туради.

* * *

Руҳ — абадий. У жисм бўлгандан кейин ҳам мавजू бўлиб қолаверади.

* * *

Руҳ — жисмга боғлиқ бўлмаган равишда мустақил фикрлайди.

* * *

Тириклик жисмнинг идрок ва ҳаракатга эга бўлмоғи демакдир.

* * *

Ақл тарозусида тортиб кўрилмаган ҳар қандай билим асоссиздир. Шу боис мантиқ илмини ўрганмоқ жуда муҳим.

* * *

Ҳақимнинг уч қуроли бор: сўз, гиёҳ ва тиг.

* * *

Ёлғизлик ҳалокатга олиб келади. Зеро, инсон ўзига керакли нарсаларни фақат жамият ёрдамида қўлга кириштиши мумкин.

* * *

Чала билим эгаси бўлишдан кўра, билимсизлик афзалроқдир.

* * *

Руҳ — шамчироққа, билим — ана шу шамчироқдан таралаётган ёғдуга, Аллоҳнинг закоси — мойга ўхшайди. Шамчироқ ёнишдан тўхтамас экан — сен тириксан. Агар у ўчса — сен ҳалок бўласан.

УМАР ХАЙЁМ

(1048-1131)

Ғиёсиддин Абулфатҳ Умар ибн Хайём Нишопур шаҳрида, бадавлат ҳунарманд онласида туғилиб, вояг етди. Унинг лақаби Хайём бўлиб, бу сўз «чодир тикувчи» деган маънони англатади. Умар Хайём тили аччиқ, баджаҳл одам бўлган. У ўз шеърларини форс тилида, насрий асарларини эса араб тилида битган. Хайём ўзининг рубойлари билан ном қозонган. Унинг тахминан 400 та рубойси мавжуд бўлиб, шулардан 293 таси Кембриж дорилфуну-

нининг кутубхонасида сақланади.

Умар Хайём, шунингдек, *«Евклид китобларига шарҳлар»*, *«Арифметика муаммолари»*, *«Донишмандлик тарозиси»*, *«Малик-шоҳнинг фалакиёт жадвали»* (Умар Хайём бу жадвали Исфахондаги расадхонада ишлаган вақтида тузиб, уни Эрон шоҳи Маликнинг исми билан атаган), *«Борлиқ ва бурч ҳақида қайдлар»* каби илмий асарларнинг ҳам муаллифидир.

Умар Хайём қомусий олим эди. Унинг 600 йилдан сўнг аниқланган математик формуллари мавжуд. Хайём, шунингдек, 11 ёшли шахзодани даволаган ҳаким, Қуёш ва Ой тутилишини, об-ҳаво қандай бўлишини аввалдан айтиб берувчи мунажжим ҳам эди. Бухоро ҳукмдори Умар Хайём билан суҳбат чоғида юксак ҳурмат-эътиборининг белгиси сифатида уни доимо ўз ёнига — тахтга ўтқазган.

* * *

Аллоҳ барча нарсаларни бир йўла эмас, балки пасайиб боровчи занжирсимон тартибда яратган, — деб ёзади Умар Хайём.

* * *

Инсонлар ва мавжудотлар дунёга келадилар-у, сўнг яна қайтиб кетадилар. Хўш, улар қайдан келадилар ва қайга кетадилар? Ҳокими Мутлақ табиатни яратиб, тартибга солади-ю, сўнг нега унга талафот етказди? Агар

сабаб табиатнинг яроқсизлигида бўлса, бунинг учун ким айбдор? Агар табиат яхши бўлса, у ҳолда уни вайрон қилишнинг сабаби нимада?

* * *

Умар Хайём ҳаёти ва тақдири акс эттирилган энг кўҳна қўлёзмаларда унинг ўлими билан боғлиқ қизиқ бир маълумот баён этилган. Бир куни 83 ёшли Хайём ибн Синонинг фалсафага оид асарини мутолаа қила туриб, паймонаси тўлганини, ўлими яқинлигини ҳис этади. Ўша заҳоти мутолаадан тўхтаб, асарнинг ўқиб бўлинган саҳифасига қўлидаги олтин тиш кавлагичини қўйиб китобни ёпади. Сўнг ўрнидан туриб яқинларига васиятларини айтади-да, шу ондан бошлаб ейиш-ичишни тарк этади. Шом намозидан сўнг у саждага бош қўяди-да, Яратганга шундай илтижо қилади: «Оллоҳ! Мен кучим етганча Сени англашга ҳаракат қилдим. Қанчалар англаганим сайин Сенга яқинлаша бордим. Кечир мени!» у шу сўзларни тугатиб, ҳаётдан кўз юмади. Шоир ва олим Умар Хайём Нишопурдан Марвга олиб борадиган йўл бўйига, шафтолизор ва нокзордан иборат боғга дафн этилади. Унинг қабри ҳозиргача сақланиб қолган.

* * *

Бор эди кулол дўкони, кирдим бир гал,
Дастгоҳ бошида кўзагар ишларди жадал.
Кўрдимки, гадо илкийо шоҳ калласидан
Ул кўзага бежирим бўйин, даста ясар...

* * *

Ёшдир-қаридир, жаҳонга юз тутгайлар,
Бу нуқтани то кўнгилга жо этгайлар.
Ҳеч кимсага қолмагай абад мулки жаҳон,
Келдик, кетамиз, боз келиб-кетгайлар...

* * *

Кун ўтса кунингдан, сен уни ёд этма,
 Ҳам келмаган ул эртага фарёд этма,
 Бу келмаган-ўтган била бунёд этма,
 Ҳўп хайр дегил, умрни барбод этма.

* * *

Асрори азални сану ман билмасмиз,
 Бу ҳарфи чигални сану ман билмасмиз,
 Ҳар нечаки сўзладик, дедик парда оша,
 Чу пардаки тушди, сану ман билмасмиз...

* * *

Авлоди башар бўйида жигарпора эмиш,
 Шодлик била ғам кўйида овора эмиш,
 Сен чархга умид боғлама, ул чархи фалак
 Сендан-да ғариб эрмишу бечора эмиш.

* * *

Билгаймисан, аё, саҳарларда хўроз,
 Фарёд этарда сенга не сўйлар роз?
 Ул дерки, аён бўлди саҳар кўзгусида
 Тун ўтди умрдан, беҳабардирсан боз...¹

¹Рубоийларни Жамол Камол таржима қилган.

АБУ ХАМИД МУҲАМ- МАД АЛ ҒАЗЗОЛИЙ

(1058-1111)

Ғайласуф ал Ғаззолий Тус шаҳ-
рида туғилиб ўсди. Жуда ёшлик чо-
ғиданоқ олимлик поғонасига кўта-
рилди. 1091 йилдан бошлаб у Бағ-
доддаги машҳур Низомий мадраса-
сида талабаларга фалсафа ва ило-
ҳиёт илмидан сабоқ берди. У 34 ёши-
да кучли руҳий инқирозни бошидан
кечирди. Шундан сўнг ҳақиқатни
ғайласуфлар белгилаган йўлдан
топа олмаслигини тушуниб, мудар-
исликни ташлади ва мустақил равишда тасаввуф илмининг ўрга-
нишга киришди. Орадан 11 йил ўтгач, имом Ғаззолий яна мадраса-
га қайтиб, талабаларга таҳсил бера бошлайди. У бутун умрининг
ҳақиқатни одамларга тушунтириш ва адашганларни тўғри йўлга
қайтаришга бағишлади.

Ғаззолийнинг фалсафа, тасаввуф илмига оид асарлари жуда
ёрқин, раван ва тушунарли услубда битилган. Қуйида унинг ана
шундай асарларидан баъзиларини санаб ўтамиз: «Ғайласуфлар-
нинг мақсадлари», «Ғайласуфларнинг раддияси», «Дин ҳақидаги
фаннинг туғилиши», «Олам жавони» ва ҳ.к.

* * *

Имом Ғаззолий жуда кўпни кўрган, ўқиган ва билган
зот бўлишига қарамай, уни фақат араб шоири Лабиднинг
мана бу мисраси завқлантирган: «Оллоҳдан ўзга ҳамма-
си ёлғон эмасми?»

* * *

Ақоид илмининг билимдонларидан бири Суютий Имом
ал Ғаззолий ҳақида шундай ёзганди: «Агар Муҳаммад
алайҳиссаломдан кейин яна бир пайғамбар дунёга кели-
ши мумкин бўлганда, бундай саодат шубҳасиз ал Ғаззо-
лийга насиб этарди».

* * *

«Оллоҳни англашдан аввал ўзни англамоқ жоиз», дейди Ғаззолий.

* * *

Кўрган нарсангнингина қабул эт, эшитганларингнинг унут: Қуёш бош кўтаргач, Зуҳални томоша қилишдан бизни маҳрум қилади.

* * *

Шубҳа ҳақиқатга олиб боровчи йўлдир. Ким шубҳаланмас экан, ҳеч нарсани кўра олмайди. Кўришдан маҳрум одам эса тушунолмайди. Тушунисдан маҳрум ким са мисоли сўқир каби йўлдан адашади.

* * *

Авалло шуни тушуниб олиш жоизки, Оллоҳ ҳақидаги бора ҳақиқатни ва Унинг улуғвор моҳиятини фақат Оллоҳнинг Ўзигина билади. Бундан ҳайрон бўлмаслик жоиз: фаришталар ҳақидаги ҳақиқатни фаришта, пайғамбарлар тўғрисидаги ҳақиқатни пайғамбаргина била олади. Ҳатто шогирд то устозининг даражасига етолмас экан, уни чинакамига тушунолмайди. У устозининг даражасига етгандан кейингини ўзини устози каби англай бошлайди...

* * *

Тирик мавжудотларнинг қуйи даражадаги турлари: чу молли ва чивинларни ҳам фақат чу молли ҳамда чивинларгина англай олади. Афсуски, фақат инсонгина ўзи ҳақида ҳақиқий билимга эга эмас. Биз ўзимизни фақат сиртдан — у ёки бу қилмишимиз ва ташқи қиёфамиз орқали биламиз. Руҳий моҳиятимизни билишга уринмаймиз.

* * *

Пайғамбаримиз шундай дегандилар: «Уч нарсадан: шу-
бҳа-гумондан, ёмон хаёллардан ва ҳавасдан ҳеч ким қуту-
лолмайди. Мен сизга улардан халос бўлиш йўлини айта-
ман. Агар гумонсирасанг текширма, ёмон хаёллар келса,
улардан қоч, ҳавасинг келган нарсага эга бўлиш истаги-
дан ўзингни тий».

* * *

Пайғамбардан сўрадилар: «Халқларнинг кулфатига
нималар сабаб бўлади?» У зот шундай жавоб қайтарди-
лар: «Манманлик, гердайиш, такаббурлик, рақобат, тар-
қоқлик ва ҳасад халқларга кулфат келтиради. Ана шу-
лар туфайли аввал халқлар ўртасида ажралиш юз бера-
ди, сўнгра тартибсизлик бошланади».

* * *

Учта олам мавжуддир: уларнинг бири зоҳирий, иккин-
чиси ботиний олам бўлса, ҳар иккисининг орасидан яна
бир олам — руҳий олам ўрин олган.

* * *

Буюк ва қудратли Тангри барча бандаларига мурожа-
ат қилиб: «Илми сизларга оз миқдорда бердим», деди.

Дарвоқе, оламдаги барча тафаккур эгалари йиғилишиб
бош қотирганда ҳам лоақал Унинг чумоли ва чивинни қай
тариқа яратганига оид илми ва закосини англаб етолмай-
дилар, бу масаланинг ўндан бирини ҳам ечолмайдилар.
Инсон фақат Оллоҳ буюрган илмнигина эгаллашга қодир.

ЧЖУ СИ

(1130-1200)

Хитойлик файласуф Чжу Си (абаи Юан хуэй, умрининг сўнгги йилларида Чжу Хуй-ан тахаллусини олган) Хуйчжоу вилоятининг Юан туманида туғилиб ўсди. У жуда кўп китоб ўқиш асносида Конфуцийнинг издошлари томонидан биттилган барча мумтоз қонунларни қўйиб билан ўрганди. Табиёт илминини билимдони бўлиб етишди.

Чжу Си ҳаётининг кўп қисмини давлат хизматида бағишлади. Аввал Чжангчжоу вилоятининг ҳокими, сўнгра Цзянлин музофотининг ҳукмдори бўлди. Шунинг билан бир қаторда император фармойишларини ёзиш билан шуғулланди.

1196 йилда Чжу Си ҳасадгўйлик, нғво, тубанлик ва сарой «ўйин»ларининг қурбони бўлди. Натижада ишдан четлатилди ва илдаргоҳларида унинг таълимотини ўрганиш ман этилди.

Ўлимидан бир йил олдин Чжу Си оқланди ва аввалги лавозимига қайтишига ижозат берилди. Лекин файласуф аввалги хизматига қайтишни истамади.

* * *

Аввал билим, сўнгра ҳаракат.

* * *

Фақат икки нарса мавжуд: олий қонидани англамоқ ва уни ҳаётга тадбиқ этмоқ.

* * *

Чжу Си қарашларининг асосини ташкил этувчи умуий тушунчалар: «Ли» — нарсаларнинг пайдо бўлиш

асосини белгиловчи, айни вақтда хатти-ҳаракат меъёрлари, асослари ва олий қонун-қонидани мужассам этувчи — қонун-тафаккур.

«Ци» — беш қисмдан иборат борлиқ: дарахт, олов, маъдан, сув, ер.

«Тайцзи» — «буюк сарҳад». Унга фақат савқи табиий интуиция) орқали етишиш мумкин.

«Жен» — инсонпарварлик.

«И» — бурч.

«Чжи» — донишмандлик.

* * *

Фалак ва замон пайдо бўлмасидан аввал фақат олий ҳолида ҳукм сурган. Сўнгра зарралар яратилган.

* * *

Олий ҳолида ва зарралар — бир-бирига ўхшамайдиган икки нарса. Аммо улар ўзаро шундай қоришиб кетганки, бир-биридан асло ажратиб бўлмайди.

* * *

Олий ҳолида ягона бўлса-да, аммо турли тарзда тарқатади. Масалан, бунини шунга қийинлаш мумкин: осмондаги Ой битта. Лекин у кўллар ва дарёларда акс этиши натижасида беҳисоб Ой пайдо бўлади. Шунингдек, сувда кўринган ҳар бир аксда Ойнинг қайсидир бир қисми эмас, балки яхлит шакли намоён бўлади. Шу боис ўн минг — бирга, бир эса ўн мингга тенгдир.

* * *

Бир-бирига қарама-қарши ҳодисаларнинг ҳар бири бир-бирини келтириб чиқаради. Зеро, Шарқ Ғарбга қарши, Жануб Шимолга қарши жойлашган. Бирор нарса ёки ҳодиса йўқки, шу ҳолидага бўйсунмаса.

* * *

Оламда олий қоидага бўйсунмайдиган нарса йўқ. Малан, буғдой, гуруч, каноп, тарик доимо муайян бир мудатда экилади ва йиғиб-териб олинади.

* * *

Олий қоидалар юракда яшайди. Юрак ўн минглаб ол қоидани қамраб олади ва ана шу ўн минг олий қоида бигина юракда жо бўлади.

* * *

Кўзсиз оёқлар юролмагани ва оёқлар кўзсиз кўролмгани каби билим ва ҳаракат ҳам мудом бир-бирига мутож.

* * *

Барча ҳаракатлар олий қоида ўзлаштирилгандан сў амалга ошади. Чунки олий қоидани тушунмай туриб ёрор ишни амалга ошириб бўлмайди.

* * *

Билиб туриб ҳаракат қилмаслик билимсизлик демедир.

* * *

Инсон юраги битта. Агар бу юракда олий Самов қоида сақланиб қолса, инсоний хоҳиш-истаклар ғой бўлади. Аксинча, инсоний хоҳиш-истаклар ғолиб кели олий Самовий қоида ҳалок бўлади. Олиму фузалол юракдаги инсоний хоҳиш-истакларни буткул йўқоту унинг ўрнига олий Самовий қоидани мангу жо этмоқри жоиз. Энг олий даражадаги комил донишмандларни минглаб доно сўзлари инсонларга олий Самовий қоида тушуниб, тизгинсиз хоҳиш-истакларни бартараф этиш ўргатади.

Агар инсон: «Пешонамга шундай ёзилган» деса-ю, бориб омонат деворнинг тагига туриб олса ва девор қулаб уни босиб қолса, бунга тақдирга тўнкаб бўлмайди. Инсон ҳар бир ишнинг амалга ошиши йўлида кучи етганча, имкони борида ҳаракат қилгандан кейингина тақдир ҳақида гапиришга ҳақли.

ЖАЛОЛИДДИН РУМИЙ

(1207-1273)

Жалолиддин Румий Балх шаҳрида туғилиб ўсди. Уни баъзан Жалолиддин Балхий деб ҳам аташади.

Румий шеърининг барча шаклида мукаммал ижод қилди. У битта ғазаллар, рубоийлар ва маснавийлар шеърийат бўстониининг дурдонасига айланган. Румий асарларида ташбеҳларга ўралган фалсафий, сўфиёна, тераққиятларга кенг ўрин берилган.

* * *

Кўзни юмгил, кўзга айлансин кўнгил.

* * *

Ўлимимдан сўнг мени қаро ердан эмас, маърифатли инсонларнинг қалбидан изланг.

* * *

Эзгуликдан бир қалъа барпо айлангким, маҳкамликданга ҳеч нарса тенг бўлолмас.

* * *

Бу олам бир бору бир йўқ. Аста-аста кетганлар — йўқ аста-аста келгувчилар бор.

* * *

Аё, сарв! Юксакларга интилмоқни бизга ҳам ўргат!

* * *

Ай, гунча! Ўзликни намоён этмоқни ўргат!

УЗУМ ҲАҚИДА МАСАЛ

Бир-бирини тушунмаслик дўстни душманга айлантириши ҳақида Румийнинг шундай масали бор.

Турли тилда турлича айтилган бир сўз баъзан ўзаро низога сабаб бўлади. Турк, араб, форс ва юнон миллатидан бўлган тўрт нафар йўловчига бир сахий одам танга ҳадя этади. Йўловчилар ўртасида тангани қандай сарфлаш борасида жанжал чиқади. Форсий тилда сўзловчи йўловчи шерикларига:

— Юринглар, бозорга борамиз-да, ангур¹ сотиб оламиз, — дейди.

— Эй фирибгар! — унинг сўзини бўлади араб. — Мен ангур эмас, эйнаб² ейишни хоҳлайман!

Туркий йўловчи эса уларнинг ҳар иккисига эътироз билдириб, шундай дейди:

— Биродарлар, нега шовқин кўтарасиз, балки бу пулга узум сотиб олармиз?

Юнонистонлик йўловчи эса:

— Қандай одамсиз ўзи. Келинглар, стафил³ сотиб оламиз-да, маза қилиб еймиз, — дейди.

Шу тариқа тўрт йўловчи бир-бирини тушунмай, жанжаллашиб қоладилар. Аслида улар айнан бир нарсани иташарди.

Тўрт йўловчи билимсизлик, нодонлик туфайли бир-бирларини роса дўппослашди.

Агар уларнинг орасида юз тилни биладиган одам бўлганда бир сўз билан низога чек қўйиши мумкин эди.

ДЕҲҚОН ВА ШЕР

Бир куни тунда шер деҳқоннинг оғилхонасига кириб, сигирини ебди-да, ўша ернинг ўзида дам олгани чўзилибди. Деҳқон эса тунда уйғониб, шамни ҳам ёқмасдан сиги-

¹ Ангур — форсийда узум маъносини англатади.

² Эйнаб — араб тилида узум маъносини англатади.

³ Стафил — юнончада узум маъносини англатади.

ридан хабар олиш учун оғилхонага йўл олибди. У оғилхонага кирибди-да, пайпасланиб шернинг елкасини силабди. Шунда шернинг хаёлидан шундай сўзлар ўтибди: «Эҳ, икки оёқли нодон-а! У мени сигир деб ўйлади. Кундуз кун бўлганда мени кўриб, танамга қўл теккизиш уёқда турсин, қўрққанидан ўтакаси ёриларди!»

Эй доно одам, сен энг аввало нарсаларнинг моҳиятини бил, уларнинг алдамчи шаклига ишонма!

* * *

Сўз — либос. Маъно шу либос остига яширинган сир.

* * *

Кўзгуда ҳамма нарса тескари кўринади. Аммо би: кўзгусиз ўзимизни ҳеч қачон кўролмаган бўлардик.

Сен менга сўз ожиз, дединг. Агар ўзингни ҳақ деб билсанг, у ҳолда сўзнинг ожизлиги ҳақидаги сўзларинг ҳам ожиздир.

РОЖЕР БЭКОН

(1214 (тахминан) -1292)

Инглиз файласуфи, Париж дорилфунунининг илоҳиётчи олими доктор Рожер Бэкон Англиянинг жануби-ғарбидаги Дорсет графлигида туғилиб ўсди. У Оксфордда таълим олди. 1236-1247 йилларда Париж дорилфунунида дарс берди. 1277 йилда файласуф ибодатхона қамоқхонасига банди этилди ва 14 йил тутқунликда яшади.

Ҳикоя қилишларича, Рожер Бэкон Англия қироли Генрих III (1216-1272)ни олимларнинг душмани, манфур ва шафқатсиз кимса — епископ Пьер де Рошдан эҳтиёт бўлиши кераклиги ҳақида бир неча бор огоҳлантирган. Файласуф Винчестер епископининг исми шарифидан фойдаланиб, сўз ўйини қилади. Пьер де Рош лотинча Петрус де Рупибум, яъни «қоялар ва тик тоғлар» деган маънони англатади. Бундан хабардор Бэкон қирол Генрихга шундай савол билан мурожаат қилади:

— Жаноби олийлари, айтинг-чи, тошқин денгиз оша қирғоққа томон сузаётган кема учун энг хатарли ва қўрқинчли ғов нима?

Қирол Генрих файласуфнинг саволига жавобан:

— Буни сайёҳлару сайёрлар яхши биладилар, — дейди.

Қиролнинг бу жавобидан Бэконнинг кўзлари мардона чақнаб, юраги гупиллаб уриб кетади ва қиролга ҳақиқатини айтишга жазм этади:

— Зоти олийлари, денгизда қоялар ва тик тоғлардан хатарлироқ ғов йўқдир.

* * *

Маълум бўлишича, телескоп ҳақидаги дастлабки қайdlар Р.Бэкон қўлёзмаларида ўз аксини топган. Араб оптикаси ютуқлари билан яхши таниш бўлган ва қуёш

ҳодисасини шахсий тажрибасида кузатиб, «сехрли кристалл» (лупа) ёрдамида мутолаа қилган файласуф қуйидаги ҳаяжонли хулосаларини ёзиб қолдирган: «Мен сизга табиат ва санъатнинг ҳар қандай ғайритабиийликдан холи бўлган ҳайратли «ишлари» ҳақида сўзлаб бермоқчиман. Шаффоф жисмларга ишлов бериш натижасида олисдаги нарсалар жуда яқин кўринади ва аксинча, биз узоқ масофадан митти ҳарфларни ўқиш ва кичик буюмларни илғаш, шунингдек, юлдузларни томоша қилиш имкониятига эга бўламиз».

* * *

Токи жоҳиллик мавжуд экан, инсон ёвузликка қарши бирон чора тополмайди.

* * *

Баён аниқ-равшан бўлмоғи лозим. Амалиётсиз ва тажрибасиз аниқликка эришиб бўлмайди. Қўлимизда билишнинг уч воситаси бор: обрў, фикрлаш ва тажриба. Модомики, тўғри эканлиги исботланмас экан, обрў ҳеч қандай аҳамиятга эга эмас, чунки у билим бермайди, мураса талаб қилади, холос. Биз фикрлаш асносида ҳақиқатни ёлғондан ажратамиз ва хулосамизни тажриба орқали текшираемиз. Тадқиқий фанлар бошқа фанлардан келиб чиқадиган хулосаларни текширади ва синайди ҳамда ўз кучига таяниб, табиат сирларини тадқиқ қилади.

* * *

Инсон қўли билан яратилган ҳеч бир нарса мукамал эмас...

* * *

Худо, фаришталар, у дунёдаги ҳаёт ва осмон жисмлари инсоннинг ақли ожизлик қиладиган, эгаллаши қийин бўлган илм манбаларидир. Улар қанчалик аъло даражада бўлса, биз учун шунчалар номаълумдир.

* * *

Математика фалсафанинг энг аввал кашф этилган бўлагидир. Инсон пайдо бўлгандан сўнг биринчи бўлиб математика кашф этилган.

* * *

Модомики, биз ўзга фанларда аниқликка интилиб, хатолардан холи бўлишга интиларканмиз, математика ҳар қандай илмнинг, фаннинг пойдеворига айланмоғи лозим.

* * *

Бир гуруҳ олимлар тўғри услубга эга бўлмаганлари боис донишмандликнинг муҳим сирлари очилмасдан қолмоқда.

* * *

Гарчи Арасту силлогизм (икки фикрни таққослаб, уларнинг натижаси бўлган учинчи бир фикрни чиқариш)ни билим манбаи сифатида тан олган эса-да, шундай ҳолатлар бўладики, оддий тажриба ҳар қандай силлогизмдан кўра яхшироқ натижа беради.

* * *

Инсонларга сезги орқали фикр юритиш асносида билиш лаёқати берилган. Демак, сезгиларсиз илм ҳам бўлмайди.

* * *

Илм-фан илоҳиёт учун ҳам фойдалидир. Нуҳ алайҳиссалом кема ясаб, тўфондан қутулиб қолган. Бу улкан кемага Нуҳ алайҳиссалом ва унинг оиласи, ер юзидаги жамики тирик мавжудотларнинг ҳар биридан бир жуфти жо бўлган. Узунлиги 30 тирсакли кема қуйи, иккинчи ва учинчи ошёнадан иборат эди. Турган гапки, бундай кемани ҳандаса фанини билмай туриб яшаш мумкин эмас.

АКВИНОЛИК ФОМА

(1225-1274)

Италиялик файласуф ва илоҳиётчи олим Фома Аквино яқинида жонлашган Роккасеска қалъасида дунёга келди. Унинг отаси граф Ландоли Аквинский қирол Фридрих II сароёида рицар бўлган.

Фома Неапол дорилфунуниини тайёрлов куллиётида фалсафа ва логикани ўрганди. У 17 ёшида Парижга жўнади ва уч йил давомида ўз даврининг ниҳоятда машҳур

олими Буюк Алберт фон Болшtedт қўлида таҳсил олди.

Фома 1249-1251 йилларда устози Буюк Албертга эргашиб, Кёльн шаҳрига боради ва у ерда талабаларга илоҳиётдан сабоқ беради. 1252 йилда эса Парижга қайтади ва Париж дорилфунунида йири илоҳиётчи олим сифатида иш бошлайди. Орадан кўп ўтмай шоғирд устоздан ўзиб кетади. Фома Буюк Албертни йўлда қолдириб ўз илми билан ҳаммани ҳайратга солди. Дунёнинг турли бурчакларидан кўплаб насроний ўспиринлар унинг ҳузурига оқиб кела бошлади.

Ўта мулоимлиги ва ювошлиги учун Фомага «Фаришта доктор» деб ном беришган.

Фома 1272 йили Италияга жўнайди ва қадрдон Неапол дорилфунунида илоҳиётдан дарс бера бошлайди. Шуниси ҳайратланарлики, бу илоҳиётчи олимнинг илмий асарлари луғати қарийб 13 000 000 атамадан иборат. Бу рақамнинг салмоғини англаб етишингиз учун мана бу далилларга диққат қилинг:

— рус тили илмгоҳининг маълумотларига қараганда, рус тилида жами 440 000 та сўз мавжуд;

— сермахсул ижодкор А.С. Пушкиннинг асарларида жами 60 000 та сўз ишлатилган.

Фоманинг қуйидаги асарлари бизгача етиб келган:

«Тафаккурнинг яхлитлиги хусусида ибн Рушдга қарши мулоҳазалар».

«Оламнинг мангулиги ҳақида вайсақиларга қарши мулоҳазалар».

«Муъжизалар хусусида».

«Оллоҳнинг қудрати хусусида».

«Фаришталар хусусида».

«Иблислар хусусида».

«Табиатнинг сирли ишлари хусусида».

«Арастунинг «Метафизика» китобига шарҳ» ва ҳоказо.

Фома 1274 йилнинг баҳорида вафот этди.

* * *

Шундай одамлар борки, уларни Оллоҳ ҳам рад этади.

* * *

Руҳ ҳақида мушоҳада юритиш учун жисм ҳақида фикр-лайман. Жисм мушоҳадаси орқали алоҳида бир хилқат ҳақида ўйлайман. Хилқат фикридан мақсад эса Оллоҳнинг зикридир.

* * *

Тафаккур ёрдамида англаш мумкин бўлган Оллоҳ ҳақидаги ҳақиқатларни билиш учун аввалданоқ кўплаб илм сирларидан хабардор бўлиш жуда муҳимдир. Зеро, фалсафа илмига доир барча изланишлар ўз олдига Оллоҳни англашни мақсад қилиб қўйган.

* * *

Илоҳий ҳақиқат бошқа ҳар қандай ҳақиқатнинг мезонидир... Ҳар қандай асосли ҳақиқат Тангри ҳақиқати билан ўлчанмоғи зарур.

* * *

Оллоҳнинг мавжудлигини беш йўл билан исботлаш мумкин.

1. Биринчи ва аниқ йўл — ҳаракат тушунчаси билан белгиланади. Модомики, бирор жисм ҳаракатланар экан, уни бошқа бир жисм ҳаракатга келтиради. Бундай ҳаракат занжирининг ниҳояси йўқ дегувчилар янглишадилар.

Бу занжирнинг интиҳоси бор. Акс ҳолда ҳаракатни биринчи бўлиб бошлаб бергувчининг ўзи ҳам ва табиийки бошқа ҳеч қандай ҳаракатлантирувчи кучлар ҳам бўлмади. Шу боис ўзи ҳаракатсиз қолувчи ва бошқа нарсаларни ҳаракатга келтирувчи куч сари интилмоқ зарур. Бу ку — Оллоҳ.

2. Иккинчи йўл сабаб тушунчаси билан изоҳланади. Бир нарса иккинчи бир нарсага сабаб бўлади. Бу сабаблар занжирини келтириб чиқарувчи биринчи сабабкорни ҳам мамиз Оллоҳ деб атаймиз.

3. Учинчи йўл имконият ва зарурият тушунчалари билан боғлиқдир. Умумнинг фикрича, барча нарсаларнинг зарурияти сабабини ўзида жо этган ҳам Оллоҳдир.

4. Тўртинчи йўл нарсаларнинг турли даражада эканлиги билан белгиланади. Масалан, барча нарсалар кўпроғи камроқ даражада мукамаллиги, асосли ва самаралилиги билан бир-биридан фарқланади. Бошқа муносабатларда ҳам шундай ҳолатга дуч келамиз. Бирор сифатни ўзида зиёда этган нарса, шу сифатнинг учқунига эг бўлган бошқа барча ҳодисаларнинг сабабчиси бўлади. Масалан, олов иссиқликнинг тимсоли сифатида ҳар қандай иссиқликнинг сабабчисидир. Худди шунга ўхшаб барчамиз учун эзгулик ва мукамаллик сабабкори бўлган бир Мутлақ Моҳият борким, биз уни Оллоҳ деб атайми.

5. Бешинчи йўл табиатнинг тартиб-қоидалари билан изоҳланади. Ақл-идрокдан холи бўлган табиат жисмлар муайян мақсадга бўйсунитилган хабардордир. Уларнинг ҳаракатлари доимо ёки айтиш мумкинки, аксарият ҳолларда эзгулик билан ниҳояланади. Шундан келиб чиқадиги, улар бу эзгу мақсадга тасодифан эмас, балки Онгли Идрокнинг ҳукми билан эришади. Аллақандай Оли Тафаккур идрокдан маҳрум табиатни ўқни нишонг йўналтирган мерган каби бошқаради. Табиатда рўй берадиган барча воқеа-ҳодисаларнинг мақсадини белгилловчи ва йўналтирувчи кучни биз Оллоҳ деб атаймиз.

* * *

Худонинг ҳар нарсага қодирлигини мукаммал исбот-
ш мумкин эмас. Бунга фақат эътиқод ёрдамида эришиш
мумкин.

* * *

Бизнинг билимимиз сезгилар туфайли ҳосил бўлади.

* * *

Ҳаракатдаги жисм ва ҳаракат муштаракдир.

* * *

Ҳокимликни одамларнинг ўзлари ўйлаб топишган, ҳук-
ронликни ўз истаклари билан майдонга келтиришган.

* * *

Бирламчи моддият яралиш ва бузилишга маҳкум ҳар
қандай нарсанинг ягона асосидир.

* * *

Ахир менда ва сенда, одамларда ва эшакда ўша бир-
ламчи моддият айнан бир хил эмас-ку!

* * *

Агар бир моддий нарса иккинчисидан нимаси билан
фарқ қилади, деган савол туғилса, улар бир-биридан ўз-
ўзича фарқланади, деб жавоб бермоқ жоиз.

* * *

Гарчи ҳар қандай фан алоҳида бир нарсани ўрганиш
туфайли келиб чиқса-да, аслида биргина нарсани ўрга-
нувчи фан бўлиши мумкин эмас. Менимча, ана шу алоҳи-
да нарсаларни белгиловчи умумий тушунчалар ҳақидаги
фан мавжуддир.

УИЛЯМ ОККАМ

(1281 (тахминан) -1349)

Инглиз файласуфи Уилям Оккам Лондоннинг жануби-ғарбида жойлашган Оккам шаҳарчасида туғилиб ўсди.

У Оксфорд дорилфунуниининг илоҳиётчи олими Дус Скотт (1266-1308) қўлида таълим олди. Уилям 1324 йилга қадар Оксфорд дорилфунунида таҳсил олди ва ўқитувчилик қилди. Бу илм даргоҳида тез-тез илмий мунозаралар, мубоҳаса,

ҳимоялар ўтказиб туриларди. Илмий баҳсларда одатда талабалар ўзларининг муайян фикрларини ўртага ташлашар, бошқа қатнашчилар эса унга эътироз билдиришарди. Талаба ўз фикрини қатъий ҳимоя қилиб, уларга муносиб жавоб бериши мунозараларнинг асосий шарти ҳисобланарди. Бундай баҳслар одатда кескин, ҳаяжонли бир вазиятда ўтар ва кўпинча... муштлашув билан тугарди.

Уилям илоҳиёт магистри даражасига эришган олим. У фан тарихида янги услубий қоидалар муаллифи сифатида ном қолдирди. Файласуфнинг бу қоидалари кейинчалик «Оккам устараси» деб ном олган. Оккамнинг машҳур «устараси» ўсимликнинг ортиқча навдаларини кесиб ташловчи тоққайчи каби билиш, англаш дараҳтидаги тексинхўр атамаларни йўқотишга хизмат қилган. Оккам илмий билиш услубида оддийлик, соддалик тамойилларига риоя этишни афзал ҳисоблаган. Оккам 1323 йилда Оксфорд дорилфунуни канцлери билан жанжаллашиб қолади. Канцлер файласуфга қатор айблар тақаб, папа Иоанн XXII га хабарнома йўллайди. 1324 йилда Оккам папа Иоанн XXII нинг Авинондаги қароргоҳига жўнатилади. У Авинон ибодатхонасининг турмасида тўрт йил суд ҳукмини кутиб ётади ва 1328 йилини май ойида олмон императори Людвиг IX Баварский ҳузурига қочиб боради. Файласуф умрининг охиригача Олмонияда яшайди. 1349 йили Уилям Оккам Мюнхен шаҳрида вабо билан оғриб, вафот этади.

* * *

Озгина восита ёрдамида ҳам бажариш мумкин бўлган ишга кўп чора-тадбир қўлламоқлик беҳудадир.

* * *

Худонинг ҳар нарсага қодирлигини мукаммал исбот-
иш мумкин эмас. Бунга фақат эътиқод ёрдамида эришиш
мумкин.

* * *

Бизнинг билимимиз сезгилар туфайли ҳосил бўлади.

* * *

Ҳаракатдаги жисм ва ҳаракат муштаракдир.

* * *

Ҳокимликни одамларнинг ўзлари ўйлаб топишган, ҳук-
ронликни ўз истаклари билан майдонга келтиришган.

* * *

Бирламчи моддият яралиш ва бузилишга маҳкум ҳар
қандай нарсанинг ягона асосидир.

* * *

Ахир менда ва сенда, одамларда ва эшакда ўша бир-
ламчи моддият айнан бир хил эмас-ку!

* * *

Агар бир моддий нарса иккинчисидан нимаси билан
фарқ қилади, деган савол туғилса, улар бир-биридан ўз-
ича фарқланади, деб жавоб бермоқ жоиз.

* * *

Гарчи ҳар қандай фан алоҳида бир нарсани ўрганиш
туфайли келиб чиқса-да, аслида биргина нарсани ўрга-
навчи фан бўлиши мумкин эмас. Менимча, ана шу алоҳи-
на нарсаларни белгиловчи умумий тушунчалар ҳақидаги
фикрлар мавжуддир.

ПЕТРАРКА ФРАНЧЕСКО

(1304-1374)

Италиялик файласуф ва шоир
Петрарка Франческо Арещо ша-
рида туғилди. Унинг отаси нота-
ус хизматчисини бўлиб, Флоренцияда
шу шаҳарга қувғин қилинганди.

1312 йилда унинг oilаси Авер-
он шаҳрига кўчиб ўтади. 9 ёши-
да Петрарка бу ерда устози Конвен-
толе да Прато шарофати билан Ци-
цероннинг мусиқа каби жозибали ва ҳузурбахш нотиклик санъати-
дан баҳраманд бўлиб, бир умр унинг мафтунига айланади. Бу ҳақда
Петрарканинг ўзи шундай деб ёзади: «Цицероннинг сўзларидаги
оҳангдорлик ва жарангдорлик мени ўзига шу қадар мафтун этган-
дики, ундан ўзга ўқиган ва эшитганларимнинг ҳаммаси қўпол ва
келишимсиздек туюларди».

1326-1330 йилларда Петрарка Монпелье ва Болон дорилфуну-
нининг ҳуқуқшунослик куллиётида сабоқ олади. У Болон дорил-
фунунида акаси Герардо билан бирга ўқийди.

Петрарка 1326 йилда руҳонийликни қабул қилади.

1330 йилда эса кардинал Жованни Колонни хизматига киради
ва 1337 йили ilk бор Римга сафар қилади. 1341 йилда у Капитолие-
янинг биринчи шоири деган унвонга сазовор бўлади.

Петрарка Жованни Боккаччо (1313-1375) ва Колюччо Салю-
тати (1331-1406) каби иқтидорли ижодкорлар билан дўстлашган.

Ўз ўлимини «ибодат ёки ижод дамларида қарши олишни» орзу
қилган файласуф 1374 йилнинг 19 июлига ўтар кечаси — 70 йилли
таваллудига бир кун қолганда вафот этади.

Петрарканинг қуйидаги асарлари маълум: «Филология» (ко-
медия, 1326-1336 йилларда ёзилган), «Канцоньер» (шеър ва
қўшиқлар, 1336-1358 й.), «Машҳур кишилар ҳақида» (1338-1358
й.), «Африка» (1342-1343 й.), «Шеърый номалар» (1350-1352 й.,
ва ҳоказо.

Ҳар бир одамнинг шахсий ташвиши ўзига етиб ортади. Наҳотки сен бошингга тушган кўргуликларга бошқа ҳеч ким дучор бўлмайди, деб ўйласанг. Янглишасан. Делри ҳеч ким ташвишларни четлаб ўтолмайди. Кимнинг асари ёки жасорати кўзи очиқлигида юзага чиқибди? Инсон ўлимидан сўнг шуҳрат қозонади. Бунинг сабабини биласанми? Чунки ҳасад унинг жисми билан бирга яшайди ва бирга ўлади.

* * *

Сен аввал бир разм солгин-а, ҳамманинг оғзига тушган, мақталган асарлар кимга тегишли? Бундай асарларнинг муаллифлари аллақачон бу дунёни тарк этишган. Сенинг асарларингни ҳам мақташларини истайсанми? Дунёни тарк эт! Зеро, инсоннинг ўлимидан сўнг унга мойиллик уйғонади. Умрнинг интиҳоси шуҳратнинг ибтидосидир. Борди-ю, инсон кўзи очиқлигида шуҳрат қозонса, билгилки, бу ерда қандайдир ғайриодатийлик зоҳирдир. Яна бир гап айтаман: токи оламда сени танигувчи бир шахс қолса ҳам ўз мақсадинга тўла эришолмайсан. Сени билгувчилар ҳам қабрга кириб, уларнинг ўрнига нафрат ва адоватдан холи одамлар келгандан кейингина адолатли ажрим бўлади. Унгача майли, давр устимиздан истаганча ҳукм чиқараверсин.

* * *

Тан олиб айтишим жоизки, мени айнан бир одамнинг интилишлари орасидаги ўзаро низо ҳайратга солади! Тўғри-да, қай биримиз ёзда ҳам, қишда ҳам айнан бир нарсани истаймиз? Йўқ, фикримни тугал айтолмадим: қай биримизнинг бугунги ва эртанги хоҳишларимиз бир-бирига мос келади, қай биримиз оқшомда ҳам тонгги истаклар билан яшаймиз? Кун соатларга, соатлар эса дақиқаларга бўлинади. Инсоннинг хо-

ҳиш-истаклари ана шу дақиқалардан ҳам кўпдир. ана шу нарсадан жуда ҳайратланаман. Одамлар бундан ажабланмаслиги эса мени яна ҳам ҳайрат тиради.

* * *

Мен ўзим ишонч ҳосил қилган бир нарсага сени ишонтиришга уриниб кўрмоқчиман: сен пок кишидай ҳаракат қилса, шундай йўл тут. Зеро, ҳатто кинлик душмани бўлган покиза жониворлар ҳам удан чиққанда атроф булғанганини сезса, дарҳол бош панасига биқиниб олади. Гар бу замин узра бир фарғат ва юпанч тополмасанг, ўзингга қайт. Ўз-ўзинг билан бўл, ўзинг билан фикрлаш ва ҳамсуҳбат бўл, ёлғизликдан, ўзинг билан танҳо қолишдан сира чўчим. Агар ўзинг билан ўзинг бўлолмасанг, одамлар орасидан ҳам ёлғизлигингча қоласан.

* * *

Инсон токи тирик экан, ёшидан қатъи назар, фикрлаш ва ҳукм чиқаришга қодирдир. Унинг умр йўлида эзгулик ва иллатларга ҳам, шон-шуҳрат ва шармандаликка ҳам жой топилади. Одатда куз ойининг ёқимли ва баракали бўлиши учун ёзда меҳнат қилиб унинг ғамини ейиш керак. Худди шунга ўхшаб, умр шоми — кексалик ҳаётнинг туссиз, мевасиз, ҳасратли ва бефойда қисмига айланиб қолмаслиги учун ёшликда тинимсиз меҳнат билан унинг пойдеворини мустаҳкамлаш зарур. Ана шунда кексалик осойишталик, мўл-кўлчилик ва эзгуликдан куч олади, фойдали ва қувончли ўтади.

* * *

Биз тўхтовсиз равишда ўлим томон яқинлашиб борамиз дейлик, мен ушбунни ёзаётганимда, сен ўқиётганингда, ўзгалар тинглаётганда ёки тингламаса ҳам ўлимга

қараб бораверади. Сен ушбунӣ ўқӣётганингда мен ҳам ўлим томон кетавераман. Шу йўсинда ҳамма тўхтовсиз равишда ўлимга томон ҳаракатланаверади. Биз бу фоний дунёда яшар эканмиз, ўлим сари тинимсиз қадам ташлай-верамиз. Бу ҳаракат эзгу ишларимиз билан чин дунё — ҳеч ким ўлмайдиган, ҳамма мангу яшайдиган, ҳеч қандай ўзгаришлар сезилмайдиган, саодатли онлар тугаб қолишидан чўчимай, ҳаёт кечириш мумкин бўлган олам томон йўл қуриб битиргуниimizча давом этади.

* * *

Ҳаддан ортиқ тиришиш муваффақиятлар йўлини тўсади. Ироданинг ҳаддан ошиқ зўриқиши эса ишга халақит беради.

* * *

Ҳар қандай одам ўзини ўзгалардан осонроқ кечиради ва аксинча, бошқаларни ўзидан кўра тезроқ овутади.

* * *

Инсоннинг кўнгли доимо бир хил таом тусамайди. Бас, шундай экан, ақл ҳам мудом бир тарзда озиқланавермаслиги жоиз.

* * *

Одатда ёвузлик эзгуликдан, даҳшатли тўфон чароғон кундан кўра кўпроқ ёдда қолади.

* * *

Табиат бугунги кунга ва келажакка ишонч туғдириш учун ҳаёт интиҳосини номаълумлик пардаси остига яширди.

* * *

Инсон аянчли аҳволдан қутулишни чин дилдан истаса, албатта, мақсадига эришади.

* * *

Инсон руҳий куч-қувват ёрдамида эришолмаган на-
сасига баъзан ор-номус кучи кўмагида эришади.

* * *

Калтафаҳм ва жоҳил кимсалар деярли ҳамма иш-
яширинча бажарадилар.

* * *

Камёблик ҳар бир нарсанинг қадрини оширади. Аг-
ҳар бир қарич ерда дур учраса ҳам оёқ остида топтали-
турган гап. Камёблик туфайли энг оддий нарсалар ҳа-
қимматбаҳо хазинага айланган. Масалан, Ливия чўл-
рида ташналикда азоб чеккан одамлар Рум саркардас-
нинг кафтидаги озгина сувга ҳам ҳасад билан қарашга

* * *

Мақсадим — қашшоқликка юз тутмай, исрофгарчили-
ка йўл қўймай, ўзгаларга буйруқ бермай, бировларга то-
бўлмай яшаш.

НИККОЛО ДИ БЕРНАРДО МАКИАВЕЛЛИ

(1469-1527)

МАКИАВЕЛЛИ

Италиялик файласуф Макиавелли Флоренциядаги аслзода, аммо унча бой бўлмаган оилада ўсди. Унинг таржimai ҳолида кўпгина ноаниқликлар mavжyд.

Макиавелли 1498 йилдан давлат хизматчиси бўлиб ишлай бошлади. Макиавелли гарчи юқори мансабларда ишламаса-да, катта сиёсатнинг сир-асорларини яхши биларди. 1512 йил ҳукумат тепасига Медичи келиши билан Макиавелли Флоренциядан қувиб чиқарилди. У кейинчалик ҳибсга оlinиб, қийноққа солингани ҳақида ҳам маълумотлар бор.

Макиавелли ҳам барча кашфиётчи ижодкорлар каби таъқиб ва тазйиқларга дучор бўлган. Жан Боден ва Томмазо Кампанелла биринчи бўлиб Макиавелли қарашларини қоралашган.

Макиавелли анъанавий равишда сиёсат оламининг файласуфи ҳисобланиб келган.

Унинг қуйидаги асарлари маълум: «*Ҳукмдор*» (1513), «*Тит Ливийнинг биринчи 10 та китобида доир мулоҳазалар*» (1516-1517), «*Мандрагора*» (1518), «*Ҳарбий санъат тўғрисида*» (1519-1520), «*Андрия*» (1519), «*Катруччо Кастракани ҳаёти*» (1520), «*Флоренция тарихи*», «*Тил ҳақида сўзлашув*».

Буларнинг орасида энг машҳури «*Ҳукмдор*» асаридир. 1559 йилда Макиавеллининг ҳамма асарлари илк «*Тақиқланган китоблар рўйхати*»га киритилган.

* * *

Мақсад воситани оқлайди.

* * *

Фақирлигим — ҳалоллигим ва содиқлигим исботи.

* * *

Ҳар қандай вазиятда ҳам марҳаматли бўлишни истовчи одамга кўплаб марҳаматсиз кишилар орасида ҳалок бўлишдан ўзга йўл қолмайди.

* * *

Ҳокимиятни сақлаб қолишни истовчи одам золимликка таяниши керак.

* * *

Ҳар бир ишни у қандай воситалар билан амалга оширилганига қараб эмас, балки мақсадга эришилган-эришилмаганига кўра баҳолайдилар.

* * *

Замон ва ахлоқий мезонлар ўзгарувчандир. Шунинг учун замонга пешвоз чиққан кимсанинг ҳамма орзуси ушалади ва у бахтиёр бўлади. Замондан ва вазиятдан юлтирган одам бахтсизликка маҳкум.

* * *

Хушомадни йўқотишга уринган ҳукмдор ўзига нисбатан нафрат уйғотиб қўйиши мумкин. Бунинг сабаби шундай изоҳланади: табиблар дейдиларки, сил касаллигини бошланғич даврда аниқлаш қийин, аммо даволаш осон. Агар хасталик ўтказиб юборилган бўлса, аксинча, уни аниқлаш осон-у, даволаш мушкул. Давлат ишларида ҳам шундай: эндигина пайдо бўлаётган иллат ўз вақтида аниқланса, уни йўқотиш қийин эмас. Бунга фақат доно ҳукмдорларгина қодирдирлар. Агар иллат ҳар кимга яққол кўринадиган даражада авж олган бўлса, ҳеч қандай доридармон кор қилмайди.

* * *

Мамлакат ичидаги фавқуллодда фармонлар ҳам ҳукмдорларга улуғворлик бағишлайди... Бошқачароқ айтганда, фуқаролардан бири диққатга лойиқ ишга қўл урганда ҳукмдор уни имкон қадар узоқроқ ёдда сақланиб қоладиган тарзда тақдирлаши ёки жазолаши фойдалидир. Ҳукмдор учун энг асосийси барча амаллари билан юксак ақл-идрокка эга бўлган буюк инсон шуҳратига эришишга интилишдир.

* * *

Инсоннинг излагани ва топгани ўртасидаги доимий номувофиқликдан ким беҳабар?

* * *

Фақат тўғри қарор қабул қилишга умид боғлаш ярамайди. Ҳар қандай қарорнинг шубҳали эканига тан бериш керак. Чунки одатда бир кўнгилсизликка чап бериб, иккинчисига рўпара бўламиз. Аммо барча кўнгилсизликларни тарозига солиб, энг оз даражадагисини эзгулик деб қадрлаш ақлликидир.

* * *

Яхшилик ҳам худди ёмонлик каби нафрат уйғотиши мумкин.

* * *

Гарчи янги тартиблар одамлар онгини ўзгартирса-да, эҳкисини имкон қадар кўпроқ сақлаб қолиш керак.

* * *

Ҳеч бир иш йўқки, унинг амалга ошиши эски тартибларни янгилари билан алмаштиришга нисбатан оғирроқ, кечиши хавфлироқ, муваффақияти шубҳалироқ бўлсин. Янги тартибларни жорий этишни бошлаган ҳар бир одамни эски тартиб тарафдорларининг адовати, янгиларидан манфаатдорларнинг бепарволиги кутади. Бепарволикни қисман қонун ҳимоясидаги рақибдан чўчиш, қисман амалиётда ижобий баҳо олмагунча янгиликка ишонмайдиган одамларнинг ишончсизлиги билан изоҳлаш мумкин. Эскилик тарафдорлари имконият туғилиши ҳамоноқ шиддат билан хуруж қилганда, янгилик тарафдорлари сусткашлик билан мудофаага ўтадилар.

* * *

Фақат ўзингга ва жасоратингга асосланган ҳимоядан яхшироғи, ишончлироғи, пишиқроғи йўқ.

ВАН ШОУЖЕН

(тахаллуси ЯНМИН)

(1472-1529)

Хитойлик файласуф, сиёсатдон ва ҳарб илми билимдони Ван Шоужен Юйяо музофотида туғилиб ўсди. Унинг отаси Ван Хуа; ёли оиладан бўлиб, хизмат поғоналаридан тез юқорилаб борди. Ван Шоужен тўрт ёшигача гапиролмаган. Бир будда роҳибни боқиб кўриб: «Яхши бола экан. Фақат, афсуски, унинг тақдирини зоҳирида шундоққина аён бўлиб турибди», — дейди. Роҳиб афидан файласуф Лао-цзининг: «Билгувчи гапирмайди», — деган ишхур нақлига ишора қилганди. Бу сўзни эшитган бобоси болаини исминини Шоужен (инсонпарварлик ҳимоячиси) деб ўзгартирди. Ажабки, шундан сўнг Шоужен гапира бошлади.

Шоужен ўн ёшидан бошлаб шеърлар ёзган. Бу шеърлар фақатгина адабий нуқтаи назардан эмас, балки фалсафий мазмунини (маъно) ҳам диққатини жалб этарди.

Шоужен 12 ёшида онасидан етим қолади. 16 ёшида уйланади. 1489 йилда Ван Шоужен файласуф Чуж Си издоши Лоу Лян (1441-1491) билан танишади ва ундан таҳсил олади.

1493-1499 йиллар орасида Ван Шоужен даоизм, буддавийлик Конфуцийнинг мумтоз фалсафасини қўли билан ўрганади. Айни пайтда бадний ижод ва ҳарб илми сирларини ўрганишга ҳам вақт ажратади.

1499 йилда Ван Шоужен цзин ши даражаси учун имтиҳон тақдирини, император саройини мансабдорларни орасидан ўрин олади. Хизмат вазифаларининг кетма-кет ўзгариши туфайли мамлакат бўйлаб тинимсиз кезишлар ёш Шоуженнинг саломатлигига салбий таъсир ўтказадди. 1502 йилда у императорнинг рухсати билан дам олиш учун туғилган гўшасига қайтиб келади. У Чжэцзян музофоти ҳудудида жойлашган тоғ бағрига — Янмин ёри яқинига бошлана қуриб яшай бошлади. Шу бонс уни Янмин-цзи деб аташ бошладилар (яъни, файласуф Янмин). «Янмин» сўзи «қуёш нури» деган маънони англатади. Шунингдек, инсон жисмидаги муҳим қувват ринталаридан бири ҳам ана шу ном билан аталади.

1504 йилда Ван Янмин Пекингга қайтади ва Шандун музофотида ҳоким қилиб тайинланади.

1505 йилда Хитой тахтига 15 ёшли Хоучжао ўтиргач, бир гуруҳ сарой аъёнлари қатори Ван Янмин ҳам қувғинга учрайди. Қувғин йиллари файласуф учун жуда катта ҳаётий мактаб вазифасини ўтади.

ди. У руҳан камолга етиб, дунёвий илмларнинг ўткир билимдонига айланади. Файласуф айти шу кезларда «билим ва ҳаракатнинг бирлиги» ҳақидаги ғоят муҳим тамойилни ишлаб чиқади.

1509 йилда Ван Янмин қувғиндан қайтади ва Гуйчжоу музофотининг пойтахти Гуйянда фалсафадан дарс бера бошлайди.

Буюк файласуф 1529 йилнинг 9 январида бетобликдан вафот этади.

* * *

Билим ҳаракатдадир.

* * *

Табиий билим нима? У ҳақиқат ва ёлгонни ажратувчи, ўйламасдан, ўрганмасдан билгувчи қалбдир.

* * *

Қалб — табиат, табиат эса қоида.

* * *

Ҳақиқий қувонч доноликда камолга етган зотлар ва оддий одамларга хосдир. Бироқ бу неъматга эга бўлган оддий одамларнинг ўзлари бундан беҳабар бўладилар.

* * *

Билим — ҳаракатни бошқарувчи асосий фикр. Ҳаракат эса илмнинг амалий манбаи. Билим — ҳаракат ибтидоси, ҳаракат — билим интиҳосидир.

* * *

Билим ҳаракатдадир. Бунинг исботини қуйидаги ҳолатлар занжири орқали кўриш мумкин.

Таомнинг таъми яхши ёки ёмонлигини билиш учун уни оғизга солиб, чайнаб кўрмоқ зарур. Таомдан татиб кўрмай туриб, унга баҳо бериб бўладими? Йўлнинг равон ёки но-равонлигини аниқлаш учун ўша йўлни босиб ўтишингиз керак. Йўлни бориб кўрмасдан унинг қандайлигини ай-

тиш мумкинми? Камондан ўқ отиш учун найзани жойла-
ёйни таранг тортиш ва нишонга олиб, қўйиб юбориш т-
лаб этилади. Китоб ўқиб илм олмоқ учун эса қўлга қал-
тутиб, ёзмоқ жоиз. Оламда ҳеч бир илм йўқки, у ҳарака-
сиз ўрганилса. Шу боис илмга ва олий қоидаларга ҳар-
катсиз етишиб бўлмайди.

* * *

Фикр ва сўз амалиётга йўналтирилганда уларнинг ҳа-
иккиси ҳам моддиятга — нарсага айланади.

* * *

Буюмлар, воқеалар, қоидалар, адолат ва эзгулик ди-
дан ташқарида қололмайди.

* * *

Бир куни Ван Янмин шаҳар кўчаларида айланиб ю-
ганда дўстларидан бири қояларда барқ урган гуллар-
ишора қилиб, ундан сўради:

— Оламда ҳеч нарса дилдан ташқарида мавжуд бўло-
майди, дейсан. Аммо мана бу қоя бағридаги гуллар ўзи
дан ўзи ўсади ва қурийди. Қани айт-чи, бу гул билан м-
нинг қалбим ўртасида қандай боғлиқлик бўлиши мумкин

Ван Янмин дўстига шундай жавоб қайтарди:

— Гулларга қарамасингдан аввал улар ҳам, сени-
қалбинг ҳам осойишта эди. Гулларга кўзинг тушган он
эса сен уларнинг рангини қалбинг ила англадинг. Шу
дан кўриниб турибдики, гуллар сенинг қалбингдан таш-
арида қололмайди.

* * *

Нарсаларнинг моҳиятини англаш қалбдаги, фикрда-
ва илмдаги нарсаларнинг моҳиятини англаш демакдир.

* * *

Шогирдларидан бири Ван Янминдан сўради:

— Баъзи одамлар тунда руҳлар, шайтон ва ажинадан қўрқишади. Шундай пайтларда нима қилиш керак?

Ван Янмин деди:

— Кундуз куни адолат захирасини яратолмаган одамнинг қалбида қониқмаслик ҳисси пайдо бўлади. Бу туйғу ўз навбатида қўрқувни етаклаб келади. Кундалик амаллар ақл чироғи билан ёритилар экан, ҳеч қандай қўрқувга ўрин қолмайди.

Шунда шогирдларидан яна бири савол берди:

— Бездарар инс-жинслардан қўрқмаса ҳам бўлади. Аммо маккорлари ким яхши, ким ёмонлигини ажратиб ўтирмайди. Шу боис одамлар қўрқувдан қутулолмайдилар.

Файласуф бу саволга шундай жавоб қайтарди:

— Яхши одамларга қутқу солишга қурби етадиган битта ҳам ёвуз куч йўқдир. Энг қўрқинчлиси — қалбнинг маккорлик иллатига мубтало бўлиши. Ана шунинг ўзиёқ инсонга қутқу солади. Агар инсон аёл гўзаллигига ўч бўлса, ишқивозлик васвасасини пайдо қилувчи кучлар, агар бойликка ружу қўйса, манфаатпарастлик ва таъмагирлик васвасасини уйғотувчи кучлар, агар у бўлар-бўлмасга ғазабланаверса, дарғазаблик васвасасини ҳосил қилувчи кучлар, агар арзимаган нарсадан ҳам қўрқувга тушаверса, қўрқоқлик васвасасининг уйғотувчи кучлар таъсири остида бўлади.

* * *

Ван Янминдан дўсти сўради:

— Китоб ўқигандан сўнг ҳеч нарса ёдда қолмаса нима қилмоқ керак?

Ван Янмин деди:

— Уни тушунмоқ керак, ёдлаш шарт эмас. Тушунмоқ зарурияти ҳам иккинчи даражали нарса. Энг аввалло китобнинг асосий моҳиятини англамоқ жоиз.

* * *

Қарамоқлик ва кўрмаслик, тингламоқлик ва эшитмаслик, емоқлик ва таъм билмаслик... Таъмни билиш учун инсон юрагида ейиш истаги бўлиши жоиз. Тановулни истаган юрак бу — фикр, бошқача айтганда, ҳаракат ибтидосидир.

* * *

Инсон қалби — осмон каби тубсиз.

* * *

Комил инсон ҳар бир одамнинг комил бўлиши учун қайғуради.

* * *

Инсон табиати аслида олий фазилатлар мажмуасидир. Унинг табиати ўз ибтидосида заррача ёвузликдан ҳам холи бўлган.

* * *

Биз бирор илмни имкониятимиз ва мавқеимиз даражасида ўрганиб, ниҳоясига етказамиз.

* * *

Олий эзгулик — қалбнинг асл моҳияти. Зеро, ҳатто учига чиққан қароқчи ҳам талончилик қилмаслик кераклигини яхши англайди. У ўзини ўғри деб аташларидан орланади.

МОНТЕН (Мишел Эйкем)

(1533-1592)

МОНТЕН

Фаранг файласуфи Монтен XV асрга келиб дворянлик даражасига эришган савдогар Эйкемлар сулоласига мансуб.

Ёш Монтен Тулуза дорилфунунида тахсил олди. У, айниқса, файласуфлар Сенека ва Плутарх таълимотини кунт билан ўрганди. Файласуф ўзининг жуда бой шахсий кутубхонаси билан ном қозонган.

Монтен ўзининг бор қобилияти-ни энг кўҳна ва мустаҳкам илм — ўзини ўзи англаш илмига бағишлади. Файласуфнинг ўзи бу ҳақда шундай дейди: «Мен ўзимни ўрганаман. Ана шу тадқиқотим мен учун ҳам физика, ҳам метафизикадир».

Монтен — инсон қалбининг хилват кенгликларини, феъл-атворининг ўзига хос қирраларини, унинг фавқулодда вазиятдаги хатти-ҳаракатларини ўрганишни ўз олдига мақсад қилиб қўйди. Уни олам унсурлари эмас, «шахс унсури», «хатти-ҳаракат узвлари мажмуаси», заковат туҳфаларини юрак сирлари қизиқтирарди.

Монтеннинг бизга қадар 3 китобдан иборат «Эссе» («Тадқиқотлар», 1580-1588 й.) асари етиб келган.

«Эссе» — латинча сўз бўлиб, «ўз устида тажриба ўтказиш» деган маънони англатади. Монтеннинг бу асари турли мавзулардаги фалсафий тадқиқотлар мажмуидан иборат. Бу асарда 3000 та иқтибос келтирилган: авлиё Павел насиҳатларидан 14 та, «Кўҳна Аҳд»дан 12 та, Инжилдан 4 та. Шунингдек, алломалар Экклезиаст, Вергилий, Гораций, Афлотун, Эпикур, Лукреций, Плутарх ва Сенека каби алломалардан олинган бир неча юзлаб иқтибослар ҳам ушбу асарда акс этган. Монтен асарларида қайси мавзуга мурожаат қилмасин, аввал ўз шахсий ёндашувини, кейин эса мисолларни баён этади. Баъзан эса аксинча йўл тутати.

Монтен Бордо парламентининг маслаҳатчиси, кейинроқ эса Бордо шаҳрининг ҳокими бўлиб хизмат қилган.

* * *

Монтен дунёқарашининг ифодаси: «Мен нимани билман?»

* * *

Монтен «Эссе» ҳақида шундай деб ёзади: «Китобининг мундарижаси — мен ўзимман». Волтер унинг бу фирини шарҳлаб, шундай деганди: «Монтеннинг соддадиларча ўзини-ўзи таърифлаши ўзига хос гўзаллик касб этди. У шу йўл билан охир-оқибат инсоннинг умумий тинсолини яратди».

* * *

Гюстав Флобер (1821-1880) Монтен ҳақида шунда ёзади: «Қандай китоб ўқиш кераклиги билан қизиқаёйсизми? Монтенни ўқинг. Ўқиганда ҳам шошмасдан, оҳирта ўқинг! Қалбингиз буюк донолар фикри билан тўйинган закийлик муҳитидан баҳра олсин. Шу боис мен сиз дастлаб Монтенни ўқишингизни маслаҳат бераман. Унбошидан охиригача ўқиб тугатгандан кейин, яна қайтмутолаа қилишга киришинг».

* * *

Бу оламнинг жамики доноликлари ва фикр-мулоҳазалари одамларни ўлимдан қўрқмасликка ўргатишга бори тақалади.

* * *

Жоҳилликдан қутулмоқни истасанг, аввал унга иқрสบўл... Ҳар қандай фалсафанинг ибтидосида ҳайрат ётадитадқиқот унинг ривож, билимсизлик эса интиҳосидир.

* * *

Табиатда ҳеч нарса фойдасиз эмас. Ҳатто фойдасиликнинг ўзи ҳам фойдалидир.

* * *

Инсон қолган барча тирик мавжудотлардан баланд ҳам, тубан ҳам эмас.

* * *

Мўъжиза бизнинг табиат борасидаги билимларимиз етарли эмаслиги туфайли келиб чиқади. У табиатга хос сифат эмас.

* * *

Ҳақиқат ҳақида ўзганинг шоҳидлиги ёки бошқа бир одамнинг нуфузига қараб фикрлаш ножоиздир.

* * *

Мен ўзимга қарши чиқишим мумкин, лекин ҳеч қачон ҳақиқатга қарши боролмайман.

* * *

Ҳар қандай билим туйғуларимиз орқали эгалланади. Биз туйғулар измидамиз. Илм туйғудан бошланади ва у билан тугайди.

* * *

Инсон аслида ким бўлса ўшадир: у ўз тажрибаси доирасидагина фикр юрита олади; ҳарчанд уринмасин, фақат ўз қалбинигина била олади.

* * *

Илмга мойилликдан кўра табиийроқ интилиш бўлмайди. Идрок ожизлик қилгач, ундан кўра кучсизроқ восита — тажрибага суянамиз. Лекин ҳақиқат шундай улуғ нарсани, унга етишиш йўлида ҳеч қандай воситага суянмаслик жоиз.

* * *

Биз отни эгар-жабдуғи эмас, кучи ва чопқирлиги учун мақтаймиз. Нима учун бир одамга баҳо беришда ҳам

шундай йўл тутмаймиз? У бой-бадавлат бўлиши, ҳашматли уйда яшаши, катта даромад ва обрў-эътибор соҳиб бўлиши мумкин. Лекин буларнинг барчаси унинг зоҳиринигина ўраб олган нарсалардир. Унинг ботинида нима бор? Мушукни қопи билан сотиб олмайсиз, тўғрими? Ёки от сотиб олаётганингизда, албатта, унинг устидаги ас-лаҳа-анжомни олиб ташлаб, табиий ҳолатига назар ташлайсиз. Нима учун одамга баҳо беришда уни ўраб турувчи ташқи зийнатларни мустасно этмайсиз?

* * *

...Ўзини ўзи англаёлмаган бу одамларнинг Нил дарёсидаги кўтарилиш ва қайтиш сабаблари ҳақидаги фикрларига қандай қилиб ишонай?

* * *

Агар менга иккинчи бор яшаш имконияти берилса, аввақандай яшаган бўлсам, яна шундай яшаган бўлардим. Мен ўтган умримга ачинмайман ва келажакдан кўрқмайман.

* * *

Донишмандликнинг энг муҳим белгиси — доимий хотиржамлик.

* * *

Ихтиёрни ўзда сақлаб қолмоқлик — дунёдаги энг улуғ неъмат.

* * *

Одамлар ўзлари яхши билмайдиган нарсаларга бошқарув нарсалардан кўра кўпроқ ишонадилар.

* * *

Ким нима деса десин-у, аммо ҳатто эзгуликнинг замирида ҳам ҳузурланиш ётади.

* * *

Ҳаёт эзгулик ҳам, ёвузлик ҳам эмас. У эзгулик ва ёвузликни ичига олувчи бир омбордир. Уни ё эзгулик, ё ёвузлик омборига айлантирадилар.

* * *

Қўрқоқлик — шафқатсизликнинг онаси.

* * *

Ноўрин гўзаллик ўз қадрини йўқотади.

* * *

Кимнидир тасвирлашга ҳар қанча уринмайлик, барибир, доимо ўз-ўзимизни акс эттирамиз.

* * *

Ўзини ўз табиий моҳиятида муносиб намоён қилмоқ комиллик белгиси ва деярли илоҳий сифат белгисидир. Биз одатда ўзлигимиздан қочиб, бошқача одам бўлишга интиламиз ва аслида нималарга қодирлигимизни билолмай ўтиб кетамиз.

* * *

Ҳеч ким бор пулини ўзгаларга улашиб бермайди. Лекин ҳар бир одам вақти ва ҳаётини атрофидагиларга бўлишиб беради.

Биз шу қадар исроф қиладиган, бироқ хасислик қилсак шунчалар фойдали ва мақтовга муносиб бўлган бошқа ҳеч нарса йўқ.

Йўлларнинг мингтаси мақсаддан узоқлаштиради, фақат биттаси мақсадга етказди.

ФИЛИППО ЖОРДАНО БРУНО

(1548-1600)

Италиялик файласуф Жордано Бруно Неаполнинг шарқиди жойлашган Нола шаҳрида майд дворян оиласида туғилиб ўсди. 11 ёшида Неаполдаги мактабга ўқишга борди. 14 ёшида эса Неапол дорилфунунининг бошланғич куллийети талабаси бўлди: в. фалсафа, мантиқ ҳамда диалектикадан таҳсил ола бошлади. 1561 йилда у роҳиблик мактабига:

ўқишга кириб, фалсафа фанлари доктори ва роҳиблик даражасига эришди. Ёш Брунодаги туғма истеъдод, ибодатхонадаги китоблар ҳамда феъл-атворидаги мағрурлик ва мустақиллик ҳаммаси би бўлиб ўз ишини қилди. Бруно ибодатхонадаги дин пешволари билан келишолмай аввал ибодатхона, кейин Италияни тарк этди. 1 Швейцария, Фарангистон, Англия шаҳарлари бўйлаб кезиб, Тулуза, Париж, Оксфорд дорилфунунларида маърузалар қилди, муҳим илмий баҳсларда қатнашди.

1584-1585 йиллари Бруно Лондонда яшади. Бу ерда унинг дунёқарашлари тизимини акс эттирувчи 6 та суҳбатни ўз ичига олган китоблари босмадан чиқди: «*Коинот ва оламларнинг чексизлиги ҳақида*» (1584), «*Сабаб, ибтидо ва умумийлик ҳақида*» (1584) «*Замонамизнинг риёзиётчи ва файласуфларига қарши 160 та асосий қоидалар*» (1588 й), «*Қаҳрамонона ташаббускорлик ҳақида*» (1585), «*Қиёматдаги базм*», «*Ўттиз ҳайкал чирог*» (1587).

Бруно 1591 йилнинг кузагида Италияга қайтади ва 1592 йилнинг май ойида шаккокликда айбланиб, ҳибсга олинади. Бруно тўққиз йил давомида турмада аёвсиз қийноқлар, хўрликлар исканжасида азоб чекади. Католик черкови суди бир сўзли файласуфнинг иродасини синдириш ва ўз қарашларидан воз кечишга мажбурлаш учун барча қийноқларни ишга соладилар. Лекин Бруно ўз эътиқодига содиқ қоладди. Жасур донишмандни ўтда куйдириб, қатл этишга ҳукм қиладилар.

1600 йилнинг 17 феввалида Италиянинг буюк фарзанди Брунони гулханда ёндирадилар. «Ўтда ёқмоқлик — ннкор этмоқлик эмас!» Бу сўзлар аланга исканжасида қолган Брунонинг сўнгги нидоси эди.

* * *

Бруно шундай деб ёзганди: «Менга кўпинча сен ўз қарашларинг билан оламни тўнтармоқчисан, дейишади. Аммо аслида тўнкарилган оламни ўз ҳолига қайтаришнинг нимаси ёмон?»

* * *

Худо — чексизлик ичра чексиз. У ҳар нарсада ва ҳар ерда зоҳирдир.

* * *

Оламлар ҳам туғилади ва ўлади. Улар мангу эмас ва доимо ўзгаришда. Чунки улар ўзгаришга маҳкум қисмлардан тузилган.

* * *

Биз тўхтовсиз равишда ўзгариб борамиз. Чунки биздаги эски атомлар ўрнини янгиси эгаллайди.

* * *

Руҳ ҳар бир нарсада мавжуд ва жонли нарсага айланиш имкониятидан маҳрум биронта заррача йўқ.

* * *

Ҳар қандай давомийлик интиҳосиз ибтидо, ибтидосиз интиҳодир. Демак, ҳар қандай давомийлик чексиз лаҳза, ибтидо ва интиҳонинг бир хиллиги инъикосидир.

* * *

Табиӣтшуносларнинг айтишича, энг катта ва бу тезликнинг ҳаракатсизликдан фарқи йўқ. Ҳаракатсиз энг катта, ҳадсиз тезликдаги ҳаракатдир.

* * *

Сезги тасаввурга, тасаввур — тафаккурга, тафаккур — ақл-идрокка, ақл-идрок фикрга эврилади.

* * *

Сезги чексизликни кўролмайди. Шу боис сезгиларда бунни талаб қилмаслик керак. Сезги воситасида чексизликни илғашни хоҳловчилар кўз билан Худони ва моҳиятни кўришга интилувчиларга ўхшайдилар.

* * *

Файласуфлик қилишни истовчи аввало ҳамма нарсага шубҳа билан қарамоғи жоиз.

* * *

Инсоннинг Ердаги ҳаёти — уруш ҳолатидан ўзга наса эмас. Чунки у дангасаларнинг ночорлигини енгиш юзсизликни жиловлаши, душман зарбасидан огоҳ бўлиши лозим.

ФРЭНСИС БЭКОН (ЛОРД ВЕРУЛАМСКИЙ)

(1561-1626)

ФРЭНСИС БЭКОН

Инглиз файласуфи Фрэнсис Бэкон 1561 йилнинг 21 январида Лондонда туғилди. У Англиянинг сиёсий ҳаётида кўзга кўринарли ўрин эгаллаган дворян оиласига мансуб бўлиб, отаси Николас Бэкон қиролича Елизаветанинг биринчи вазири ва муҳрдори эди.

Бэконнинг онаси – Анна Кук қирол Эдуард VI нинг тарбиячиси бўлиб хизмат қилган.

1573 йилнинг баҳорида 12 ёшли Бэконни Кембриждаги Тринити коллежига таҳсил олиш учун жўнатадилар.

Фрэнсис Бэкон 16 ёшдан бошлаб инглиз дипломатлари таркибида бир неча йил Фарангистонда хизмат қилади. У ерда Фарангистон маданияти, илм-фанининг таниқли намоёндалари билан танишади.

Бэкон 18 ёшида отасидан айрилади. 23 ёшида қиролича Елизаветанинг нуфузли аъёнларидан саналган амакиси лорд Берли кўмагида мамлакат парламентига сайланади.

Ф.Бэкон Англияга қайтгач, ҳуқуқ илмини ўрганишга киришади.

У ҳуқуқшунослик уюшмасининг раҳбари лавозимига тайинланади. Бэкон кенг миқёсдаги суд амалиётларини олиб боради ва ҳуқуқшунослик масалаларига доир асарлар ёзади. Бэконнинг суд жараёнидаги юксак маҳорати ҳамда суд ҳакамлари йиғилишидаги сўзамоллиги ва ақл-фаросати барчани ҳайратга солган. Ҳеч ким унингчалик аниқ, қисқа, залворли, аини дамда ўта маънодор гапиролмаган. У сўзлаётганда тингловчилар ҳар бир сўзни жон қулоқлари билан тинглаб, киприк қоқмай ўтиришган.

Бэкон 52 ёшида Англиянинг бош прокурори этиб сайланади.

1617 йилдан эса қирол Яков I нинг муҳрдори бўлиб хизмат қилади. Кейинроқ лорд-канцлерлик мартабасига кўтарилади.

1621 йилда Бэкон парламент томонидан фитначилик ва порахўрликда айбланиб суд қилинади. Суд Бэконга 40 минг фунт-стер-

линг жарима солиш ва Тауэр қалъасига банди этиш ҳақида ҳукм чиқаради. Тўғри, икки кундан сўнг бу ҳукмнинг айрим бандлар бекор қилинган бўлса-да, аммо Бэконнинг давлат арбоби сифатидаги фаолияти буткул барҳам топади. Лордлар палатасининг ҳукмига мувофиқ у қирол саройига яқинлашмаслик ва 12 мил узоқликда яшашга маҳкум этилади.

Файласуф ҳаётининг сўнгги йилларини бетоблик ва қашшоқликда ўтказди. 1626 йилнинг баҳорида у товук гўшти қор остида қандай сақланишини синаб кўриш учун уни қўллари билан қорғи кўмади ва шу баҳона бўлиб, қаттиқ шамоллайди. Бир неча ҳафти хасталаниб ётгач, вафот этади.

* * *

Юзаки файласуфлик инсон ақлини худосизлик сарига етаклайди. Фалсафани чуқур ўрганиш эса одамлар идрокни динга йўналтиради.

* * *

Мен одамларни илм-фаннинг асл мақсадини ёдда сақлашга чақираман. Токи улар илм-фан билан ўз мансаблари, илмий баҳслар, ўзгаларни менсимаслик, шон-шуҳрат, шахсий манфаатлари ёки бошқа тубан мақсадлар учун эмас, балки бу билимлардан ҳаётга фойда ва манфаат етиши учун шуғуллансинлар.

* * *

Худони инкор этувчи одам инсон зотидаги эзгуликни ҳам инкор этади.

* * *

Гарчи биз ерда яшаб, самога кўз тиксак-да, руҳимиз жисм қўрғонига бандидир. Шу боис банди руҳ ҳисобси алдамчи ва ёлғон тимсолларни қабул қилишга маҳкум.

* * *

Эмпириклар (ҳиссий идрокни, тажрибани билимнинг бирдан-бир манбаи деб биладиган фалсафий таълимо

имояндалари) чумолига ўхшаб фақат манба тўплаш билан овора бўладилар ва шу тўпламлардан фойдаландилар. Ақидапарастларнинг (моҳияти текширилмай-нетмай қабул қилинаверадиган қоидаларга кўр-кўрона ишонувчиларнинг) ҳаракати эса ўргимчакни эслатади. Улар ўзлари учун тўр ясайдилар. Асалари эса бошқача йўл танлайди. У боғ ва далалардаги гуллардан бол йиғади. Тўплаган болини у уқуви ва мақсадига мослаб қайта ишлайди. Ҳақиқий фалсафанинг моҳияти ҳам шундай бўлмоғи даркор.

* * *

Табиатни фақат унинг қонунларига бўйсунуш йўли билангина енгил мумкин.

* * *

Бир нарсанинг асл моҳиятини билиш унинг сабабини билиш демакдир.

* * *

Инсон – табиатнинг хизматкори ва шарҳловчиси.

* * *

Моддият тиним билмайди, у мангу ҳаракатдадир.

* * *

Тасодиф баъзан кашфиётларни майдонга келтиради. Аммо шу тасодифнинг юзага чиқиши йилларни эмас, ҳатто асрларни талаб этади.

* * *

Фикр оламнинг чегараси ва ниҳоясини қамраб олишдан ожиз бўлса-да, лекин доимо зарурият туғилганда жуда узоқни кўра олади.

* * *

Оҳанрабонинг сеҳрли хоссаси ёрдамида тафаккурнинг моҳиятини очиб бериш мумкин. Оҳанрабо беҳат соб игналарни ўзига тортиб олади-ю, сира кучи камамайди.

* * *

Тажриба – ҳақиқат гарови.

* * *

Одатда майда ва арзимас нарсалар катта нарсала ҳақида кўпроқ билим беради. Йирик нарсалар эса аксинча, кичик нарсалар ҳақида тасаввур беришга ожизлиқилиб қолади.

* * *

Кўнглини ёрувчи дўсти бўлмаган одам ўз юрагинин кушандасидир.

* * *

Фақат нафрат ва қўрқувгина зўравонлик қилишга мажбур этади.

* * *

Қўрқувнинг ўзидан кўра қўрқинчлироқ нарса йўқ.

* * *

Табиат устидан ҳукмронликни мўъжиза деб атайми: Аммо бу «мўъжиза» одатда бошимизга фақат кулфат ёлдирди.

* * *

Инсон тафаккурига қанот эмас, балки уни қалтис сараш ва парвоздан асровчи қўрғошин боғламоқ жоиз.

* * *

Маккор одамлар илмни назар-писанд этмайдилар, содадил одамлар ундан ҳайратга тушадилар, донолар эса илмдан фойдалана биладилар.

* * *

Билимсизлик кучайгани сайин шубҳа-гумон орта боради.

* * *

Мутолаа инсонни билимдонлик сари, суҳбат топқирлик сари етаклайди. Ёзиш эса аниқликни таъминлайди.

* * *

Аввал шахсан ўзи ёвузликнинг барча сир-асрорларини тадқиқ этмаган софдил ва батартиб одам ҳеч қачон виждонсиз ва нодон одамларни қайта тарбиялай олмайди. Чунки тубан ва виждонсиз кишилар софдиллик ва батартибликни одамларнинг тажрибасизлиги ҳамда гўллиги оқибати деб тушунадилар.

* * *

Одамлар бирор янгилик яратишдан аввал вақтдан ўрнак олишса, яхши бўларди. Чунки вақт энг буюк ўзгаришларни ҳам аста-секин, сездирмай амалга оширади. Акс ҳолда, ҳар қандай янгилик кутилмаган тасодифга айланиб қолади. Яна шунини айтиш жоизки, ҳар қандай янгилик доимо кимгадир бахт, кимгадир кулфат келтиради.

* * *

Зўравонлик йўғрилган чоралар замирида ёвузлик ётади.

* * *

Барча эзгу фазилатлар инсонни иллатлар исканжасидан халос этади, лекин фақат жасурлик фазилатигина инсонни тақдир ҳукмидан асраб қолишга қодир.

* * *

Инсоннинг асл табиатини ёлғиз қолганда аниқлаш оson. Чунки айна шу дамларда у ўзидаги ясама хўжакўрсини ниқобини олиб ташлайди. Инсонни яна ғазаб отига манда яхши билиб оласиз. Чунки у бу онларда ўз қонда рини унутиб қўяди. Инсоннинг аслиятини янги шароити тушиб қолганда билиб олса ҳам бўлади, чунки бундай да ларда унинг одатлари ўз кучини йўқотади.

* * *

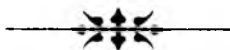
Бахтдан лаззатланиш – буюк саодат. Бахтни ўзгала га туҳфа этиш эса ундан ҳам буюкроқ эзгуликдир.

* * *

Давлати камайишини истамайдиганларнинг харажат даромадининг ярмидан, давлати кўпайишини истовчиларнинг харажати эса даромадининг учдан бир қисмида ошмаслиги керак.

* * *

Инсон ўзи афзал кўрган нарсаларнинг ҳақиқатлиги кўпроқ ишонади.

ГАЛИЛЕО ГАЛИЛЕЙ

(1564-1642)

Италиялик қомусий олим: риёзиётчи, фалакиётшунос, файласуф, табиётшунос аллома Галилео Галилей Пиза шаҳрида дунёга келди.

У обрўли, бироқ камбағаллашган аслзода оилага мансуб эди. Отаси Галилейнинг ҳаким бўлишини орзу қиларди. Шу боис у Пиза дорилфунунининг тиббиёт куллийетида ўқишга кирди. Лекин Галилейдаги риёзиётга бўлган қизиқиш устунлик қилди.

Галилей аввал ибодатхона мактабида, кейин дорилфуиунда ўқиди. У Архимедни ўзига устоз деб билган.

1589 йилда Галилей Пиза дорилфунунида профессор илмий унвонини олди. У дорилфунунда дарс бериш билан бир вақтда механика ва фалакиётшуносликка оид қатор тадқиқот ишларини олиб бориб, жисмларнинг тушиши, уларнинг қиялик сиртдаги ҳаракати қонунларини ўрганди. Шунингдек, осмон жисмларининг ҳаракатини кузатди.

Галилео Галилей ўз тадқиқотларига таянган ҳолда Арастуниинг Коинот тузилиши ва механик ҳолатига доир таълимоғи хато эканини маълум қилди. Дорилфунун ўқитувчилари ва дин пешволари унинг бу фикрига қарши чиқишди. Оқибатда олим Пизани тарк этишга мажбур бўлди.

Галилей 1592-1610 йилларда Падуан дорилфунунининг риёзиёт кафедрасида ишлади.

Олим 1609 йилда телескопини ихтиро қилди. Бу илк телескоп орқали осмон жисмларини 30 барабар катталикда кўриш мумкин эди.

Олим 1610 йилдан Флоренция герцоги саройида хизмат қила бошлади.

Галилей Ойдаги кратерлар ва тоғ тизмаларини аниқлади. Муштарийнинг нўлдоши, Қуёшдаги доғлар, Зухра сайёраси фазалари, Зухранинги ҳалқаларини кашф этди.

1633 йилда руҳонийлар Галилейнинг «Оламнинг икки тарафи ҳақидаги суҳбатлар» номли асарини муҳокама қилиб, унда илмий сурилган илмий фикрларни (Ернинг Қуёш атрофида айланиши, Ёшнинг эса тинч туриши) рад этдилар. Рим папаси Галилей устидан суд олиб бориш тўғрисида кўрсатма берди. Ёши 70 ни қорал қолган хаста Галилейни Римга келтириб, зўрлик билан сайёра оламига онд фикрларидан воз кечишга мажбур қиладилар.

Суд тугагандан кейин Галилей Флоренцияга қайтади ва рецессион руҳонийларнинг таъқибига қарамай, илмий тадқиқотлари давом эттиради.

Олим 1642 йили шогирдлари Вивини ва Торричели қўлида вафот беради. Католик черкови 1971 йилга келибгина Галилей устидан чиқарилган айблов ҳукмини бекор қилди.

* * *

Коинотнинг чегараси бор-йўқлиги масаласи ҳанузгача ечилмай қолаяпти. Менимча, инсоният ҳеч қачон Коинотнинг тагига етолмайди.

* * *

Мен катта масалалар хусусида узоқ баҳслашиб, ҳақ нарсага эришолмагандан кўра, арзимас нарсаларга оғир кичик бир ҳақиқатни кашф этишни афзал кўраман.

ЯКОВ БЁМЕ

(1575-1624)

ЯКОВ БЁМЕ

Олмон файласуфн Яков Бёме Саксонияда камбағал деҳқон оиласида туғилди. Бёме улғайгач, отаси уни этикдўзга шогирдликка беради. У буюк файласуфлар асарларини мустақил равишда мутолаа қилади.

Яков Бёме болалигида бир сирли ҳодисага дуч келган... Бир куни у бирга пода боқадиган ўртоқларидан қочиб, тоққа чиқиб кетади ва унинг чўққисида жойлашган ғорга олиб кирадиган йўлакка рўпара бўлади.

Бёме қизиқсиниб, ғор ичига киради ва у ерда олтин билан лиммолим катта идишга кўзи тушади. Болакай эсанкираб қолади ва қўрққанидан орқасига қарамай ғордан қочиб чиқади. Шундан сўнг Бёме бу ғорнинг оғзи очилганини қайтиб кўрмайди...

Бёменинг бутун ҳаёти қашшоқликда ўтган. У бир неча фалсафий асарлар муаллифи: «*Аврора*» (1612), «*Уч ибтидо ҳақида*» (1619), «*Илоҳий мушоҳадаларга чорловчи бебаҳо дарвозалар*» (1622), «*Илоҳий муждалар*», «*Заминий ва осмоний сирлар ҳақида*» ва бошқалар.

Яков Бёме 1624 йилда саёҳатга чиқади ва безгак касалига учраб, қишлоғига қайтишга мажбур бўлади. Орадан кўп ўтмай вафот этади. У ўлиmidан бир неча соат аввал ўғлини ҳузурига чорлайди ва ундан: «Сенга ҳам ажойиб мусиқа эшитилаяптими?» — деб сўрайди. «Йўқ», — деган жавобдан сўнг эшикни очиб қўйишни буюради-да, соат неча бўлганини суриштиради. Соат иккига яқинлашиб қолганини эшитиб: «Йўқ, ҳали менинг вақтим келгани йўқ, яна уч соатлик умрим бор», — дейди. Соат миллари бешга бонг урганда эса файласуф яқинларига: «Энди мен жаннатга йўл оламан», — деган сўнгги сўзларини айтади-ю, жон беради.

Ёвузликнинг эзгуликка айланиши қанчалар осон бўлса, эзгуликнинг ёвузликка айланиши ҳам шунчалар осон.

* * *

Сирлар китобида инсоннинг ўзи ҳам бор. Инсон бар моҳиятлар жо бўлган бир китобдир. У буюк сирларни ўз да пинҳон айлаган илоҳий мавжудотдир.

* * *

Қарама-қаршиликсиз ҳеч нарсa юзага чиқмайди. Зер кўзгунинг бир томони қора бўлмас экан, унда ҳеч нарсa нинг акси кўринмаслиги кундек равшан. Бас, шунда экан, айтиш мумкинки, қарама-қаршилик тенгликнинг би кўринишидир.

* * *

Ёвузлик – ўз-ўзига душманлик, тўхтовсиз равишд ўзликдан қочишга ундовчи безовталиқ ибтидоси.

* * *

Яратувчини табиатдан айри ҳолда мавжуд деб тушув маслиқ керак. Табиат ва Яратувчи тан ва руҳ кабидир.

* * *

Олов ёқилганда биз икки моҳиятни англаймиз. Улар нинг бири – оловнинг ўзи, бошқаси эса унинг ёғдусидир. Биз Парвардигорни ҳам шу йўсинда англашимиз жоиз.

* * *

Мен оламнинг кўз илғамас теранликларини таҳли қилдим. Қуёшни, юлдузларни, булутлар, ёмғир ва қорни кузатдим. Фикран бу оламнинг яралишини тасаввур қил дим. Шу тариқа эзгулик ва ёвузлик нафақат инсонлар в жониворларга, балки онгсиз моддиятга ҳам хослигин англаб етдим.

ТОМАС ГОББС

(1588-1679)

ТОМАС ГОББС

Инглиз файласуфи Томас Гоббс Англиянинг жанубидаги Веспорт қишлоғида туғилиб ўсди. Унинг онаси содда деҳқон аёли, отаси руҳоний эди.

Томас 15 ёшида Оксфорд до-рилфунунига ўқишга кирди ва икки йилдан сўнг уни битириб, ман-тиқ илмидан маъруза қила бошла-ди. 1608 йилда у Уилям Кавен-дишнинг ўқлига мураббийлик қила-ди. Гоббс 1610 йилдан бошлаб уч йил давомида Фарангистон ва Ита-лияда яшайди. 1613 йилда у сиёсатчи ва файласуф Фрэнсис Бэконга котиблик қилади. 1636 йилда файласуф Италияга жўнайди ва у ерда Галилей билан учрашади. Томас Гоббс ҳандаса илмини жуда катта қизиқиш билан ўрганган.

Унинг қуйидаги асарлари маълум: «Фалсафа асослари» (1640-1658), «Фуқаро ҳақида» (1642), «Жисм ҳақида» (1655), «Инсон ҳақида» (1658), «Левиафан» (1658).

1646 йилда Гоббс Карл I нинг ўғли шахзода Уэлсскийга (булғу-си Карл II) риёзиётдан сабоқ бера бошлайди.

Файласуфнинг атрофида уни кўролмайдиганлар кўп эди. Шу боис Томас Гоббсни кексайган чоғида даҳрийликда айблайдилар. Унинг «Фуқаро ҳақида» ва «Левиафан» номли китоблари руҳо-нийлар томонидан тақиқланган адабиётлар рўйхатига киритила-ди. Гоббс сўққабошликда ҳаёт кечирган.

* * *

Мен тақдирнинг оғир зарбасига дош бераман ва ноли-майман. Ўзим танлаган йўлдан олға бориш воситасида ҳасадгўйлардан ўч оламан.

* * *

Ҳар қандай ўзгариш ҳаракат демакдир.

* * *

Ҳақиқат ва ёлғон аслида нарсаларнинг эмас, сўзнинг моҳиятига хос хусусиятдир. Сўз йўқ жойда ҳақиқат ҳаёлғон ҳам бўлмайди.

* * *

Инсоннинг табиатида урушқоқликнинг учта сабаби муҳрланган: рақобат, ишончсизлик, шуҳратпарастлик.

* * *

Эзгулик ва иллатларни ўяловчи умумий мезон фақат давлатда мавжуд бўлади. Ҳар бир давлатнинг қонунлари ана шу мезон вазифасини ўтайди.

* * *

Давлатнинг қандайлиги ҳақида хулоса чиқариш учун аввало одамларнинг ахлоқи, қизиқишлари ва феъл-атворини ўрганиш жоиздир.

* * *

Табиий қонунлар ўзгармас ва мангудир. Инсон табиатида хос табиий қонунларнинг сони 12 та:

1. Шукроналик. 2. Адолатлилик. 3. Ўзаро ён босиш ва илтифот. 4. Кечиримлилик. 5. Эзгу келажак ҳақида ўйлар. 6. Ҳақоратга дош беролмаслик, магнурлик. 7. Холислик. 8. Буюмлардан фойдаланишдаги тенглик. 9. Қуръага ишонил. 10. Эғалик ҳуқуқи. 11. Ҳакамга итоат этиш. 12. Ўзига ўзи ҳакамлик қилолмаслик.

* * *

Нарсалар ҳақидаги эсдалик ва хотиралар йиғиндиси тажриба деб аталади.

* * *

Сезги «нима?» деган сўроққа жавоб беради.

* * *

Ҳайратга мойил одамлар ёки жуда кам биладилар, ёки ўзгалардан кўра ақллироқдирлар.

* * *

Ўз жонини сақлашга тиришиш – энг буюк эзгулик. Табиат инъомини қарангки, ҳамма ўзига фақат яхшилик истайди.

* * *

Муҳтожлик аҳмоқликдан афзалроқдир.

* * *

Эркинлик ва зарурият доимо биргаликда мавжуддир. Масалан, дарё суви эркин оқади. Лекин у ўзандан чиқмаслик заруриятига бўйсунди. Шунга кўра, айтиш мумкинки, барча ихтиёрий ҳаракатлар аслида мажбурийдир.

* * *

Хатога йўл қўйиш уят эмас. Янглишиш ҳамма одамларга хос хусусият. Лекин олимлар имкон қадар хато қилмасликлари жоиз. Адашиш уларнинг вазифасига зид ишдир.

РЕНЕ ДЕКАРТ

(1596-1650)

Франгистонлик файласуф, рифоъатчи, тиббиётшунос олим ва услубий назариётчи Рене Декарт Туре музофотининг Лаэ шаҳарчасида дунёдан оиласида дунёга келди.

1606 йилнинг баҳорида отаси Декарт тни Ла-Флешдаги диний коллежга ўқишга жўнатади.

1618 йилда Декарт Голландияга жўнайди ва ўз хоҳиши билан армияга ёлланиб, испан-австрия қўшинларига қарши курашда иштирок этади.

1619 йилдан бошлаб Декарт фалсафа билан жиддий шуғулланишга киришади.

1625 йилда Декарт Парижга келади ва олимлар билан танишади. Файласуф бу ерда тарихда «одам журнал» деб ном қолдирган Мерсен Марен билан яқин дўст тутинади.

Рене Декарт табиатан қизиққон бўлса-да, баҳс ва тортишувлар чоғида доимо ўзини муносиб тута билган. У биринчи бўлиб «Эфир» атамасини ва у ҳақидаги ғояни фан оламига олиб кирди. «Фикрла япман, демак мавжудман», — деган нақлни ҳам Декарт ўйлаб топган. Шунингдек, у биринчи бўлиб, камалакнинг пайдо бўлиш сабаблари ва унинг табиатини тушунтириб берди.

Декарт 1650 йилнинг 11 феввалида етти кун давом этган аёвсиз безгак хуружидан сўнг вафот этади.

Бизгача Рене Декартнинг қуйидаги асарлари етиб келган: «Ақлни бошқариш қоидалари», «Коинот ёки олам ҳақида мушоҳадалар» «Фалсафа ибтидоси», «Услуб ҳақида мушоҳадалар», «Ҳандаса» ва бошқалар.

* * *

Ҳурлик ва бўш вақт... Бу икки нарсага мен шунчалар тўлақонли эғалик қиламан ва уни шу даражада қадрлайманки, бундай имтиёз ва ҳузурни сотиб олишга оламдаги энг бадавлат подшоҳнинг ҳам қурби етмайди.

* * *

Табиат менга шундай заковат ато этганки, илмий фаолиятимда ўзгаларнинг фикрини эшитишдан эмас, балки доимо ўз шахсий қарашларимни шакллантиришга интилишдан завқ оламан.

* * *

Барча фанлар бир-бири билан шу қадар чамбарчас боғланиб кетганки, уларни битта-битталаб ўрганишдан кўра, бирваракайига ўзлаштириш осонроқдир.

* * *

Умид – кўнгилдаги истакнинг рўёбга чиқишига ўзни ишонтирмоқ, демак. Қўрқув эса орзу-истаклар рўёбга чиқмаслигига ишонтирувчи руҳий мойилликдир.

* * *

Ўзликни англашдан кўра сермахсулроқ машғулот йўқдир.

* * *

Қадр-қимматини билган одам бошқаларнинг ўзидан кўра ақллироқ, илмлироқ ва гўзалроқ бўлишидан чўчимайди. У аслида бошқалардан устунроқ бўлса ҳам ҳеч қачон ўзини юқори тутмайди.

* * *

Кучли ва олижаноб одамларнинг кайфияти хотиржамлик онларида ҳам, кулфатга рўпара бўлганда ҳам ўзгармайди.

* * *

Уят инсоннинг ўзини ўзи яхши кўришига асосланган ва танбеҳ эшитишдан чўчиши туфайли пайдо бўладиган қайғунинг бир кўринишидир.

* * *

Ақлли бўлишнинг ўзи етарли эмас. Энг асосийси инни амалда қўллай билишдадир.

* * *

Донишмандлик нафақат амалий мулоҳазакорлик, ки инсон англашга қодир бўлган илмларни мукам эгаллаш демакдир.

* * *

Сен тақдири азални эмас, аввало ўзингни енгишга ҳаркат қил. Дунёни тартибга солишга уринма, энг аввал ўистакларингни бошқара бил.

* * *

Қўлингдан келмайдиган ва ўзгалар кўмагисиз эришишга кўзинг етмайдиган нарсаларни орзу қилма. Сенин энг катта бойлигинг – ҳурлигинг. Ҳурлик сенга гўзаллик, давлат, обрў-эътибор, куч-қувват бағишлай олмайди, лекин у сени нарсаларга эмас, ўзингга хон, ўзингга бек бўлишингни таъминлайди.

БАЛТАСАР ГРАСИАН

(1601-1658)

Балтасар Грасиан Испаниянинг Блемонте қишлоғида эътиборли шифокор оиласида туғилиб ўсди. У болалигиданоқ ўз истеъдоди билан бошқалардан ажралиб турган.

Балтасар 1619 йилда диний мактабга ўқишга боради. 1619-1623 йилларда фалсафадан сабоқ олади. 1623 йилда эса Сарагосда илоҳиёт илмини ўрганади.

Файласуфнинг «Қаҳрамон» (ахлоқий-илмий асар, 1637 й.), «Сиёсатчи» (1640 й.), «Зукколик ёки Ўткир Ақл санъати» (1642 й.), «Критикон» (инсоннинг жамиятдаги йўли ҳақидаги ушбу фалсафий романининг I қисми 1651 йилда, II қисми 1653 йилда, III қисми 1657 йилда ёзиб тугатилган) каби асарлари маълум.

Файласуф 1657 йилда туҳматга учраб, вазифасидан четлаштирилиди (у Сарагос коллегиясида дарс берган) ва чекка Граус мавзесига сургун қилинади.

Грасиан ҳаётининг сўнгги йилларида сургуннинг оғир машаққатларини бошидан кечиради, муҳтожликда, таҳқир ва таъқиблар остида яшайди. Унга ҳатто кулбасида қоғоз ва қалам сақлашни ҳам тақиқлаб қўядилар. Балтасар қанча уринмасин, ўзининг сеvimли муаллимлик ва ваъзгўйлик фаолиятига қайтолмайди... бундан қаттиқ тушқунликка тушиб, эрта қарийди ва хасталикка чалинади.

* * *

Балтасар Грасиан донолик илмидан сабоқ бериб, оқилу доно бўлишни истовчи ҳар бир одам учун қуйидагиларни фарз деб билади:

Ўзгалар сенга муҳтожлик сезишсин ва бу қоида сенинг энг биринчи қуролинг бўлсин.

* * *

Ўзингдан юқори мавқедагилар устидан ғалаба қозонишдан тийил. Зафар қучмоқлик адоват туғдиради. У соҳибининг устидан ғалабага эришмоқлик ҳам ақлсизлик ҳам хавфлидир. Инсон ўз гўзаллигини палапартиш кийим-пиёниш воситасида кўздан яшира олгани каби, агар ҳаракат қилса, ўз устунлигини ҳам пардалай олиши мумкин.

* * *

Ғанимнинг диққатини чалғитишга урин. Ҳаракатларингни мунтазам ўзгартириб тур. Зеро, тўғри учиб бораётган қушни уриб тушириш, айланма ҳаракат билан чарчаётган қушни нишонга олишдан кўра осонроқдир. Бидиллик – сирингни очади, режани фош этади.

* * *

Меъёридан ортиқ умидланма. Одатда ҳаддан ортиқ мақталган нарсани ишончли оқламайди. Воқелик ҳеч қачон ҳаёлот ортидан эргашмайди. Зеро, орзу қилмоқ осон, аммо унга эришмоқ ғоят мушкул.

* * *

Ўзидаги нуқсонни фазилатга айлантира олиш санъати, айниқса, қадрлидир. Тепакал Цезарь бошига доим дафна дарахти япроғидан ясалган тож кийиб юрган.

* * *

Ҳар бир одамнинг қалбига йўл топа бил. Одамларни бошқара билиш санъати ана шундадир. Бунинг учун доврурак бўлиш шарт эмас. Ҳар бир одам табиятан турли нарсаларга майл қўяди. Кимдир обрў-эътиборга ўч бўлса бошқа бировни фақат ўз манфаати қизиқтиради. Кўпчилик роҳат-фароғатни афзал билади. Сен аввал одамларнинг шу нарсалардан қай бирига мойиллигини бил-дакейин уларнинг кўнглига йўл топиш учун керакли воситани қўлла.

* * *

Зарурият туғилганда ўзингни четга олишни ҳам бил. Оламда беҳуда машғулотлар кўп... Лекин ҳеч иш қилмагандан кўра, беҳуда иш билан машғул бўлган ҳам яхшироқ. Ақлли одам ҳеч кимнинг кўнглига урмайди. Шунингдек, у ўзгалардан безор бўлмасликнинг ғамини ҳам емоғи жоиз. Ҳаммага тегишли одамнинг ихтиёри ўзида бўлмайди. Ўзингни ҳатто дўстлардан ҳам чегаралай бил. Улардан имкониятидан ортиқ ҳеч нарса талаб қилма. Ҳаддан ошмоқлик, айниқса, одамлар билан муомалада меъёрни сақлай билмаслик ҳеч қачон яхшиликка олиб келмайди.

* * *

Муносиб равишда чекина билиш мардонавор ҳужум қилиш каби муҳимдир. Мақсадинга эришгандан сўнг ўзингни тўхтата бил. Омад устига омад келавериши шубҳалидир. Омаднинг кетидан қувиш оқибатида аввал эришган ҳамма нарсангни бой бериб қўйишинг ҳеч гап эмас. Баъзан шундай бўладики, омад сенга қисқа фурсатли, аммо буюк марҳамат кўрсатади. Лекин бахти чопган одамни доимо кафтида кўтариб юриш бир кун келиб омаднинг ҳам жонига тегади.

* * *

Кутишнинг ҳадисини ол. Ақлингга бўйсуниб, сабр билан иш тутсанг, омад сенга пешвоз чиқади.

* * *

Ўзлинггни бирваракайига намоёйиш этма. Акс ҳолда, эртага ҳеч кимни ҳайратга сололмайсан. Шу боис одамларга ҳар куни бирор янгилик ҳадя этиш учун ниманидир ўзингда олиб қол. Атрофдагилар бундай одамдан кўп нарсани кутадилар ва ҳеч қачон унинг хазинаси тагига етолмайдилар.

* * *

Устунлик — биринчиликда. Иккинчи бўлган қанчалар тер тўкмасин, ҳеч қачон тақлидчи деган тамғадан қутлолмайди. Донолар янгилик яратиб, қаҳрамонлар рўйхатидан ўрин оладилар. Баъзилар биринчи қаторда иккинчи бўлгандан кўра, иккинчи қаторда биринчи ўринни эгаллашни афзал кўришади.

* * *

Рад этишни бил. Ҳеч қачон кескин рад жавобини берма — бу садоқат узвларини кесмоқ билан баробар. Озгина умид қилишга имкон қолдир. Бу умид раддия аламини камайтиради. Илтифот кемтик мурувватнинг, яхши сўз бажарилмай қолган ишнинг ўрнини тўлдиради.

* * *

Қатъиятли бўл. Инсон бахт юлдузига ишониб, қатъият билан ишга киришмоғи лозим. Билгилки, кўлмак сув тегайнийди, оқар сув эса доим зилол ва беғубордир.

* * *

Чап бермоқни ўрган. Йўл топа билиш ақлли кишиларнинг ишидир. Улар ўринли ва ажойиб бир ҳазил билан ҳақ қандай қийин ва ноқулай вазиятдан чиқиб кета оладилар. Бир табассум билан мақсадга етиб, аёвсиз баҳсдан омон чиқадилар. Баъзан эса ўзини тушунмаганликка солишдан кўра ақллироқ йўл қолмайди.

* * *

Доимо янгиланиш сари одимла! Энг аъло нарсa ҳам эскиради, шу билан бир қаторда шон-шухрат ҳам. Одат-ҳайратнинг кушандаси. Бас, шундай экан, ҳар жабҳада имконият, ғалаба, мардлик бобида ўзингни янгида

кўрсат. Худди қуёш янглиғ янги-янги бетакрор жилва қилиб, ўзингни намоён қил.

* * *

Ортиқча қайсарликдан ўзингни тий! Зотан, пўртахолни тўхтовсиз эсанг, тахири чиқади. Истеъдодни беҳуда сарфламоқ эса унинг тез сўнишига олиб келади.

* * *

Ҳеч қачон ўз ҳақингда гапирма! Чунки ё ўзингни мақташга, ёхуд ёмонлашга тўғри келади. Ўзи ҳақида сўзламоқлик ақлга қарши иш тутмоқликдир. Бундан ташқари сен тингловчини ҳам зериктириб қўясан.

* * *

Давр билан ҳамнафас яша. Жуда билимдон бўлган тақдирингда ҳам замонга қараб иш тут. Йиллар ўтиб борар экан, қарашлар ҳам, урфлар ҳам ўзгаради. Эскича фикрлашдан қоч. Замона зайлига мослаш.

* * *

Ҳаёт – ўйин.

* * *

Якка қолиб, доно бўлгандан кўра, кўпга қўшилиб аҳмоқ бўлган афзалроқ.

* * *

Доно киши ҳаммани қадрлайди. Чунки у ҳар бир одамнинг яхши томонини кўра олади.

* * *

Қилмиш – фикрлар меваси. Яхши фикр яхши амал демакдир.

* * *

Нутқ – амалнинг сояси.

* * *

Қасос олишнинг энг яхши йўли – унутиш. Унутишди душман ўзининг ночор, арзимас бир кимса эканлигини англаб, куйиб кул бўлади.

* * *

Икки нарсa инсонни тез адо қилади: бири – аҳмоқлик иккинчиси – ахлоқсизлик. Баъзилар умрни асрашни би магани боис, айримлар эса буни истамаганлари учун ҳал катга юз тутадилар.

* * *

Йўлинг ойдин бўлмаса, доно ва эҳтиёткор одамларни этагидан тут. Улар эртами-кечми сени тўғри йўлга ол чиқадилар.

* * *

Инсонга йигирма ёшида туйғулар, ўттизида истъдод қирқида ақл-заковат ҳукмронлик қилади.

* * *

Гап киришингда сени оломон олқиш билан қарши олишида эмас, балки кетишингдан қайғуга тушишидадир.

* * *

Ғайрат билан омихта ўртачалик ҳафсаласизлик билан йўғрилган истъдоддан кўра кўпроқ наф келтиради.

* * *

Ишонч беғамликка айланмаслиги учун енгил ишга ҳам оғир иш деб қара. Ишончсизлик қўрқоқликка айланмаслиги учун эса мушкул ишга енгил иш деб қара.

* * *

Эҳтироснинг кўзи кўр. У нимага тегинмасин, ҳамма нарсани ўз рангига бўяйди. Таассурот уйғотиш – унинг учун энг асосий нарса.

* * *

Томошабин ўйинчидан кўпроқ нарсани кўра олади.

* * *

Ҳар қандай давомийлик тараққиёт бўлолмайди.

ФРАНСУА ДЕ ЛАРОШФУКО

(1613-1680)

Франгистонлик файласуф герцог Франсуа де Ларошфуко қирол ҳонадонига қариндошлик ришталари билан боғланган киборлар оиласида туғилиб ўсди.

Ларошфуконинг болалик йиллари Ануа музофотининг Вертей қалъасида жойлашган ота мулкида ўтган. Оиланинг тўнғич фарзанди (фарзандлар жами 12 нафар эди) бўлгани учун уни отасининг исми билан, яъни шаҳзода Марсийяк деб аташган. Франсуа

15 ёшида уйланган ва 8 та фарзанд кўрган.

Ларошфуко 27 ёшида Парижга келади ва қиролича Анна Австрийская томонида туриб, унинг ғаними кардинал Ришельега қарши сарой фитналарида қатнашади.

1648-1652 йилларда Ларошфуко фаранг аслзодалари (Фронда)нинг қирол ҳукуматига қарши исёнига бошчилик қилади. Бу ғалаёндаги иштироки Ларошфукога одамзотга доир янги ҳақиқатларни англаб олишига ёрдам беради. 1664 йилда унинг «*Максималар ёки ахлоқий мушоҳадалар*» («максима» лотинча асосий қоида, деган маънони англатади) номли машҳур китоби нашр этилади. Бундан ташқари унинг қуйидаги асарлари маълум: «*Шаҳзода де Марсийяк мадҳияси*» (1649 й), «*Ларошфуконинг ўз портрети*» (1658 й), «*Эсдаликлар*» (1662 й).

Ларошфуконинг ўзи тан олишича, у аксарият ҳикматли сўзларни ғазаб отига миниб, бекор ўтирган чоғларида ёзган.

Файласуфнинг феъл-атвори шу қадар тушкунликка мойил бўлганки, унинг кулганини йил давомида атиги бир ёки икки марта кўришган.

Лев Толстой Ларошфуконинг ҳикматли сўзлар тўплами билан танишгач, шундай деб ёзганди: «... Гарчи бу китобда биргина ҳақиқат – иззатталаблик инсон хатти-ҳаракатининг ҳаракатлантирувчи куч деган ғоя илгари сурилган бўлса-да, муаллифнинг тур-

лича ёндашуви туфайли бу фикр ҳар гал янгича ва ҳайратланарли бир тарзда талқин этилган. Ушбу китобни зўр иштиёқ билан ўқиб чиқдим. У одамларни нафақат ўйлашга, балки ўз фикрини аниқ, жонли, лўнда ва нафис тарзда ифодалашга ўргатади. Уйғониш давридан буён Ларошфукодан бошқа ҳеч ким бунинг уддасидан чиқолмаган».

* * *

Оламга тақдир ва инжиқлик ҳукмронлик қилади.

* * *

Фалсафа ўтмиш ва келажак ғам-ташвишлари устидан ғалаба нашидасини суради. Ҳозирдаги қайғу-кулфатлар эса фалсафа устидан зафар қозонади.

* * *

На Қуёшга, на ўлимга тик қараб бўлмас.

* * *

Саломатлик тана учун қанчалар муҳим бўлса, руҳ учун донолик шунчалар зарурдир.

* * *

Баъзан ақл бизга дадиллик билан нодонликка қўл уриш учун хизмат қилади.

* * *

Асл нотиқлик барча керакли нарсаларни меъёри билан айта олиш санъатидир.

* * *

Гуноҳ ишга қўл урган кишига насиҳат қилишга ундовчи нарса биздаги эзгулик эмас, манманлиқдир. Биз айбдорни тўғри йўлга солиш учун эмас, балки ўзимизнинг гуноҳсизлигимизга бошқаларни ишонтириш учун ваъзхонлик қиламиз.

* * *

Шодланиш ва қайғуриш даражаси содир бўлган воқеанинг кўламига эмас, балки бизнинг таъсирчанлигимизга боғлиқдир.

* * *

Майда ишларни ўта тиришқоқлик билан амалга оширувчилар кўпинча буюк ишларга қодир бўлолмайдилар.

* * *

Ҳамма хотирасидан нолийди-ю, лекин ҳеч ким ақлдан нолимайди.

* * *

Севгига аниқ таъриф бериб бўлмайди. Севги қалб уч ҳокимлик қилиш истаги, ақл учун ички ўхшашликка эриштириш истаги, тана учун эса эгаликка интилувчи ноз ва пинҳоний истакдир.

* * *

Кексаликда ташқи қиёфадаги қусурлар билиниб қолгани каби ақлий ноқислик ҳам ошкор бўлади.

* * *

Одамлар кўпинча гуноҳларини жазосиз қолдириш икониётига эга бўлиш учун яхшилик қиладилар.

* * *

Меваларнинг етилиш вақти бўлгани каби, инсон фазилатларнинг ҳам камолга етиш фурсати мавжуд.

* * *

Дорилар таркибида заҳар бўлгани каби, эзгуликка ҳам қусур аралашishi мумкин.

* * *

Кўпгина одамлардаги адолатсеварлик адолатсизликка рўпара бўлишдан чўчиш белгиси ҳисобланади.

* * *

Буюк одамларнинг узоқ муддатли мусибатларга дош беролмай букилиб қолиши, уларга руҳий куч-қудрат эмас, балки иззат-нафс таянч бўлганидан дарак беради.

* * *

Қаҳрамонлар ўзларининг ўта шуҳратпарастлиги билан оддий одамлардан фарқ қилади. .

* * *

Ҳар қандай одамга ва амалларга муайян масофадан туриб назар солмоқ жоиз. Чунки баъзи одамларни яқиндан қараб тушуниш мумкин бўлса, бошқаларни фақат узоқроқдан разм ташлаб англаш мумкин.

* * *

Ақлли ва ёқимли суҳбатдошларнинг танқислиги сабабларидан бири кўпчилик одамларнинг ўзгалар фикрига эмас, ўз шахсий мулоҳазаларига жавоб излашларидадир.

* * *

Буюк одамларнинг шуҳрати доимо уларнинг бу мақомга эришишда қандай воситани қўллагани билан ўлчанмоғи лозим.

* * *

Буюк одамларнинг нуқсонлари ҳам буюкдир.

* * *

Бошқаларсиз яшай оламан дегувчилар катта хатога йўл қўядилар. Лекин менсиз ҳеч ким ҳеч нарса қилолмайди дегувчилар ундан ҳам кўпроқ адашадилар.

* * *

Ўзгаларнинг ишига аралашиб донолик кўрсатмоқ, шахсий муаммоларни донолик билан ҳал этишдан кўра осонроқдир.

* * *

Алданишнинг энг осон йўли ўзни бошқалардан айёроқ деб ҳисоблашдадир.

* * *

Кўпинча сотқинликка атайин қўл урилмайди. У ожизлик туфайли содир этилади.

* * *

Одамларнинг устимиздан ҳукмронлик қилишига қаршилик кўрсатишдан кўра, уларнинг устидан ҳукм юртиш осонроқдир.

* * *

Ёлғиз ўзимизгагина аён хатоларимизни тез унутамиз.

* * *

Баъзи одамлар қўшиққа ўхшайди: улар тезда эътибордан қолишади.

* * *

Доимо ҳаммадан ақллироқ бўлиш истагидан кўра аҳмоқона хоҳиш йўқ.

* * *

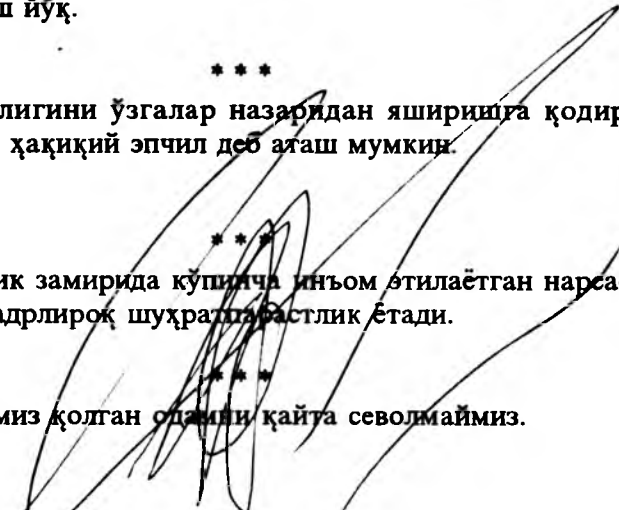
Чаққонлигини ўзгалар назаридан яширишга қодиёр одамларни ҳақиқий эпчил деб аташ мумкин.

* * *

Сахийлик замирида кўпинча инъом этилаётган нарсадан ҳам қадрлироқ шуҳратпарастлик ётади.

* * *

Кўнглимиз қолган одамни қайта севомаймиз.

* * *

Ҳукмдорларни ўзларида йўқ фазилатлар билан мақташ уларни ҳақоратлаш билан тенгдир. Одатда бундай ҳақорат жазосиз қолади.

* * *

Инсоннинг қалби ва ақли ҳам худди она тили каби Ватан тимсолидир.

* * *

Муваффақиятсизликка учраган ҳар қандай мақсад ўз жозибасини йўқотади.

* * *

Биз ўзимизни қанчалик оғир шармандаликка дучор этмайлик, шаънимизни оқлаш имконияти деярли ҳар доим сақланиб қолади.

* * *

Бир одамни англашдан кўра, кўпчиликни тушуниш осонроқдир.

* * *

Душманларимизнинг биз ҳақимиздаги фикрлари ўзимизнинг бу ҳақдаги мулоҳазаларимизга нисбатан ҳақиқатга яқинроқдир.

* * *

Агар томонлардан фақат биттаси айбдор бўлганда, одамлар ўртасидаги низо бунчалар узоқ чўзилмасди.

* * *

Ўзимиз сақлай олмаган сирни очмаслиқни бошқалардан қандай талаб қилиш мумкин?

* * *

Биз аслида нима истаётганимизни ҳеч қачон охиригача тушуна олмаймиз.

БЛЕЗ ПАСКАЛ

(1623-1662)

Фарангистонлик риёзатчи, табиётшунос олим ва файласуф Блез Паскал Клеромонда истиқомат қилувчи оқсуяк онанда туғилиб ўсди. Унинг Жилберта исмли опаси ва Жаклин исмли синглиси бўлган.

Кичкинтой Блез эндигина юришни бошлаган кезлари ногоҳон касалликка чалинади. Кундан-кунга аҳволи оғирлашиб, озиб-тўзиб кетади. Бундан ташвишга тушган ота-она афсунгар аёлга мурожаат қилиб,

болани даволашини сўрашади. Афсунгарнинг дуосидан сўнг бола оёққа туради.

У болалигида ҳам, улғайгандан кейин ҳам нимжон бўлиб, тез-тез касалга чалинади.

1626 йилда Блез ҳали 3 ёшга тўлиб улгурмасидан касалманд онаси Антуанетта Бегон 30 ёшида вафот этади.

Опаси Жилбертанинг хотирлашича, Блез Паскалдаги ноёб истеъдод, ақл-заковат жуда ёшлигиданоқ намоён бўла бошлаган. У тили чиқиши биланоқ нарсаларнинг табиатига онд ақлли саволлар билан катталарга мурожаат қилар, ўзига берилган саволларга эса қисқа, аниқ ва ўринли жавоб қайтарарди. Касалмандлиги туфайли ёш Блезни тарбиялаш ва ўқитишни отаси ўз зиммасига олди. У Блезга риёзиёт ва табиёт илми асосларидан сабоқ бериб, замонавий илм-фан янгиликларидан воқиф этди.

Паскал 16 ёшида конус кесишмаси ҳақидаги илмий асари билан жаҳон олимларининг эътибори ва эътирофига сазовор бўлди.

1654 йилда 30 ёшли Паскал руҳий тушқунликка учраб, таркидунё қилади ва янсенитларнинг Пор-Роял ибодатхонасида яшай бошлайди. Табиатан жиззаки ва сержаҳл Блез бу ерда итоаткор, мўмин одамга айланади. У риёзиётни унутиб, Инжилни қўлидан қўймайди. Паскал ўзининг «Мушоҳадалар» номли асарида: «Худони ақл эмас, юрак англайди», — деб ёзганди.

Блез Паскал файласуфлар Эпиктет ва Монтен асарларини се-
иб муталаа қилган.

Буюк мутафаккирининг қуйидаги асарлари маълум:

«*Бўшлиққа доир янги тажрибалар*» (1647), «*Суюқлик мувоза-
нати ва ҳавонинг вазни хусусида илмий мушоҳадалар*» (1649-1654),
«*Арифметик учбурчак ҳақида илмий мушоҳадалар*» (1654), «*Ҳан-
дасавий ақл ҳақида*» (1655), «*Ишонтириш санъати ҳақида*» (1655-
1657), «*Мушоҳадалар*» ва бошқалар.

Паскални «инсон файласуфи» деб аталувчи файласуфлар гу-
руҳига киритиш мумкин. Чунки у инсоннинг оламда тутган ўрни ва
моҳиятига доир фалсафий қарашларини баён этган.

Блез Паскал жуда қийналиб жон таслим қилган. Унинг нимжон
танасига азоб бераётган оғриқлар 1662 йил август ойининг ўртала-
рида барҳам топди. «Парвардигор ҳеч қачон мени тарк этмайди!»
Донишманд сўнгги нафасида шу сўзларни айтиб улгурди.

* * *

Инсон ўзининг аянчли аҳволини англаши билан улуғ-
вордир. Зеро, муҳтожлик ўзининг мушкул аҳволини анг-
лаш демакдир. Бундай англаш улуғворлик белгисидир.

* * *

Бизнинг бор-йўқ фазилатларимиз фикрларимизда му-
жассамдир. Шу боис биз фазо ва вақт билан эмас, балки
фикрларимиз билан юксалмоғимиз лозим. Зотан, биз ҳеч
қачон фазо ва вақтни тўлдиროлмаймиз. Жўяли фикрлаш
ахлоқийлик ибтидоси.

* * *

Доимо олға интилиш – инсон табиатининг асоси.

* * *

Оламдаги барча нарсалар бир-бирига шу даражада
чамбарчас боғланиб кетганки, улардан бирини бошқала-
рисиз ва яхлит ҳолда олмай туриб англаб бўлмайди.

* * *

Инсон учун жисмнинг руҳ билан бирлашиш сирини
билишдан ўзга етиб бўлмас синоат йўқдир.

* * *

Мени янги сўз айтмаганликда айбламасинлар. Зер-
янгилик моддиятнинг қандай жойлашишидадир. Копто
ўйини (лапта) чоғида биттагина тўпдан фойдалансалар-
да, ўйинчилардан бири уни бошқалардан кўра яхшироқ
ирғитади.

* * *

Барча жисмлар: осмон, юлдузлар, ер ақл деб аталмиш
энг оддий воқелик олдида ҳеч нарсадир. Чунки ақл ана
шу нарсаларни ҳам, шунинг баробарида ўзини ҳам анг-
лай олади. Жисм эса англаш қобилиятидан маҳрумдир.

* * *

Биз ҳақиқатни нафақат ақлимиз, балки юрагимиз би-
лан ҳам англаймиз. Юракнинг ақл тиши ўтмайдиган ўз
қонунлари бор.

ЖОН ЛОКК

(1632-1704)

ЖОН ЛОКК

Инглиз файласуфи Жон Локк Англиянинг жануби-ғарбидаги Сомерсет графлигига қарашли Рингтон шаҳарчасида туғилди.

Локкнинг отаси адвокат бўлиб, Кромвел армиясининг отлиқ эскадронига қўмондонлик қилган.

Жон Локк Оксфорд дорилфунуни қошидаги диний коллежда таълим олди. Кейинчалик тиббиёт илмини ўрганди. 1656 йилда у Оксфорд дорилфунунининг бакалаврлик, 1658 йилда эса магистрлик илмий даражасига сазовор бўлади. У кимёгар Роберт Бойл билан дўстлашади. Бу дўстлик унда файласуфлар Декарт ва Гассенди таълимотига қизиқиш уйғотади.

Жон Локк олий ҳукумат идораларида хизмат қилиб, мансаб поғоналаридан тез юқорилаб боради ва Англия ҳукуматининг лорд канслери лавозимига эришади.

Жон Локк 39 ёшидан бошлаб фалсафа илмини ишғиёқ билан ўрганишга киришади. 1682 йилда олим ҳукуматда юз берган сиёсий танглик туфайли Англияни ташлаб Нидерландияда яшайди. 1689 йилда у ватанига қайтади ва бирин-кетин хорижда ёзган асарларини чоп этади. Унинг қуйидаги асарлари маълум: «*Табиат қонунларига доир тажрибалар*» (1662-1664 й.), «*Дин эркинлигини эътироф этишга доир тажриба*» (1667 й.), «*Тиббиёт санъати ҳақида*» (1669й.), «*Инсон тафаккурига доир тажрибалар*» (1689 йил, олим бу асар устида 20 йилдан зиёд меҳнат қилган), «*Тарбияга оид баъзи фикрлар*» (1693 й.) ва ҳоказо.

* * *

Билимларимиз барча мушкулотларни қамраб олиш ва ҳамма саволларга жавоб топиш қудратидан маҳрумдир.

* * *

Бирон бир ҳақиқат йўқки, уни бутун инсоният бирдек қабул қилса.

* * *

Менимча, руҳнинг моддий ёки номоддийлигига до-
муаммонинг ечими бизнинг билим доирамиздан ташқари
да ётади.

* * *

Илм олмоқлик яхши руҳий сифат эгаларида эзгу фази-
латларнинг янада равнақ топишига хизмат қилади. Яхши
руҳий сифатлардан маҳрум одамлар эса қанча кўп илм
олсалар, шунча аҳмоқроқ ва бемаънироқ бўлиб боради-
лар.

* * *

Ҳасад – ўзимиз истаган эзгуликка ўзгаларнинг эриш-
гани туфайли юзага келадиган руҳий безовталиқ.

* * *

Ҳеч шубҳа йўқки, бемаъни хатти-ҳаракатлар яхши
қоидалардан кўра кучлироқ таъсир кўрсатади.

* * *

Кулги ўзгалардаги қусурни намойиш этишнинг нозии
воситасидир.

* * *

Инсон хатти-ҳаракатлари унинг фикрлари таржимони
дир.

* * *

Жасорат қолган барча эзгу фазилатларнинг посбони в-
таянчидир. Кимки бу сифатдан маҳрум экан, ўз бурчини
қатъийлик билан бажариш ҳамда чин инсонга хос барча
яхши фазилатларни намойиш этишдан ожиз қолади.

* * *

Инсондаги ёвузлик ва эзгулик ҳам, зараркунандалик ва ҳожатбарорлик ҳам тарбиянинг мевасидир.

* * *

Ёмон тарбия кўрган одамдаги жасорат – дағалликка, билимдонлик – майдакашликка, заковат – масхарабозликка, очиқ кўнгиллик – мунофиқликка айланади.

* * *

Эҳтимоллик билимдаги кемтикларни тўлдиради.

* * *

Тафаккур худди кўз каби атрофдаги нарсаларни кўриш за таҳлил қилиш имконини яратади-ю, лекин ўзимиз ҳақимизда ҳеч қандай билим бермайди. Тафаккур ёрдамида маълум масофадан туриб ўзимизга назар ташлаш учун биздан юксак санъат ва меҳнат талаб этилади.

БАРУХ СПИНОЗА

(1632-1677)

Голландиялик файласуф Барух Спиноза Амстердамда савдогар оила-сида дунёга келди. У яҳудийларнинг Амстердамдаги 7 йиллик мактабига ўқишга борди. Аммо ўқишни тамомлашга улгурмади. Чунки отасига савдо ишларини юритиш учун ёрдамчи керак эди. Отасининг ўлимидан кейин Спиноза бир неча йил савдогарлик билан машғул бўлди. Лекин у жуда ёш-лигиданоқ фалсафа илмига меҳр қўйганди, лотин тилини жуда яхши биларди.

Шу туфайли орадан кўп ўтмай Спиноза Амстердамда кичик фалсафа тўғарагини очди. Илм-фан оламига чуқур кириб, дунёқараши кенгайган ёш Спиноза яҳудий дини пешволарини виждон эркинчилигига риоя этмасликда айблади. Спиноза шу тахлит илм-фан оламига қанча яқинлашгани сайин яҳудий руҳонийларидан шунчалик узоқлаша борди. Натигада 1656 йилда дин пешволари Спинозани муртадликда айблаб унга бир умрлик лаънат тамғасини ёпиштирдилар. Шундан сўнг Спиноза яҳудийлар билан алоқани буткул узиб, ўзини фалсафага бағишлади. У бир умр ўпка хасталигидан азоб чекиб яшади. Спиноза ўз ўлимини тор, фақирона хонага ўрнатилган қуп-қуруқ ёғоч чорпойда қариши олди. Сингилларининг ташмачилиги туфайли бор будидан айрилиб, қашшоқликка маҳкум бўлган донишманд ажали етганини сезиб, қўшни аёлдан ёнига битта ҳам руҳонийни қўймасликни илтимос қилади. Чунки у жон талвасасида рақибларига ён босиб, ўз қарашларидан воз кечиши мумкинлигидан чўчиганди. Спинозанинг қуйидаги асарлари маълум: *«Парвардигор, инсон ва бахт ҳақида қисқача илмий мушоҳадалар»* (1658-1660 й.), *«Рене Декарт фалсафаси асослари»* (1663 й.), *«Тафаккур тақомили ҳақида илмий мушоҳадалар»* (1661 й.) ва бошқалар.

* * *

Ҳар бир нарсага мангулик нуқтаи назари билан боқинг

* * *

Инсон донишмандлик ва ҳақиқатни англаш йўли билан гина ҳақиқий бахт ва роҳат-фароғатга эришмоғи мумкин

* * *

Жамики нарсалар Оллоҳ томонидан бошқача бир кўри-
нишда ва тартибда яратилиши мумкин эмас эди.

* * *

Ақл-идрок қанчалар чексиз бўлмасин, у табиатига кўра
яратувчилик эмас, яралувчилик сифатига эгадир.

* * *

Ёруғлик ўзини ҳам, зулматни ҳам аниқлаб беролгани
каби, ҳақиқат ўзига ҳам, ёлғонга ҳам мезондир.

* * *

Тажрибалар тил одамларнинг ҳукмига энг кам итоат
этадиган нарса эканлигини кўрсатди. Одамлар эса ҳам-
мадан ҳам ўз эҳтиросларини чеклашга ноқобилдирлар.

* * *

Оллоҳ бизга ўлчовли ақл-идрок ва чексиз ирода инъ-
ом этган. Аммо У бизни не мақсадда яратганидан беха-
бармиз.

* * *

Қалбларни қурол билан эмас, меҳр-муҳаббат ва оли-
жаноблиқ воситасида забт этиш мумкин.

* * *

Ҳеч ким ўзини ўзи хўрловчи одамчалик ҳасадга мойил
бўлмайди.

* * *

Қўрқув қалб ожизлигининг мевасидир.

* * *

Инсонга инсондан яхшироқ наф етказувчи йўқ.

* * *

Ҳар қандай аниқлик чеклаш демақдир.

* * *

Биз билимларимиз етишмаслиги важдан нарсаларга тасодиф деб атаймиз.

* * *

Табиатда қусурли нарсанинг ўзи йўқ.

* * *

Кўзёшга ҳам, кулгига ҳам, нафратга ҳам ўрин йў тушунмоқ керак!

ШЕФСТБЕРИ АНТОНИ ЭШЛИ КУПЕР

(1671-1713)

Инглиз файласуфи граф Шефстбери отасининг ўлиmidан сўнг лордлик ёрлиғига эга бўлди. Замондошларининг гувоҳлик беришича, у зукко, топқир ва жуда эҳтиёткор одам бўлган ва умр бўйи зикнафас (астма) хасталигидан азоб чеккан.

Шефстбери фалсафага биринчи бўлиб «соғлом фикрлаш» атамасини олиб кирган. Унинг қуйидаги асарларни маълум: *«Яхшилик ёки хизмат тадқиқи»* (1699 й.), *«Ташаббускорлик ҳақида мактуб»* (1708 й.), *«Теран ақл ва хушайфият эркинлигига доир тажриба»* (1709 й.), *«Одамлар, халқлар, фикрлар ҳамда давр тавсифи»* (1711 й.), *«Ахлоқшунослар»* (1709 й.), *«Фалсафий ҳаёт тарзи»*.

* * *

Мен ҳамма нарсани парда остида ёки ўз устимдан усталик билан кулиш йўли орқали ва ёхуд «ҳар турли нарсаларга оид фикр» тарзида сўзлашни асосий қоида сифатида қабул қилдим.

* * *

Бугун ишларим юришди. Бундан бошим кўкка етди: «Олам қандай яхши! Ҳамма нарса гўзал! Одамлар, сўзлар, атрофдаги муҳит шунчалар ёқимли ва мафтункорки, бундан ортиқ бўлиши мумкин эмас!» Эртанги кун омадсизлик, умидсизлик, қайғу келтириши мумкин. Шунда ҳаёлимдан: «Эҳ, ожиз инсон! Қанчалар ахлоқсизсан! Одамлар орасида яшашдан

не наф? Ким учун ёзаман? Ким учун ижод қиламан!
– деган сўзлар ўтади.

* * *

Эй, кўҳна Бирламчи Сабабкор! Сен вақтдан ҳам қадимийроқ бўлсанг-да, мангу навқиронсан ва абадул-абад барқ ураверасан!

* * *

Доноларнинг айтишича, табиат интиҳоларни бир-бирига шу қадар чамбарчас боғлаганки, уларнинг бири иккинчисини давом эттиради ва бир-биридан ажралмайди.

* * *

Одамларнинг ўз нуқсонларига доир сўзларни сабр билан тинглаши уларнинг бу нуқсонлардан қутилиш сарояз тутганидан далолатдир.

* * *

Инсондаги соғлом фикрни ва ақлий мувофиқликни сақлаб қолишнинг бирдан-бир йўли теран ақл-идрокка эриберишдир. Лекин ҳажв қилиш тақиқланган ерда ҳеч қачон тафаккур эркинлигига етишиб бўлмайди.

* * *

Агар одамларга бирор нарса ҳақида жиддий сўзлаш тақиқланса, улар бу нарсалар тўғрисида ҳазил пардаси воситасида сўзлаш йўлини тутадилар. Борди-ю, бирор нарса ҳақида сўзлаш буткул тақиқлаб қўйилса ёки одамлар у тўғрисида фикр юритиш ҳақиқатан хавфли эканини ўзлари англасалар, у ҳолда икки карра пардалаш ва сирли йўсинда сўзлашиш йўлига ўтадилар. Бундай суҳбатни тушуниш, мағзини чақиш мушкул-

лашади. Шу тариқа мазах, масхаралаш урфга айланади. Демак, тақиқ, киноя, истеҳзо, ҳазилни келтириб чиқаради. Эркисизлик ахлоқнинг барҳам топишига масъулдир.

* * *

Зулм қанчалар кучли бўлса, ҳажв шунчалар ўткир бўлади.

* * *

Эҳтирос ақл-идрокка хавф туғдирувчи ягона оғудир. Зеро, эҳтирос барҳам топгач, алдамчи фикрлар ҳам йўқолади.

* * *

Унчалар мукаммал бўлмаган инсон ва унинг ҳаётий шарт-шароитидан ташқари ҳамма нарса гўзал ҳамда меҳр-муҳаббатга, қувонч ва шодликка лойиқдир.

* * *

Худбинлик ва пасткашлик биздаги қўрқувнинг доимий йўлдошидир.

* * *

Қаҳрамонлик ва инсонпарварлик – айнаи бир нарса. Лекин бу туйғулар салгина йўлдан тойса ҳам инсоният суйган қаҳрамон ваҳший телбага, эл севган халоскор ва посбон эса бузғунчи ва золимга айланади.

* * *

Фақат бир нарсага қатъий ишонмоғимиз мумкин: бизда Ақл бор ҳамда истак-хоҳиш ва туйғулар бизга ҳаммаша ҳамроҳ. Биз хоҳ жамоа орасида бўлишимиз, хоҳ ёлғиз

қолишимиздан қатъи назар, ҳар турли пуч хаёллар ва ил
жиқликлар ҳаракатдан тўхтамай, бор кучи билан фаол
ят кўрсатади. Ва ҳар қандай ҳолатда ҳам улар фаоли
майдонига эга бўладилар.

* * *

Майдакашлик (педантизм) ва мунофиқлик ўзида за
рача мантиқни жамлаган ҳар қандай китобни тегирмо
тоши каби сувга чўктиришга қодир.

ЖАН ДЕ ЛАБРЮЙЕР

(1645-1696)

Франгистонлик мутафаккир, ёзувчи Жан де Лабрюйер ўрта-ҳол шаҳарлик оилада дунёга келди. У аввалига коллежда, кейин Орлеан дорилфунунининг ҳуқуқшунослик куллиётида таҳсил олди.

1673 йилда Лабрюйер Кан музофотининг бош молиявий хазиначиси лавозимини эгаллади.

Лабрюйер ўз замондоши бўлмиш машҳур нотик, йирик дин ар-боби ва ёзувчи Боссюэ тавсияси билан 1684 йилдан шаҳзода Кон-ленинг набирасига мураббийлик қила бошлади. Бола катта бўлгач, Лабрюйерга 1000 экю миқдорида нафақа тайинланди ва у умрининг охиригача шаҳзода хонадонида котиблик ва кутубхоначилик вазифасини бажарди.

Файласуф 1693 йилда Франгистон академиясига аъзо қилиб сайланди.

* * *

Худонинг йўқлигини исботлаш имкони мавжуд эмаслигининг ўзиёқ менда Унинг борлигига ишонч уй-ғотади.

* * *

Эй, мақтанчоқ ва ўзбилармон одамзот! Лоақал оёгинг остида топталувчи оддий чувалчангни яратиб кўр-чи!

* * *

Яқинларимиз бизга қанчалар кўп ўхшасалар, уларни шунчалик яхши кўрамиз. Худди шунга ўхшаш биз ўзимизга тенг кўрадиган одамларни ҳурмат қиламиз.

* * *

Мен энг буюк сиёсатчидан фақат биргина одамни юқори қўяман. У ҳам бўлса, сиёсатга куч-қувват сарфлаш беҳуда эканлигини тушуниб етган кишидир.

* * *

Инсон қанча кам сўзласа, шунча кўп ютади. Чунки одамлар сукутдаги аҳмоқни ақлли деб ўйлашлари мумкин. Агар сукутдаги киши чинданда заковат эгаси бўлса, атрофдагилар унинг жуда ақлли одам эканлигига тўлаишонч ҳосил қиладилар.

* * *

Нотиқларни ҳарбийларга қиёс қилиш мумкин. Чунки улар ҳам бошқа касб эгаларига нисбатан кўпроқ хавфхатарга рўпара бўладилар-у, аммо нисбатан тезроқ мартабага эришадилар.

* * *

Бир нарсани айтиш қийин: қатъиятсизлик кўпроқ раҳмшафқатга лойиқми ёки нафратгами? Нотўғри қарор қабул қилиш хавфлими ёки умуман ҳеч қандай қарорга келмасликми?

* * *

Жиззаки, беқарор, тунд, инжиқ, уришқоқ одамга нисбатан: «Унинг бўлгани шу ўзи», — деган баҳонинг берилиши кўпчилик ўйлаганидек кечириш аломати эмас. Бу тилга олинган сифатларнинг тузатиб бўлмас қусур эканлигини беихтиёр эълон қилиш демакдир.

* * *

Биз умр бўйи муқаррар ўлимни кутиб яшаймиз. Ўлим қаршисидаги қўрқув ажалдан кўра ҳам азоблироқдир.

* * *

Халқ жунбушга келганда уни қандай тинчлантиришни ҳеч ким айтиб беролмайди, айнаи вақтда осойишта ва хотиржам халқнинг тинчлигини нима бузишини ҳам ҳеч ким билмайди.

* * *

Кўпинча одамлар қандай нуқсонлар туфайли юксакликка кўтарилган бўлсалар, айнан ўша нуқсонлар сабабли пастга қулайдилар.

* * *

Ўз сирларининг ошкор бўлишидан чўчиб яшаш ҳукмдорнинг баҳтсизлигидир. Ёнида бу сирларни елкасида кўтара олишга қобил содиқ одамнинг борлиги эса ҳукмдорнинг бахтидир.

* * *

Яқин кишисининг ёмон феъл-атвориға сабр этолмайдиган одамни намунали хулқ эғаси деб бўлмайди. Чунки олтин ҳам, оддий темир танга ҳам муомала учун бирдек зарурдир.

* * *

Сирнинг очилишиға уни ўзгаларға ишонган одамнинг ўзи айбдордир.

* * *

Инсон фақат икки йўл билан юқори мартабаға эришиши мумкин: эпчиллик ва ёки бошқаларнинг нодонлиги ёрдамида.

* * *

Сахийлик инъом этилган нарсаларнинг миқдори билан эмас, балки ўз вақтида берилиши билан ўлчанади.

* * *

Ҳижрон азоби ўзинг нафратланадиган одам билан яшашдан кўра енгилроқдир.

МОНТЕСКЬЁ (Шарль-Луи Секонда)

(1689-1755)

Фарангистонлик файласуф Шарль-Луи Секонда Монтескьё обрўли оқсуяклар хонадониди дунёга келди. Унинг отаси аслида унчалик бадавлат бўлмаса-да, омади чопиб, таглитугли, давлатманд хонадоннинг қизига уйланганди. Монтескьёнинг онаси асли инглиз миллатига мансуб бўлиб, жуда ақлли,

тақводор ва мистикага мойил аёл эди. У Шарль-Луи 7 ёшга тўлганда вафот этади.

Шарль-Луи 10 ёшдан бошлаб Жюльи шаҳридаги ибодатхонада очилган коллежда ўқий бошлайди. Монтескьё бу ерда мумтоз адабиёт, фалсафадан таҳсил олади. Ўқишни тугатгач, отаси яшайдиган Ла-Бру қалъасига қайтади ва мустақил равишда ҳуқуқ илмини ўрганишга киришади.

Шарль-Луи Секондага бефарзанд амакисидан катта мерос қолади. Шундан сўнг олим амакисининг фамилиясини қабул қилади ва уни Монтескьё деб атай бошлашади.

Унинг жаҳон ҳуқуқшунослик ва қонуншунослик илмига қўшган ҳиссаси беқийсдир. У ўзининг машҳур «Қонунлар руҳи ҳақида» номли илмий-тадқиқий асари учун манбалар йиғиш мақсадида бутун Оврўпо ва Англияни кезиб чиқади. У Англия парламентининг қарийб 12 соатга чўзилган йиғилишида қатнашиб, ҳукумат билан унга муҳолифат бўлган гуруҳ ўртасидаги мунозараларнинг гувоҳи бўлади. Англия сафари Монтескьёда ҳокимиятнинг бўлиниши ҳақидаги назариянинг шаклланишига олиб келади. Монтескьё қаттиқ шамоллаб, 1755 йилнинг 10 февralида вафот этди.

Шарль-Луи Монтескьёнинг қуйидаги асарлари маълум: «*Сулла ва Эвкрат*», «*Римликларнинг улугворлиги ва тушқунлиги сабаблари тўғрисида мулоҳазалар*» (1734 й.), «*Қонунлар руҳи ҳақида*», «*Инсоннинг вазифалари ҳақида умумий мулоҳазалар*», «*Ҳолат тизими ҳақида мулоҳазалар*» ва бошқалар.

* * *

Муҳтожлик қанчалик оғир бўлса, қонунлар ёрдамида давлатмандликни ҳам шундай оғир юкка айлантирмоқ жоиз.

* * *

Мустабид тузумни идора этувчи ҳукмдор бир вақтнинг ўзида қул ҳамдир.

* * *

Асрий тарихий тажрибалар шунини кўрсатадики, ҳокимиятга эга бўлган ҳар қандай одам мансабини суиистеъ-мол қилишга мойил бўлади ва у то мақсадига эришма-гунча шу йўлдан кетаверади.

* * *

Сиёсий эркинлик хоҳлаганча иш тутиш дегани эмас. Эркинлик қонун йўл қўйган ҳар қандай ишни бажариш ҳуқуқи билан белгиланади. Агар фуқаро қонунда тақиқланган ишга қўл урса, эркинликдан маҳрум бўлади.

* * *

Оролда яшовчи одамлар қитъада истиқомат қилувчи-ларга нисбатан кўпроқ эркинликка мойил бўладилар.

* * *

Ҳар бир давлатда учта ҳокимият мавжуддир: қонун чиқарувчи, ижро этувчи ва суд ҳокимияти.

* * *

Борди-ю, суд ҳокимияти қонун чиқариш билан маш-гул бўлса, фуқароларнинг ҳуқуқлари топталади.

* * *

Агар суд ҳокимияти ижро ҳокимияти билан бирлашса, у ҳолда суд ҳаками ситамгарга айланишига имконият туғилади.

* * *

Агар ижро ҳокимияти қонун чиқарувчи йиғинни тарқатиш ҳуқуқига эга бўлмаса, у ҳолда қонун чиқарувчи ҳокимият ҳокими мутлаққа айланиб, қолган барча ҳокимиятларни йўқ қилади.

* * *

Қонун чиқарувчи ҳокимият ижро ҳокимиятининг фаолиятини чеклаш ҳуқуқига эга бўлмаслиги мумкин. Чунки ўз табиатига кўра чекланган нарсани яна чеклашдан не ҳожат? Бундан ташқари ижро ҳокимиятининг фаолияти тез ҳал қилиниши керак бўлган ишларга қаратилган бўлади.

* * *

Шахс ва фуқаро эркинлиги ҳамма вақт ҳам бир-бирига мос келавермайди.

* * *

Ҳар қандай улугворлик, куч-қудрат ва ҳокимият нисбийдир.

* * *

Меъёридан ортиқ тафаккур ҳар қачон ҳам қўл келавермайди. Чунки одамлар деярли ҳамма вақт ўртамиёналикка тезроқ мослашадилар.

* * *

Диннинг қудрати унга бўлган ишонч билан белгиланса, қонуннинг кучи унга нисбатан юзага келадиган қўрқув

билан белгиланади. Қадимийлик дин учун қулайлик туғдиради. Чунки эътиқоднинг даражаси унинг манбаи биздан қанчалик узоқ эканлигига боғлиқ. Бизнинг ақлимиз эътиқодимизга қарши турувчи узоқ ўтмишдаги турли қарашлар таъсиридан озоддир. Қонунлар эса аксинча: қанча янги бўлса, шунча устундир. Янги қонун, қонун чиқарувчининг унинг ижросига қаратилган алоҳида, жонли эътиборини ифодалайди.

* * *

Луизиана ёввойилари аввал дарахтни кесиб, сўнг унинг мевасини териб ейдилар. Мустабид тузумнинг моҳиятини ҳам шунга ўхшатиш мумкин.

* * *

Бургундия қироли Гундобад ўғрининг хотини ёки фарзанди унинг қилмишлари ҳақида ҳукуматга хабар қилиши шартлиги, акс ҳолда, ҳар иккиси ҳам қулликка маҳкум этилиши тўғрисида қонун чиқарди. Лекин бу қонун табиатга зид эди. Хотин ўз эрининг қораловчиси бўлиши мумкинми? Ўғил отасини қандай қилиб сотади? Қирол шу тариқа бир жиноий ҳаракатни жазолаш учун ундан ҳам оғирроқ иккинчи бир жиноятга йўл очиб берди.

* * *

Болаларда Ватанга муҳаббат уйғотишнинг энг яхши воситаси оталарнинг Ватанни севишларидир.

* * *

Муаллифлар актёрлардир.

* * *

Қонунларнинг шафқатсизлиги уларнинг бажарилишига тўсқинлик қилади.

* * *

Шундай ҳақиқатлар борки, уларга ишонч уйғотишни ўзи камлик қилади, уларни ҳис этишга шароит ва имкон яратмоқ керак. Ахлоққа доир ҳақиқатлар шулар жумласидандир.

* * *

Инсондаги баъзи иллатлар ўзини ўзи етарли даражада ҳурматлай олмаслигидан келиб чиқса, айрим нуқсонлар бу ҳурматнинг меъёрдан ошиши туфайли пайдо бўлади.

* * *

Инсоннинг табиати шундайки, у ўзига яхшилик қилган одамдан кўра, ўзининг яхшилигидан баҳраманд бўлган одамга кўпроқ боғланиб қолади.

* * *

Одатда фикр саёзлигини уни узайтириш воситасида қоплашга уринадилар.

* * *

Бирор одамнинг қайсарлиги мени лоқайд қолдириши мумкин. Лекин одамлардаги қўполликка бефарқ қаролмайман. Қайсар одам ўз қарашларини – демакки, шаънини ҳимоя қилади. Иккинчи тоифа одамлар эса ўзгаларнинг фикрига, яъни умумнинг шаънига тажовуз қиладилар.

* * *

Биз шунчалар сўқирмизки, қачон қайғуриш ва қачон шодланишни билмаймиз. Деярли ҳамма вақт сохта қайғу ва сохта шодликни бошимиздан кечирамиз.

* * *

Ҳаёт эзгулик қилиш учун инъом этилган. Мен эзгуликдан тўхтаган куним ҳаётимни «қайтариб бераман». Чунки сабаб тўхтаганда ҳаракат ҳам тинмоғи жоиз.

* * *

Битта одамни бахтли қилиш учун қанчалар тер тўкмоқ керак-а!

* * *

Менинг дардим шундаки, китоб ёзишга киришаман-у, у ниҳоясига етгач, ёзганларимдан уяламан.

ВОЛЬТЕР (Франсуа-Мари Аруэ)

(1694-1778)

Франциялик файласуф Франсуа-Мари Аруэ (Вольтер – унинг тахаллуси) нотариус Франсуа Аруэ оиласида дунёга келди.

У 5 ёшидан бошлаб шеърлар машқ қилди. Коллежда ўқиб юрган чоғларида яхши ўзлаштиргани учун мукофотлар билан тақдирланди. Ёш Вольтер қайси даврага кирмасин, ҳамманинг диққатини ўзига тортар,

зукколиги, топқирлиги, шўхлиги билан бошқалардан ажралиб турарди.

Жушқин табнатли Вольтер ўзининг ҳукмрон доираларга ҳам тегиб кетадиган заҳархандалик йўғрилган тийиқсиз ижоди туфайли кўпинча киборларнинг жанжалига аралашиб қоларди. 1717 йилда шундай жанжаллар туфайли Вольтер Бастилия қалъасида 11 ой тутқунликда сақланди. У қамоқхонада ҳам нжод қилишдан тўхтамай, ўзининг машҳур «Эдип» трагедияси ва «Генриада» достонини ёзиб тугатди.

Вольтер бадий нжоднинг ҳамма соҳаларида ажойиб асарлар ёзган. Унинг фалсафий изланишлари ранг-баранг ва кенг қамровли, ўзига хос, янги, кутилмаган назарий ёндашувларга бой эди. Кўплаб давлатларнинг тождорлари Вольтерга хушомад қилганлар. Франция қироли Людовик XV у билан эҳтиёткорона муносабатда бўлган. Рим папаси Бендикт XIV буюк файласуфга мақтовли мактублар битган. Россия маликаси Екатерина II Вольтер билан узоқ муддат хат ёзишиб турган. Айниқса, Пруссия қироли Фридрих II Вольтерни жуда эъзозлаган.

1758 йилда Вольтер Швейцария чегараси яқинида жойлашган Ферне қалъасини сотиб олади. У ҳаётининг сўнгги 20 йилини шу ерда ўтказди.

Вольтернинг қуйидаги асарлари маълум: «Фалсафий мактублар», «Орлеанлик бокира қиз», «Ньютон фалсафаси асослари», «Мемнон ёки инсоний Дополик», «Сукрот», «Кандид ёки некбин».

тик», «Скифлар» (трагедия), «Табиат муъжизалари ҳақида», «Рух ҳақида», «Тарих фалсафаси» (биринчи бўлиб «тарих фалсафаси» деган атамани Вольтер қўллаган) ва ҳоказо.

1778 йилда Вольтер дўстининг қистови билан Парижга келади. Париж аҳолиси Вольтерни жуда катта тантана билан кутиб олади. Шу кунни Вольтернинг дафна (лавр) япроғидан ясалган чамбар кийдирилган бюсти ўрнатилган Париж театри саҳнасида унинг сўнги «Ирина» (1778 й.) деб номланган фожиавий асари намоиш этилади. Бироқ бу тантаналар, сершовқин Париж Вольтерни ҳолдан тойдириб қўяди.

У 1778 йилнинг 30 майи оқшомида ҳаётдан кўз юмади.

* * *

Аъло нарса – яхши нарсанинг душмани.

* * *

Танграм, мени дўстлардан паноҳингда сақла – душманларни ўзим эплайман.

* * *

«Вольтер: «Одамлар қанчалик маърифатли бўлсалар, шунчалик эркиндирлар», — деб таълим берганди. Унинг издошлари эса халққа: «Сиз қанчалик эркин бўлсангиз, шунчалик маърифатлидирсиз», — деб уқтирдилар. Ҳалокатнинг сири ана шунда», — деб ёзганди француз маърифатпарвари Антуан Ривароль (1753-1801 й.).

* * *

Мен фақат шубҳаланишнигина биламан.

* * *

Мен ҳақиқат деб аталувчи фалсафа тошини излаб 40 йил дунёнинг турли бурчакларида бўлдим, антик дунё намояндалари Эпикур ва Августин, Афлотун ва Мальбранше билан кенгашдим. Аммо излаганимни тополмай, қашшоқлигимча қолдим.

* * *

Ҳар қандай ижод намунаси ижодкор тўғрисида гувоҳлик беради. Ҳеч нарса мени бу оддий аксиомадан қайта ролмайди.

* * *

Тасодиф йўқ нарса. Биз сабабини изоҳлашга чоғими келмаган ҳаракатларни тасодиф деб атаймиз. Сабабси ҳаракат ва моҳиятсиз мавжудлик бўлмайди.

Бу фикр барча файласуфларнинг бош қондасидир.

* * *

Улкан бинонинг митти кавакларида яшайдиган сичқонлар бино яна қанча туриши ва уни ким қурганидан беҳабар умр кечирадилар. Улар фақат узоқ яшаш ва инларини бузгунчи жониворлардан омон сақлашга ҳаракат қиладилар. Биз ҳам сичқонлар кабимиз ва Коинотни бунёд этган Олий меъмор ҳеч биримизга ўз сирини ошкор этмайди.

* * *

Ижтимоий адолат – ҳам табиий, ҳам ҳаёлий ғоя. Бизнеснинг шўрпешона сайёрамизда жамоа-жамоа бўлиб яшовчи одамлар учун буйруқ берувчи бадавлатлар ва уларга хизмат қилувчи камбағаллардан иборат иккита синфга бўлинишдан ўзга чора йўқ.

* * *

Ҳузур-ҳаловат бағишловчи ишни бажариш – озодлик белгиси.

* * *

Ҳалол одамни таъқиб қилиш мумкин, аммо уни шарманда қилиб бўлмайди.

* * *

Ўлим энг катта жисмоний ёвузлик бўлса, уруш энг катта ахлоқий ёвузликдир.

* * *

Ёвузлик имкони кунда юз бор, яхшилик имкони йилда бир бор намоён бўлади.

* * *

Биз бу ёруғ жаҳонда икки лаҳза яшаймиз ва унинг бирини мулоҳазаларга бағишлаймиз.

* * *

Аслик ва гўзаллик мезонлари ҳамма замонларда ва ҳамма халқларда бир хил бўлиб келган.

* * *

Бугунги кундаги ҳар қандай воқелик ўтган куннинг ҳосиласи ва келажакнинг отасидир... Сабабнинг бечигал, мустаҳкам занжири мангудир. Тақдири азал табиатнинг яхлит қонунидир.

* * *

Бидъат – инсониятнинг энг мудҳиш ғаними.

* * *

Мутаассибликдан нафратланувчи янги авлод етилмоқда. Ҳадемай шундай кун келадики, файласуфлар раҳбарликни ўз қўлларига оладилар. Ақл-идрок салтанати қад ростлайди.

* * *

Инсон юқорига ўрлаган аланга ва пастга шўнғиган тош каби туғилиши биланоқ ҳаракатга интилади.

* * *

Бидъатни масхаралашдан чўчиманг, дўстларим. Менимча, бидъатни маҳв этиш учун уни кулгили қилиб кўрсатишдан яхшироқ восита йўқ. Кулгили нарса эса хавфли бўлолмайди.

* * *

Доимий ҳузур-ҳаловатни йўқ деб ҳисобласа ҳам бўлади.

* * *

Бизга доимо бориға шукр қилишни, орзу-истаклару қизиқувчанликни жиловлашни, нотинч кўнгилни итоатда тутишни маслаҳат берадилар. Бу жуда яхши. Аммо бундай панд-насиҳатларга доим амал қилганимизда ҳозир ҳам дуб ёнғоғини тановул қилиб, очиқ осмон остида ухлаётган бўлардик.

* * *

Одатий бўлиб қолган нарсалар кам қадрланади.

* * *

Эҳтирос кема елканларини шиширувчи шамолдир. Шамол баъзан кемани чўктириб юборса-да, лекин усиз сузиб бўлмайди. Бу дунёда ҳамма нарса хавфли ва айни дамда муҳимдир.

* * *

Ноўрин гўзаллик ўлимга маҳкум.

* * *

Фақат табиий нарсаларгина гўзалдир.

* * *

Табиатан инъом этилмаган қобилиятни ҳеч қайси ёшда қўлга киритиб бўлмайди. Аммо йўл қўйилган хатони исталган вақтда тузатиш мумкин.

* * *

Мен доим ўз метафизикамни ахлоққа яқинлаштиришга ҳаракат қиламан.

* * *

Сизнинг фикрингизга қўшилмаслигим мумкин, аммо фикрингизни айтиш ҳуқуқингиз учун ҳаётимни бераман.

* * *

Фалсафа бизга олам тушунарсиз мангу борлиқ эканлигини ўргатади. Аммо у оламнинг сифатлари ва таркиби ҳақида аниқ сўз айтолмайди. Борлиқнинг табиати биз учун мутлақо англаб бўлмасдир.

* * *

Кимдаки, ўз ёшининг руҳи бўлмаса, у шу ёшнинг барча ғам-аламларини тортишга маҳкумдир.

БЕНЖАМИН ФРАНКЛИН

(1706-1790)

Америкалик файласуф олим, сиёсатчи, дипломат ва ихтирочи Бенжамин Франклин инглиз муҳожир Жозеф Франклин оиласидаги 17 фарзанднинг саккизинчиси эди. Унинг отаси ҳунарманд бўлиб, совун ва шам ишлаб чиқариш билан шуғулланган. Ёш Бенжамин ўзи мустақил таҳсил олган. У биринчи бўлиб тебранма ўриндиқни ихтиро қилган эди.

1746 йилда Бенжамин тасодифан доктор Спенсинг «физика хонаси мўъжизалари» сеансига боради. У ерда илк бор электр машинаси билан танишади ва электр тажрибаларига қизиқиб қолади.

1776 йилда у Фарангистонга элчи сифатида жўнатилади. Бенжамин Франклин Америка Конституциясининг муаллифларидан бири ҳамдир.

Шуни айтиш жоизки, инсоният тарихидаги энг ажойиб ва буюк ихтиролардан бири ҳисобланмиш яшин қайтаргични ҳам Бенжамин Франклин ўйлаб топган. У электр соҳасидаги кашфиётлари ва бошқа қўплаб амалий янгиликлари билан жаҳонга донг таратди. Файласуф сифатида эса инсоний муносабатлар муаммосини тадқиқ этиб, қўплаб фойдали амалий тавсияномалар ёзиб қолдирди. «Вақт — пул», — деган машҳур ҳикматнинг муаллифи ҳам Бенжамин Франклиндир («Ёш савдогар учун маслаҳатлар» асарида). Унинг энг машҳур асарлари қуйидагилар: «*Озодлик ва зарурият, ҳузур-ҳаловат ва изтиробга доир мулоҳазалар*» (1725), «*Бой бўлишни истовчилар учун муҳим маслаҳатлар*», «*Мул-қўлчиликка йўл*» (1758), «*Ҳуштак*», *мактуб-ҳикоя*, (1779).

XVIII аср Америкаси Бенжамин Франклин каби ҳар томонлама қобилиятли ва сермаҳсул одамни кўрмаган. Ёзувчи ва ношир, олим ва жамоат арбоби, дипломат ва файласуф Бенжамин Франклинга ватандошлари «Энг илғор америкаликлар орасидаги биринчи шахс» деб баҳо берганлар. Бенжамин Франклин 84 ёшида вафот

этди ва бутун Америка халқи 30 кун мотам тутди. Унинг номи инсоният кўрки, илм, озодлик ва Ватан учун беқийс хизмат кўрсатган даҳо сифатида «Инсониятнинг энг буюк намояндалари» рўйхатига киритилган.

* * *

Дейл Карнеги шундай ёзганди: «Агар сиз одамлар билан қандай муомалада бўлиш, ўзингизни қандай бошқариш ва қайси йўл билан фазилатларингизни камолга етказиш ҳақида аъло маслаҳатлар олишни истасангиз, Бенжамин Франклиннинг таржимаи ҳолини ўқинг... Бенжамин ўз хотираларида ўзидаги энг катта қусур – баҳслашиш одатини қандай қилиб йўқотгани ва Америка тарихидаги энг билимдон, адабли, фаросатли одамга айланиши ҳақида ҳикоя қилади...»

* * *

Маънавиятдан маҳрум сиёсатда қонунлар нима ҳам қила оларди?

* * *

Ўйлайманки, фикрлар ҳақида уларнинг таъсири ва натижасига қараб ҳукм чиқармоқ керак.

* * *

Ҳамма билан хушмуомала, кўпчилик билан дилкаш, айримлар билан эса бетакаллуф бўл.

* * *

Сиз баҳсга киришиб, қизиққонлик билан суҳбатдошингизнинг фикрларини рад этишингиз ва ғолиб чиқишингиз мумкин. Лекин бу ғалаба ҳеч қандай наф келтирмайди. Чунки ҳеч қачон сиз билан баҳслашган мухолифингизнинг хайрихоҳлигига эришолмайсиз.

* * *

Уч кўчиш бир ёнғин билан тенг.

* * *

Дангасалик зангга ўхшайди. Нарсалар кўп ишлаш оқибатида эмас, зангдан тезроқ емирилади.

* * *

Мен аста-секинлик билан шунга ишонч ҳосил қилдимки, инсонлараро муносабатдаги самимийлик, ҳақиқатгўйлик ва ҳаққонийлик ҳаётий бахтга эришишда катта аҳамиятга эга.

* * *

Тажриба — қимматли мактаб. Лекин аҳмоқлар учун шундан ўзга мактаб бўлмаса нима қилиш керак?

* * *

Агар сен ақл-заковатга қулоқ тутмасанг, у албатта қасос олади.

* * *

Навбатдаги истакларни қондиришдан кўра, биринчисини енгил осонроқдир.

* * *

Ишлатиладиган калит доимо ялтиллаб туради.

* * *

Шундай одамлар борки, диний эътиқодга эга бўла туриб, жуда нотавонлар. Улар бу эътиқоддан ҳам маҳрум бўлсалар, нима қиларкинлар?

* * *

Биз учун табиат ўз қонунларини қандай қилиб амалга оширишини эмас, балки шу қонунларнинг ўзини билиш муҳимдир. Яъни, ҳавога иргитилган чинни идишнинг ерга тушиб синишини билиш фойдали. Лекин: «У

қандай қилиб ерга тушади ва нима учун синади?» – деган савол аҳмоқонадир. Албатта, бу саволга жавоб топиш ёқимли. Аммо биз шусиз ҳам чинни идишни бутун сақлаб қола оламиз-ку!

ҲУШТАК

(Б.Франклиннинг Бритон хонимга мактуби.

1779 йил 10 ноябрь)

Азиз дўстим, чоршанба ва шанба кунни йўллаган бир жуфт мактубингизни олдим. Бугун яна чоршанба. Аввалгисига жавоб ёзмаганим учун мактуб олишдан маҳрум бўлдим. Бироқ, гарчи ялқов бўлсам-да ва мактуб битишни хуш кўрмасам-да, агар ўзим жавоб ёзмасам, бошқа ҳеч қачон Сизнинг дилкаш битигингизни ўқий олмаслигим юзасидан чексиз хавотир қўлимга қалам тутишга мажбур этди. Шу боис жаноб Б. эртага Сизни йўқлаб бориш ниятида эканлиги тўғрисида илтифот ила маълум қилганда ҳам бу чоршанбани аввалгилари каби Сизнинг дилкаш даврангизда эмас, Сиз ҳақингизда ўй суриб ўтказишга: Сизга мактуб битиш, номаларингизни қайта-қайта ўқиб чиқишга аҳд қилдим.

Сизнинг жаннат ва у ердаги ҳаёт тўғрисидаги таърифингиз мени мафтун этди. Жаннатга бу оламдан имкон қадар ҳамма яхши нарсаларни олиб ўтишимиз кераклиги тўғрисидаги хулосангизни бағоят маъқуллайман.

Фикримча, агар ҳуштаклар учун ҳаддан ортиқ ҳақ тўламаганимизда эди, ҳозиргидан кўра кўпроқ нарсаларга эга бўлишимиз, ёвузликдан камроқ азоб чекишимиз мумкин эди. Чунки биз дуч келадиган бахтсиз одамлар, менимча, ана шу эҳтиётсизлик туфайли саодатни бой берганлар.

Нимани назарда тутаяпти, деб сўрарсиз? Сиз ҳикояларни ёқтирасиз. Шу боис ўзим тўғримдаги бир ҳикояни сўзлаб бермоқчиман. Ва бунинг учун мени маъзур тутгайсиз.

Ёшим еттида эди. Байрамларнинг бирида ўртоқларим менга бир ҳовуч чақа совға қилишди. Мен ўша заҳоти ўйинчоқлар дўконига равона бўлдим. Йўлда кетаётганимда бир боланинг қўлидаги ҳуштакнинг садоси ҳушимни ўғирлади ва дўконга кириб бор пулимга ҳуштак сотиб олдим. Кейин уйга қайтдим-да, севинчим ичимга сиғмай қулоқни қоматга келтириб ҳуштак чала бошладим.

Бундан уйдагиларнинг аччиғи чиқса-да, мен жуда сармаст эдим. Акаларим, опаларим, амакиваччаларим ҳуштакнинг баҳосини суриштириб билгач, уни ўз нархидан тўрт баравар қимматга сотиб олганимни, қолган пулга қандай яхши нарсалар сотиб олишим мумкинлигини айтиб, устимдан роса кулишди. Хўрлигим келиб йиғлаб юбордим. Ҳуштак туфайли чеккан бу изтиробим, у келтирган қувонч ва лаззатдан зиёдроқ эди.

Хотирамга муҳрланиб қолган бу воқеа кейинчалик менга асқотди. Бирор бир нокерак буюмни сотиб олиш васвасасига учраганимда, ўзимга: «Ҳуштак учун ҳаддан ортиқ ҳақ тўлама», — дейман-у, пулимни тежаб қоламан.

Вояга етиб катта ҳаёт йўлига қадам қўйганимдан кейин одамларнинг хатти-ҳаракатларини кузата бошладим. Шунда ҳуштаги жуда қимматга тушаётган кўплаб одамларни учратдим.

Ўзининг қимматли вақтини, фароғатини, эркини, марҳаматини ва эҳтимол, ёр-дўстларини қирол саройидаги қабулда иштирок этиш шарафига нойил бўлиш йўлида қурбон қилаётган ўта иззатталаб одамни кўрганимда ўз-ўзимга: «Бу кишининг ҳушгаги жуда қимматга тушди-да», — деб қўярдим.

Шон-шуҳратга ортиқ даражада муккасидан кетган, доимий равишда сиёсий югур-югурлар билан овора бўлган ва эътиборсизлиги оқибатида касб-корини ўлда-жўлда қолдирган кимсани кўрганимда эса: «Чиндан ҳам унинг ҳуштаги жуда қимматга тушди», — деб қўяр эдим.

Ҳар қандай ҳузур-ҳаловатдан, ўзгаларга яхшилик қилишдан, ҳамсоя ҳурмат-иззати, эътиборидан ва чин дўстлик қувончларидан воз кечиб, пул тўплашни ихтиёр қилган ўтакетган хасис одамни кўрганимда: «Эй, бахтиқаро! Сенинг ҳуштагинг нақадар қимматга тушди-я», — дердим.

Ҳиссий лаззат, кайфу сафо йўлида ақлини қурбон қилган ва саломатлигига путур етказган шаҳватпарастни учратганимда, дердим: «Сен адашаяпсан, наздингда лаззатдек туюлаётган нарса аслида бир дарддир. Ҳуштагинг жуда қимматга тушаяпти!»

Ўзига оро бериб, гўзал либосларга, чиройли уйлару жиҳозларга, фойтунларга меҳр қўйган, аммо уларга эришиш учун қўли калталиқ қилиши оқибатида қарзга ботган ва умрини турмада ниҳоялаганларни кўрганимда: «У ҳуштак учун катта, жуда катта тўлов тўлади», — дердим.

Хулласи калом, мен инсон бошига ёғилгувчи кулфатларнинг кўп қисми одамлар нарсаларнинг қимматини тўғри баҳолай олмасликларидан келиб чиқади ва уларнинг ҳуштаги жуда қимматга тушади деб ҳисоблайман.

Аммо ҳар ҳолда бундай бахтиқароларга шафқатли бўлишимиз лозим. Ҳолбуки, бундай ўйлаб қарасам, ғурурланишга арзигулик ақл-фаросатим борлигига қарамай, мен учун ҳам қирол Жоннинг олмалари каби йўлдан оздирувчи нарсалар бор. Хайриятки, уларни сотиб олиб бўлмайди. Борди-ю, улар кимошди савдосига қўйилганда мен бир лаҳзада бор-йўғимдан айрилишим ва яна бир марта ҳуштак учун ҳаддан зиёд тўлаб юборганимни пайқамай қолишим мумкин бўлур эди.

Кўришгунча хайр, менинг азииз дўстим.

Камоли эҳтиром ила содиқ қулингиздан деб билурсиз.

ДАВИД ЮМ

(1711-1776)

Инглиз файласуфи, психолог олим ва муаррих Давид Юм Шотландия пойтахти Эдинбург шаҳрида, унча бой бўлмаган дворян оиласида дунёга келди. Унинг отаси ҳуқуқшунос бўлган. Давид Юм Эдинбург университети ва Ля-Флеш номли фаранг коллежида таҳсил олди. У коллежда илк марта Рене Декарт-

нинг илмий қарашлари билан танишди.

Давид Юм биринчи бўлиб «сабаб»нинг моҳиятини ҳодиса ва тушунча сифатида жиддий ўрганишга киришди. Унинг бу борадаги мулоҳаза ва хулосалари фалсафа фанининг асосий ютуқларидан бирига айланди.

Файласуфнинг қуйидаги асарлари маълум: «*Инсон табиатида доир мулоҳазалар*» (1739), «*Таъб меъёри ҳақида*» (1739-1740), «*Ахлоқий ва сиёсий очерклар*» (1741-1742), «*Руҳнинг барҳаётлиги хусусида*», «*Табиий дин ҳақида сўзлашув (диалог)*» (1751).

* * *

Ўз хулосалари учун доимо узр сўраш ва ҳар бир алоҳида санъат, ҳар бир алоҳида фан олдида ўзини ҳадеб оқлайвериш зарурияти фалсафа учун маълум даражада ҳақоратдир. Бу ҳол подшоҳнинг ўз фуқаролари томонидан давлатга хиёнатда айбланишига ўхшайди.

* * *

Шу нарса ҳақиқатки, одамлар инсоният тафаккуридан мутлақо четдаги муаммолар, масалан, оламларнинг яралиши, ақлий оламнинг ёки руҳлар салтанатининг тузилиши хусусидаги муаммоларни муҳокама қилиш асносида бекорга баҳслашадилар ва ҳеч қачон аниқ хулосага келолмайдилар.

* * *

Ақлга укув, таассурот ва гоялардан ўзга ҳеч нарса берилмаган.

* * *

Ҳар бир ҳодиса бир-биридан узоқ ва холис. Бир ҳодисанинг кетидан иккинчиси юз беради. Лекин биз ҳеч қачон уларнинг орасидаги боғлиқликни сеза олмаймиз. Бу уларнинг бир-бирига қўшилиб кетгани, лекин ҳеч қачон ўзаро боғлиқ бўлмаслигини англатади.

* * *

Сабаб учун битта энг зарур нарса бор. Бу – оқибатга эга бўлмоқлик.

* * *

Биз жасорат деб атайдиган руҳий кўтаринкилик ва улуғворлик белгиси сифатида қабул қилиб, завқланадиган нарса хотиржамлик ва қатъийликка асосланган гуруҳ ҳамда ўзини ҳурмат қилиш демакдир.

* * *

Ўзи ҳақида узоқ гапирадиган одамнинг мақтанчоқликка чап бериши мушкул.

* * *

Олижанобликдан маҳрум ботирлик ва иззатталаблик инсонни фақат золимга ёки қароқчига айлантириши мумкин.

* * *

Раҳмдилликка муҳаббат ва нафислик, ичиқораликка эса душманлик ва ғазаб омихта бўлади.

* * *

Худбинлик адолат қоидаларини туғдиради ва бу қоидаларга амал қилишнинг энг биринчи сабаби ҳисобланади.

* * *

Гарчи табиий қобилият ва ахлоқий сифатларнинг даражаси бир хил бўлса-да, улар ўртасида бир фарқ бор. Табиий қобилиятни сунъий таъсир этиш йўли билан деярли ўзгартириб бўлмайди. Ахлоқий сифатлар ёки унинг оқибати натижасида юзага келадиган амалларни эса мукофот ва жазо, рағбат ёки инкор воситасида ўзгартириш мумкин.

* * *

Севги – ўзга одамга бахт тилашдан ўзга нарса эмас.

* * *

Ҳаётни ақл эмас, одат бошқаради.

* * *

Инсоннинг ҳаёти тасодифларга қанчалик бой бўлса, у хурофотга шунчалик чуқур берилади.

* * *

Одамларда атрофдагиларни ўзига ўхшатиш ҳамда бошқаларда ўзига яқин ва таниш бўлган, ўзи бевосита англайдиган сифатларни кўришга мойиллик мавжуддир.

МИХАИЛ ВАСИЛЬЕВИЧ ЛОМОНОСОВ

(1711-1765)

М. В. ЛОМОНОСОВ

Рус файласуфи Михаил Ломоносов ўзига тўқ хонадонда дунёга келди. Ломоносов келиб чиқишига кўра майда савдогарлардан бўлган.

У Москва шаҳридаги славян-юнон-лотин академиясида, кейин Киевдаги диний академияда таҳсил олди. Шундан сўнг Петербург Фанлар академияси қошидаги университетда ўқиди. 1736-1741 йилларда эса Германияда билим олди. Уч йил олмон файласуфи Христиан Вольф қўлида фалсафа илмини ўрганди.

Михаил Ломоносов табиятан мағрур, мустақил фикрловчи шахс эди. У ҳар доим ватанига бирор фойда келтиришга интилиб яшаган.

Ломоносов модда ва ҳаракатнинг сақланиш қонунини кашф этган.

Файласуфнинг қуйидаги асарлари маълум: *«Иссиқ ва совуқнинг сабаблари ҳақида мулоҳазалар»* (1749), *«Журналистларнинг фалсафа эркинлигини қўллаб-қувватловчи мақолаларни ёзиш чоғидаги вазифалари тўғрисида мулоҳаза»* (1755), *«Ернинг қатламлари ҳақида»* (1763).

1753 йилнинг 1 мартида Ломоносовга император Елизаветанинг фармойиши билан дворянлик мартабаси берилади. Шунингдек, Копорск уездидан 9 минг ботмон ер ва 212 нафар крепостной деҳқон ажратилди.

Ломоносов 1765 йилнинг 4 апрелида вафот этди. Орадан бир йил ўтгач, рафиқаси Елизавета Андреевна ҳам ҳаётдан кўз юмди. Файласуфнинг ёлғиз фарзанди Елена эса киевлик руҳоний билан турмуш қурди ва 22 ёшида оламдан ўтди.

* * *

Ривоятларга қараганда, М.Ломоносов Россия ҳукмдори Пётр I нинг (1672-1725 йиллари) никоҳсиз

фарзанди бўлган. Маълумки, Пётр I нинг нимжон, бемеҳр шаҳзода Алексейдан бўлак меросхўри йўқ эди. Шу сабабли бир куни Пётр I мастликда: «Қайси соҳибжамол менга ўғил туғиб берса, ким бўлишидан қатъи назар, уни малика деб эълон қиламан» деб юборади. Бундан фойдаланган Архангельскдаги руҳоний бойваччалар 1711 йилнинг 17 январиди Усть Тоснога дам олгани келган Пётр I га холмогорлик соҳибжамол етим қиз Еленани «туҳфа» этадилар. Орадан кўп ўтмай, Елена шахсан Пётр I нинг фармойиши билан Двинск қишлоқ оқсоқоли Лука Ломоносовнинг жияни Василий Дорофеевга унаштирилади. Пётр I қўшмачи бойваччаларга: «Агар ўғил фарзанд туғилса, унга бувасининг хотираси учун Михайло деб исм қўйинг. Ўғлим ҳамда унга оталик қилмиш кимса Ломоносов фамилиясини қабул этсинлар. Бу оила Лука Ломоносов қарамоғида, унинг назорати остида яшасин. Бу сир ниҳоятда махфий сақланиши зарурлигини унутманг. Боланинг моддий, молиявий таъминотини ўз зиммамага оламан», — дея амр этган.

* * *

Ҳақиқат ва ишонч моҳиятан икки туғишган опа-сингил, илоҳий ота-она фарзандларидир; улар ҳеч қачон ўзаро сен-менга бормайдилар, фақат баъзи бировлар шуҳратпарастлик орқасидан ўзбилармонликларини кўз-кўз қилиш мақсадида уларнинг ўртасига низо соладилар.

* * *

Худонинг иродасини паргар (циркуль) ёрдамида ўлчашга жазм этган риёзиётчи хато қилади. Аммо Инжил орқали фалакиёт ёки кимё илмини ўрганиш мумкин деб ўйловчи илоҳиётчи ҳам ноҳақдир.

* * *

Амалиёт қонунини фалсафий билимлар билан тўлдирмоқ керак.

* * *

Табиат таҳлили қийин, аммо ёқимли, фойдали ва олижаноб иш.

* * *

Жисмларнинг хусусий сифатларини механика қонунлари билан тушунтириш мумкин.

* * *

Жисмларнинг моҳияти тортишиш ва инерция кучида мужассамдир.

* * *

Кўпчиликда атомларга таянувчи фалсафий метод ё нарсаларнинг келиб чиқишини тушунтириб беролмайди, ёки Яратувчини инкор этади, деган қатъий ишонч мавжуд. Бу хулосаларнинг ҳар иккиси ҳам хато. Зеро, ҳеч бир табиий асос материя ва умумий ҳаракатнинг моҳиятини аниқ-равшан ҳамда тўлиқ изоҳлаб беролмайди, қолаверса, бирор-бир табиий асос йўқки, у қудратли ҳаракатлантирувчи кучнинг мавжудлигини зўр бериб тақозо этса.

ДЕНИ ДИДРО

(1713-1784)

Француз файласуфи Дени Дидро Франциянинг шимоли-шарқий қисмидаги Лангр шаҳрида ҳунарманд оиласида дунёга келди. Дастлабки таълимни 8-9 ёшида Лангрдаги диний коллежда олди.

12 ёшида Париждаги д'Аркур номидаги диний коллежга ўқишга юборилди. Коллежни тамомлагач, санъат магистри деган унвонга сазовор бўлди.

Отаси Дидро илоҳиёт илмининг шуҳратли намояндаси бўлишини орзу қилган. Аммо Дидро отасининг бу орзусини амалга оширолмади. У ҳаётда ўз ўрнини топиш учун узоқ изланди. Дастлаб прокурор ёрдамчиси, кейин ўқитувчи, таржимон бўлиб ишлади, оч-юпун ҳолда ҳаёт кечирди. Отаси эса «бекорчи» ўғлига ёрдам беришдан буткул воз кечди. Дени кўпинча тунлари Париж кўчалари ва хиёбонларининг дуч келган жойида тунаб қоларди. 1743 йилда Дидро савдогарнинг беваси, Шамьпоннинг қизига яширинча уйланади. Бир нечта фарзанд кўради. Уларнинг орасида кейинчалик биринчи бўлиб отасининг таржиман ҳолини ёзган Мария-Анжелика ҳам бор эди.

1767 йилда рус императори Екатерина II Дидрони Россияга таклиф этади. У Дидронинг шахсий кутубхонасини сотиб олади ҳамда файласуфни кутубхоначи этиб тайинлайди. Дидрога катта маош тайинлаб, 50 йиллик мнқдордаги маошни аввалдан тўлайди. Аммо шунга қарамай, Дидро фақат 6 йилдан кейингина – 1773 йилда Голландия орқали Россияга ўтиб, Петербургга келади. 1774 йилда Россиядан ўз ватанига қайтади. Файласуф шеърлар ҳам машқ қилган. Дени Дидро 1784 йилда вафот этди. Унинг қуйидаги асарлари маълум: «Фалсафий фикрлар» (1746 йилда яширинча босиб чиқарилган бу китоб Париж парламенти-нинг қарорига мувофиқ ёқиб юборилган), «Кўзи очиқларга насихат сифатида ёзилган сўқирлар ҳақида мактуб» (1750 йил), «Табиатни изоҳлашга доир фикрлар» (1754 йил), «Шаккокнинг

сайру сайёҳатлари ёки хиёбонлар» (1747 йил), «Роҳиба» (асар 1760 йилда ёзилган бўлса-да, ilk марта 1796 йилда чоп этилган), «Д' Аламбер ва Дидро суҳбати. – Д' Аламбернинг туши – Суҳбатнинг давоми» (1769 йил) «Материя ва ҳаракатнинг фалсафий асослари» (1770 йил), «Актёр ҳақидаги парадокслар» (1773 йил), «Физиология унсурлари» (1782-1783 йиллар).

* * *

Ишончсизлик – фалсафа томон қўйилган биринчи қадам.

* * *

Жисмларни миямдагидек эмас, балки табиатда қандай бўлса, шундайлигича қабул қиламан: улар мен учун ўз хоссаси ва фаолиятига эга бўлган хилма-хил жисмлардир. Улар портлаш содир бўлмаслиги учун силитра, кўмир ва олтингугуртнинг учта яхлит молекуласи, учқундан нари сақланадиган тажрибахонадагидек, табиат қўйнида ҳаракат қиладилар.

* * *

Ўқувчим, мени ўқиётганингда туйғулар биздаги барча билимларнинг асосини ташкил этишини албатта ёдда тут. Табиат – Худо эмас, инсон – машина эмас, фараз – далил эмас. Агар китобларимнинг исталган ерида ушбу қоидаларга зид келувчи бирор фикрга дуч келсанг, билки сен бу ердаги фикрларни умуман тушунмагансан.

* * *

Сизни тухум олдин пайдо бўлганми ёки товукми, деган савол ҳаяжонга соладими, демак, сиз жониворлар аввал қандай бўлса, ҳозир ҳам шундайлигича – ўзгаришсиз қолган, деб ўйлайсиз. Қандай бемаънилик.

* * *

Ҳамма нарса кузатишга қурбимиз етмай қолган ерда тугайди.

* * *

Агар ер юзида ҳамма нарса аъло бўлганда, аъло нарсанинг ўзи бўлмасди.

* * *

Тун чоғи қалин ўрмонда адашиб қолдим. Қўлимдаги ожизгина пирпираган шам – менинг ягона йўл кўрсатувчим эди. Ногоҳон рўпарамда нотаниш кимса пайдо бўлди ва шундай деди: «Дўстим, тўғри йўлни топиш учун қўлингдаги шамни ўчир». Бу нотаниш кимса – илоҳиётчи олим эди.

* * *

Истеъдод авлоддан-авлодга ўтадиган зодагонлик ун-вони эмас.

* * *

Яхшиларни мукофотлаш билан ёмонларни жазолаган бўламиз.

* * *

Эҳтиросларни енгилни мақсад қилиб қўйиш – ақлсизликнинг энг юқори чўққиси.

* * *

Ҳамма нарса фойдалилигига қараб белгиланади.

* * *

Бахт ва бахтсизлик бир-бири билан зулмат ва ёруғлик каби муносабатда бўлмайди. Зеро, бахт ва бахтсизлик бир вақтнинг ўзида бирга мавжуд бўла олади.

ВОВЕНАРГ ЛЮК ДЕ КЛАПЬЕ

(1715-1747)

ВОВЕНАРГ

Франгистонлик файласуф Люк де Клапье Вовенарг Экс шаҳрида дворян онласида туғилган.

У француз армиясида капитан унвонида хизмат қилган. 1741 йилги ҳарбий ҳаракатларнинг бирида оёғини совуққа олдириб қўйган. 1744 йилда эса чечак билан оғриб, кўзлари деярли кўрмай қолган.

Вовенарг ёзувчи Вольтер билан хат ёзишиб турган... Унинг қуйидаги асарлари маълум: «*Озодлик ҳақида мулоҳазалар*» (1737 йил), «*Бойликларнинг тенгсизлиги ҳақида мулоҳазалар*», «*Мантиққа зид фикрлар: янги мулоҳазалар ва максималар*»¹ (1746 йил).

Файласуф зукко ва бир-бирини инкор қиладиган, янги, хилма-хил фикрларга жуда ўч бўлган. У эътиборга лойиқ қуйидаги воқеани ҳикоя қилади: «Менинг ёшгина хизматкорим бор эди. Бир куни саёҳат чоғида нотаниш одам билан тушлик қилдим. Хизматкор ҳамсухбатим жуда ақлли одам эканлигини айтди. Мен бу одамнинг ақлли эканлигини қаердан билгани билан қизиқдим.

— Ақлли одам ҳар доим тўғри гапирди.

— Яъни, ҳеч кимни алдамайдими?

— Йўқ, жаноб, ўзини ўзи алдамайди.

Бу жавобни эшитганимдан кейин ҳеч бир зукко одам бундан яхшироқ жавоб топиб бера олмасди, деган хулосага келдим».

* * *

Инсонда кучли, аммо бир-бирига қарама-қарши эътирослар қанчалик кўп бўлса, у қай соҳада бўлмасин, биринчиликка эришишга шунчалар ноқобиллик қилади.

¹ Максима — лотинча асосий қоида, мантиқий ва ахлоқий тамойил деган маънони англатади.

* * *

Иллатлар туфайли қўлга киритилган фойда доимо улкан зарар билан қоришиқ бўлади.

* * *

Одамлар баъзан ўзлари ишонмайдиган мақтовларни ҳам ёқтирадилар.

* * *

Тимсоллар тафаккурни безайди, туйғулар эса уни ишонтиради.

* * *

Аҳмоқлар биз ўйлаганчалик кўп эмас. Одамлар бир-бирларини тушунмайдилар, холос.

* * *

Шуҳратпараст одамлар ёмон дипломатлардир: улар сукут сақлашни билишмайди.

* * *

Қўрқоқ одам иззатталаб одамга нисбатан камроқ ҳақорат аламини тортади.

* * *

Келгуси авлодлар балки биздан кўра кўпроқ билишар ва ўзларини ақллироқ ҳисоблашар. Аммо улар биздан-да бахтлироқ ва донороқ бўла оладиларми? Ўзимиз ҳам оталаримиздан кўп билсак-да, улардан яхшироқ эмасмиз-ку!

* * *

Тўғрисини айтишга журъат этаман: инсонни ақл файласуфга, шуҳратсеварлик қаҳрамонга, эзгулик эса донишмандга айлантиради.

* * *

Ақл бизни кайфият таъсирида қўл уриладиган аҳмоқона ишлардан халос этолмайди.

* * *

Ожиз одамларнинг дўстлиги уларнинг нафратидан кўра хавфлироқдир.

* * *

Инсон қанчалар ақлли бўлса, тушунарсиз мулоҳазасизликка шунчалар мойиллашиб боради.

* * *

Умид ҳаётий неъматларнинг энг фойдалиси ҳамда энг ҳалокатлисидир.

* * *

Севги иззатталабликни ҳам енгади. Зеро, аёлни у ҳатто сиздан нафратланганда ҳам севиш мумкин.

* * *

Агар ҳикматли сўзда изоҳга муҳтожлик сезилса, демак бу сўз тобига етмаган.

* * *

Бирор янгиликнинг яшаб кетишида мушкуллик туғилиши унга зарурият йўқлигидан далолатдир.

* * *

Инсон устидан ҳокимлик қиладиган ҳар қандай эҳтирос атрофдагиларга у томон йўл очади.

ЛЕЖЕ-МАРИ ДЕШАН

(1716-1774)

Фаранг файласуфи Дешан Франциянинг Ренн (Бретань) шаҳрида кичик амалдор оиласида дунёга келди. У 17 ёшидан бошлаб ҳаётини Монтрай-Белле ибодатхонасида ўтказган.

Дешан ўта кузатувчанлиги, ўткир ақли ва бениҳоя ҳурфикрлиги билан бошқалардан ажралиб турган. У «Ҳамма нарса», «Бир бутун», «Ҳеч нарса» деган тушунчалар устида бош қотирган биринчи файласуф эди.

Дешаннинг айниқса, «Ҳеч нарса» ҳақидаги қарашлари кўп баҳсларга сабаб бўлган. «Ҳеч нарса» нима эканлиги ҳақида ҳатто оддий тушунчанинг ўзи йўқ», — деган эътирозга жавобан Дешан комил ишонч билан шундай дейди: «Агар биз бу сўз ҳақида тушунчага эга бўлмаганимизда ундан фойдаланмас эдик. «Ҳеч нарса» донишманд у ёки бу буюм, идишда суюқлик, ҳамёнда пул, хонада жиҳозларнинг йўқлигини билдиради».

Дешан ўзининг тарихий вазифасини яхши англаб ва буни яширмасди. «Хулосаларимнинг айрим қисмини, — деб ёзганди у, — ҳамма ердан, бошқа қисмини фақат баъзи файласуфлардан топиш мумкин. Учинчи қисмини эса ҳеч қаердан топиб бўлмайди».

Монтрей-Белле ибодатхонасидан узоқ бўлмаган жойда эътиборли аслзодалардан маркиз Марк-Рене де Вуайе д'Арженсоннинг ермулки жойлашган бўлиб, унинг саройда катта нуфузга эга отаси қомусий олимларга ҳомийлик қиларди.

Фалсафага меҳр қўйган маркиз де Вуайе кўпчилик телба деб ҳисоблайдиган роҳиб Дешаннинг фикрлари билан қизиқиб қолади ва уни ўз ҳомийлигига олади. Де Вуайе ўз қўрғонида Дешан таълимоти билан таништирувчи тўғарак ташкил этади. Дешаннинг қуйидаги асарлари маълум: «*Аср руҳи ҳақида мактуб*» (1769 йил), «*Тафаккур овози: саволлар ва жавоблар*» (1770 йил), «*Ҳақиқат ёки ҳақиқий тизим*».

* * *

Шуниси аниқки, Ҳамма нарса ва Ҳеч нарсанинг моҳияти аслида бир эканлиги ҳақида менгача ҳеч ким ўйлаб кўрмаган, ёзмаган, гапирмаган.

* * *

Ҳақиқат – аслида дунёдаги энг оддий нарсa. Аммо жамиятдаги тартиб-қоидалар ноҷуя йўналишда ривожланаётгани сабабли ҳақиқатдан жуда узоқ бўлган ҳақиқатни очиш учун кўп йиллар давомида фикрлаш, бош қотиришга тўғри келди...

* * *

Узоқ вақт давомида мен мавжуд Бутунликни, Интиқони ўрганибман-у, аммо Ҳамма нарсa ва Чексизлик ҳам мавжудлигини сезмай қолибман.

* * *

Табиатда ҳеч нарсa аввалдан белгиланмаган ва кўрилмаган бўлса, унда амалга ошмай турган ҳамма нарсa тасодиф, амалга ошгани эса зарурият мевасидир (Дешанга қадар ҳеч ким бундай нуқтаи назарни илгари сурган эмас).

* * *

Ҳамма нарсa бири иккинчисидан келиб чиқади, бири-иккинчисига қайтади...

* * *

Ақл-идрок туйғуларсиз мавжуд бўлолмайди. Аммо туйғулар алоҳида ҳолда ақл-идрокни ташкил этолмайди. Ақл-идрок туйғулар бирлиги ва уйғунлигидир. Шу боис ҳар бир алоҳида олинган туйғулардан келиб чиқиб хулоса чиқариш умумий нарсалар ҳақида қисмлар асосида бир тўхтамга келиш демакдир. Бундай хулоса бемаъни хулосадир. Чунки бу қисмлар барча қисмлар биргаликда олинганда келиб чиқадиган умумий хулосага нисбатан бутунлай бошқача табиатга эга бўлиши мумкин.

* * *

Ижодкор ва ижод айнаи бир нарсанинг ўзидир. Бир тун нарса ўз қисмлари ёрдамида мавжуд бўлганидек, қисмлар ҳам ана шу бир бутунлик асосида яшайди.

* * *

Қарама-қарши томоннинг бири иккинчисининг интири эмас, балки энг кичик тасдиғидир.

* * *

Сабаб ва оқибат – мазмуни бошқа тушунча билан муносабатдагина очиладиган, фақат бири бошқасидан келиб чиқиб мавжуд бўла оладиган икки тушунча. Ўғилнинг сабабчиси – ота, ўғли туфайлигина «ота» деган номга эришган. Агар ўғли бўлмаганда у ҳам ота бўлмасди. Ўғил шунинг учун ўғилки, унинг отаси бор. Ота шунинг учун отаки, унинг ўғли бор.

ГРИГОРИЙ САВВИЧ СКОВОРОДА

(1722-1794)

Г. С. СКОВОРОДА

Г.С.Сковорода Украинанинг Полтава губерниясидаги оддий казак оиласида дунёга келди. 16 ёшида Киев Академиясига ўқишга кирди. У Европанинг Венгрия, Германия, Италия каби давлатларида бўлган. Қайси давлатга боришидан қатъи назар, аввало ўша ердаги университетларда маъруза тинглашга шошилган. У шу тариқа уч йил хорижда ҳаёт кечирган. Файласуф латин, юнон, немис ва яхудий тилини билган.

Мустақил фикр эгаси Сковорода жангари табиати, кескин ҳамда тўғри фикр юритиши туфайли ҳамма ерда қувғин ва тухматга учраган.

Сковорода 1759 йилда Харьков Коллегиумига ўқитувчиликка таклиф этилади. 10 йил шу даргоҳда дарс беради. Бу муддат ичида икки марта ишдан четлаштирилади ва яна жойига тикланади. Аммо учинчи мартасида олим Коллегиумни бутунлай тарк этади. 1769 йилдан бошлаб Сковорода дарбадарликда ҳаёт кечиради. «Модомики, севимли Ватанимни ҳеч нарса билан рози қилолмас эканман, лоақал ҳеч кимсага зарарим тегмаслиги учун бор кучимни ишга соламан...», — деб ёзган эди файласуф. Сковорода 25 йиллик дарбадарлик даврида гоят унумли ижод қилди.

Файласуфнинг қуйидаги асарлари маълум: «*Нарцис*», «*Илоҳий кеча ёхуд мангулик ҳақида*», «*Олам алифбоси*», «*Эзон масаллари*», «*Илоҳий қўишқлар боғи*», «*Беш йўловчининг чинакам ҳаётий бахт ҳақидаги суҳбати*», «*Узук*».

Сковорода ўз қўлёзмаларини йўлхалтасида олиб юрган. Афсуски, ҳаётлик чоғида унинг битта ҳам қўлёзмаси чоп этилмаган. У ўлимидан икки ой аввал Орлов губерниясига боради ва шогирди Ковалинский билан учрашиб, ҳамма қўлёзмаларини сақлаб қўйиш учун унга топширади.

Сковороданинг қабри устига унинг васиятига кўра қуйидаги сўзлар ёзиб қўйилган: «Олам меня қушдек овлашга уринди, аммо тутолмади».

* * *

Табиий нарсаларнинг ҳаммаси осонлик билан қўлга киритилади, пуч ва ортиқча нарсаларга эришиш эса мушкулдир.

* * *

Бутун олам икки воқеликдан иборат. Уларнинг бири зоҳирий, иккинчиси ботинийдир. Зоҳирийси махлуқот, ботиний воқелик эса Тангридир.

* * *

Жамики нарсалар ўзаро боғлиқ ҳолда, режа асосида яратилган. Ҳеч бир нарса бу асоссиз мавжуд бўлолмайди.

* * *

Билиш қийин эмас, кўникиш қийин.

* * *

Қалб гўзалликни кўрмай туриб сева олмайди.

* * *

Чоҳга ёки тубсиз сувга қулаган кимса қийинчилик ҳақида эмас, қутилиш ҳақида ўйлаши керак.

* * *

Ҳамма фанларнинг уруғи инсон ботинида яширинган. Инсон ботини уларнинг махфий манбаидир.

* * *

Ташвишни ёқтирмайдиган кимсалар оддий ва фақирона яшашни ўрганмоқлари даркор.

* * *

Кўпчилик қўлидан келмайдиган ишнинг амалга ошишига ишонмайди.

* * *

Сен фақат бир нарсага: ўзингни англашга интил. Тангрининг боқий овозини тингламай туриб, унга қалбингдан жой бера оласанми? Тангрини танимай туриб, унинг овозини тинглай оласанми? Тангрини топмай туриб, ун таний оласанми? Ўзингни англамай, топмай туриб, Тангрини топа оласанми?

* * *

Жисмимиз ўз-ўзича ҳеч қандай ҳаракат қилмайди. У буткул фикрларимиз қулига айланган. Унинг соҳиби бўлган фикр эртаю кеч тўхтовсиз ҳаракатда, ҳаяжонда. У гоҳ мулоҳаза юритади, гоҳ маслаҳат беради. Нималарнидир аниқлайди, нималаргадир мажбурлайди. Жисмимиз эса бошвоқ солинган ҳўкиз каби беихтиёр унинг измига бўйсунди. Шундай қилиб, жисмимиз эмас, балки аввало фикримиз инсонлигимизни белгилайди.

ПОЛ-АНРИ ГОЛЬБАХ (Паул Генрих Дитрих)

(1723-1798)

Француз файласуфи Пол-Анри Гольбах Германиянинг Гейдельштейм шаҳрида савдогар оиласида туғилди. У баронлик насабига мансуб эди. Гольбах Лейден дорилфунунини тугатиб, Францияга йўл олди ва Париж шаҳрида муқим яшаб қолди. Унинг Париждаги Сен-Рош кўчасида жойлашган уйи машҳур француз маърифатпарварларининг қароргоҳи бўлган.

Гольбахнинг қуйидаги асарлари маълум: *«Насронийликнинг фош этилиши»* (1761), *«Ижтимоий тизим»* (1713), *«Табиий сиёсат»* (1773), *«Табиий ахлоқ»* (1770), *«Табиат тизими ёхуд фикрий олам ва руҳий олам қонунлари ҳақида»* (1770), *«Табаррук мараз»* (1768), *«Этократия ёки ахлоққа асосланган ҳукумат»* (1776).

Гольбах *«Табиат тизими»* асарини дўстлари даврасида васиятнома деб атаган.

Олим ўзи асарлар ёзибгина қолмай, ўзи севган китобларни тўплаган, авайлаб сақлаган. Унинг шахсий кутубхонасида 2777 жилд китоб бўлган. 1770 йилда Гольбахнинг *«Табиат тизими»*, *«Насронийликнинг фош этилиши»* ва *«Табаррук мараз»* асарлари Париж парламенти томонидан ёқишга ҳукм қилинди, чунки уларда даҳрийлик руҳидаги фикрлар бор эди. Олимнинг эътиқодига кўра, инсон табиатнинг бир бўлаги, шунинг учун ҳам фаолияти табиат қонунларига бўйсунди. Файласуф шунга кўра инсоннинг бири иккинчисига қарама-қарши турган, икки хил моҳиятга эга бўлган диний қарашларини танқид қилади.

* * *

Инсон – табиат маҳсули.

* * *

Инсон ўзини табиатнинг имтиёзли мавжудоти деб библиши учун ҳеч қандай асос йўқ. Зотан, у ҳам табиатнинг

бошқа маҳсуллари каби беқарорликка маҳкум этилган. Унинг сохта устунлиги замирида фақат адашиш ётади. Инсон ўзи макон этган ер курраси узра фикран юксакликка кўтарилиб кўрсин-чи. Шунда у одамзотга худди бошқа ҳамма мавжудотларга қарагандек қарайди. Ҳар бир дарахт ўзига хос мева бергани каби ҳар бир инсон ҳам ўзининг алоҳида қувватига хос равишдаги ҳаракатлари ёки қилмишлари мевасини бераётганини кўради. Ҳамда ўзининг ўрнини қайта баҳолашга ундаётган пуч хаёллигини инсон бир вақтнинг ўзида ҳам Коинот кузатувчиси, ҳам Коинотнинг бир бўлаги эканлиги туфайли пайдо бўлганини англайди.

* * *

Биз сабаби ўзимизга номаълум бўлган, билимсизлигимиз ҳамда тажрибасизлигимиз туфайли аввалдан кўриб бўлмайдиган нарсаларни тасодифий ҳодисалар деб атаймиз.

* * *

Жамиятлар ҳам тирик организмлар каби инқирозлар, ақлсизлик лаҳзалари, инқилоблар, ҳаётий ўзгаришларни бошидан кечиради, улар ҳам туғилади, ўсади, ўлади, соғломликдан беморлик сари, беморликдан саломатлик сари юз тутади ва ниҳоят, барча инсон зоти каби болалик, ёшлик, етуклик, кексалик босқичларидан ўтиб, ўлимга рўбарў бўлади.

* * *

Мустабид ҳукмдор ҳокимияти доимо халқ вакиллари ҳукмига итоат этиши ҳамда ўзларига ишонч билдирган одамларга доимо тобе бўлиши зарур. Вакиллар бу одамларга нисбатан хўжайин эмас, балки ижро этувчи, ишончли шахслардир.

* * *

Инқилоблар ва ижтимоий бўҳронлар жамият учун кулфат, албатта. Шу боис жамият уларни мустақиллик ва бардавом фаровонликка эришиш йўлидаги муқаррар, лекин муваққат босқич сифатидагина қўллаши мумкин.

* * *

Куч билан ўрнатилган ҳукумат куч билан сақлаб турилади.

* * *

Бахтли бўлмоқ учун давлатмандликнинг ўзигина кифоя қилмайди. Бунинг учун бойликдан фойдаланишни ҳам уддалаш керак.

* * *

Бу оламда рўй берган-энг йирик воқеалар асосида ётувчи истаклар ақл кўзи билан қараганда арзимас бўлиб туюлади. Кўпинча ахлоқ хусусидаги баҳслар, болаларча инжиқликлар, ихтилофлар, қандайдир вазир ёки хонимнинг ёмон кайфияти, элчининг сурбетлиги, қароқчининг қўполлиги, нотўғри қабул қилинган сўз – мамлакатда уруш оловини ёқиш учун кифоя қилади.

* * *

Эришилган нарсалар уларга сарф этилган қувват ва харажатларни қоплаганини камдан-кам ҳолларда кўриш мумкин. Ҳукмдорларнинг сиёсати одатда катта сарф-харажатлар эвазига майда нарсаларга эришиш билан чегараланади.

* * *

Болалигиданоқ ўзининг нотўғри фикрлари измида бўлган, мутаассибликка муккасидан кетган одамлар кўзларидаги жаҳолат пардасини сақлаб қолишни муҳим

деб ҳисоблашади ва уларнинг кўзини очишга уринган кишилар билан курашишади. Агар зулматга ўрганиб қолган кўзлари бир лаҳза ёруғликни кўргудек бўлса, бундан азоб чекишади ва ғазаб билан машғал тутган кишиларга ташланишади.

* * *

Инсон бахти унинг орзу-истаклари ташқи муҳитга қанчалик мос тушиши билан белгиланади.

КАНТ ИММАНУИЛ

(1724-1804)

Германиялик мутафаккир Иммануил Кант Кёнигсберг шаҳрида ҳунарманд уста оиласида туғилиб ўсди. У оиладаги 9 нафар фарзанднинг тўртинчиси бўлган. Кант болалик ва ўсмирлик чоғларида тез-тез касалга чалингани сабабли нимжон, жиззакчи ҳамда ваҳимачи эди.

1745 йилда у Кёнигсберг университетининг илоҳийёт факультетини таълим олган. 1755 йилдан то 1797 йилгача шу ерда метафизика, математика, ахлоқий фалсафа, физика, риёзиётдан

дарс берган. Умрининг охиригача бўйдоқ ўтган. 57 ёшида «Соф тафаккур танқиди» деб номланган асосий асарини ёзиб тугаллаган.

Унинг қуйидаги асарлари маълум: «Осмоннинг умумий табиий тарихи ва назарияси» (1755), «Математика» (1800), «Амалий математика танқиди» (1788), «Антропология» (1798). Булар Кантнинг энг йирик ва машҳур асарлари сирасига киради.

Олим шахсий ҳаётида фалсафий масалалар хусусида суҳбатлашишни хуш кўрмаган. Афтидан, у ўзининг тинглашга эмас, фақат ўқитишга қобилиятли эканини яхши англаган.

Ҳаётининг ҳар бир лаҳзаси муайян тартибга солинган файласуф ҳар кеч роппа-роса соат 10 да уйқуга ётган, тонгги соат 5 да уйғонган. У 30 йил давомида бир марта ҳам бу тартибни бузмаган. Роппа-роса кечки соат 7 да сайрга чиққан. Кёнигсбергда яшовчилар Кантга қараб соатларини текширишган.

* * *

Фалсафа соҳасини қуйидаги саволлар билан чегаралаш мумкин:

1. Мен нимани била оламан? 2. Мен нима қилмоғим керак? 3. Мен нимага ишонишим мумкин? 4. Инсон нима?

Биринчи саволга метафизика фани, иккинчисига ахлоқ, учинчисига дин ва тўртинчисига антропология жавоб беради. Юқоридаги уч савол охиргисига келиб тақалади.

* * *

Рад этилишдан чўчимаслик керак. Бошқа нарсадан — сени тушунмасликларидан эҳтиёт бўл.

* * *

Ҳар бир фан фақат риёзиёт билан иноқлашгандагина мукамалликка эришади.

* * *

Жилла қурса, илоҳиёт факультетининг: «Фалсафа факультети — илоҳиёт факультетининг оқсочи», — деган мағрурона даъвосига қўшилса бўлади. (Бу ўринда: «Оқсоч бекасининг олдида машъала тутиб йўл бошлайдими ёхуд унинг ортидан этакларини кўтариб юрадими?» — деган савоя очиқ қолади). Ишқилиб фалсафа факультетини ёпиб, оғзини юмиб қўйишмаса бўлгани.

* * *

Ташқи хотиржамлик фақат зоҳиран мавжуддир. Инсон табиатидаги пинҳоний шубҳалар уруғини таг-томири билан бартараф этмоқ жоиз. Бироқ бунинг учун биз аввало бу куртакка эркинлик ва ҳатто озуқа беришимиз керак. Шундагина у ниш уриб, кўзга кўринади ва уни илди-зи билан йўқотиш мумкин бўлади.

* * *

Эътиқодга жой бериш учун билимларимни сиқиштиришимга тўғри келди.

* * *

Оғзимиздан чиқаётган ҳамма сўзлар ҳаққоний бўлмоғи керак. Аммо бу, биз ҳар қандай ҳақиқатни очиқ айтишга мажбурмиз, дегани эмас.

* * *

Ўз ботиний эътиқодидан воз кечиш пасткашлиқдир.

* * *

Этика – эътиқод фалсафаси.

* * *

Даҳолик – ўргатиб ҳам, ўрганиб ҳам бўлмайдиган истеъдод маҳсули.

* * *

Изтироб фаолият истагини уйғотади.

* * *

Саломатлик ҳолатидаги меҳнатдан кейинги ҳордиқ ҳар қандай жирканчлик аралашмасидан холи бўлган энг буюк ҳиссий лаззатдир.

* * *

Инсондаги қулайликка мойиллик ҳисси ҳаётда мавжуд бўлган ҳар қандай ёвузликдан ҳам ёмонроқдир.

* * *

Фикрларни эмас, фикрлашни ўргатмоқ керак.

* * *

Чеҳрамизнинг ранги ёлғон сўзлаётганимизни фош этади. Аммо у ҳамма вақт ҳам ёлғоннинг исботи бўлиб хизмат қилавермайди. Кўпинча бизни айблаётган кимсанинг андишасизлигидан ҳам қизарамиз.

РОБИНЕ ЖАН БАТИСТ РЕНЕ

(1735-1820)

РОБИНЕ

Француз файласуфи Робине Ренне шахрида камбағаллашган дворян оиласида туғилиб ўсди. Унинг отаси парламент матбаачиси бўлган. Робине 1760 йили Голландияга кўчиб ўтади.

1761-1766 йилларда «Табнат ҳақида» номли асари устида ишлаб, унинг тўрт жилдини нашрга тайёрлайди.

Робине 1820 йилда Ренне шахрида вафот этади. У ўлими олди-дан черковнинг қистови билан ўз қарашларидан воз кечиш ҳақидаги қоғозга имзо чекади. Унда қуйидаги сўзлар бор эди: «Ҳазратим М.Леонга ишониб топширилган мазкур никоринома ўлимимдан сўнг зудлик билан эълон қилинсин. Тангрига ўз фикрларим, сўзларим ва ҳаракатларим тўғрисида ҳисоб беришга тайёр ҳолда ёшлик чоғимда билимсизлигим, ақлсизлигим ва эътиборсизлигим туфайли, шунингдек, ниқилоб даврида маълум сабабларга кўра ёзилган бир қанча китобларимдаги нотўғри, никорга лойиқ фикрларнинг ҳаммасидан чин кўнгилдан, ошкора воз кечаман. Ҳамда Тангридан ва одамлардан бош эгиб кечирим сўрайман».

* * *

Интиҳо билан чексизлик ўртасида ҳеч қандай умумийлик йўқ.

* * *

Чексизлик биз учун англаб бўлмас нарсадир. Биз унинг хаёлий тимсолини яратишга, унга доир жўяли ғоя ишлаб чиқишга беҳуда уринамиз. Чексизликни тасаввур қилишга кўмаклашувчи на бир сезги, на бир рақам, на бир ўлчов мавжуд эмас. Моҳиятига кўра чекланган инсон онги уни англашга ожиз.

* * *

Ҳис этмоқ англамоқ демакдир.

* * *

Оламда эзгулик ва ёвузликнинг нисбати тенг. Бундан келиб чиқадики, табиатда эзгулик ва ёвузлик мутаносиб-

лиги муҳимдир. Бу мутаносиблик табиат уйғунлигининг шартидир.

* * *

Ҳамма нарса бир-бирига ўзаро емиш бўлиб хизмат қилади.

* * *

Агар душманингиз бўлса-ю, сиз ундан нафратлансангиз, у ҳолда унга роҳат-фароғат, улуғворлик, кўплаб ёш ва гўзал маъшуқалар, туганмас бойлик, чексиз ҳокимият тиланг. Ана шунда унинг кулфатларга кўмилиб қандай ҳалок бўлишини кўрасиз.

* * *

Тана руҳга, руҳ эса танага таъсир кўрсатади.

* * *

Табиатшунос «нима учун?» деган саволдан воз кечиб, «қандай қилиб?» деган савол устида бош қотириши керак. «Қандай қилиб?» деган савол кузатишлар натижасида пайдо бўлади. «Нима учун?» деган савол эса тафаккуримиздан келиб чиқади ва билимларимизнинг тадрижига боғлиқ бўлади.

* * *

Ҳамма нарса фақат зоҳиран ҳалокатга маҳкум. Аслида эса фақат шакл ўзгаради, холос.

ШАМФОР НИКОЛА СЕБАСТИАН РОК

(1741-1794)

ШАМФОР

Француз файласуфи Шамфор клермонлик руҳонийнинг фарзанди бўлиб, коллежда тарбия олаётган чоғидаёқ зулмолуғи билан бошқалардан ажралиб турарди. Шамфор коллежни битиргач, аббатлик мартабасига эга бўлган, аммо бу уни аяррача қувонтирмаган.

Файласуф муҳтожлик нималигини жуда эрта англаб етди. У 1761 йилдан бошлаб Кёльнда, кейинроқ Парижда аслзода хондонларда ўқитувчилик қилган. Гарчи бошлаган иши катта руҳонийлик мартабасига эришиш учун муносиб бўлса-да, Шамфор ёзувчиликни маъқул кўрган.

У битган қасидалар, қувноқ қиссалар, фожиа асарлар аслзодалар жамиятига йўл очди: Франция қироли ва қироличасининг илтифотиغا кўра, унга маориф тайинланди. Шахзода эса Шамфорга котиблик лавозимини таклиф этди. 1781 йилда Шамфор Франция академиясига аъзо бўлди. Бора-бора киборлар жамиятининг чин вақилига айланди. Саройнинг эътиборли кишилари файласуфга ҳурмат билан қарашган.

Шамфорнинг бахтли, ғам-ташвишсиз ҳаёти узоқ чўзилмайди. Франция викилобининг таъсири уни ҳам четлаб ўтмади.

Нотуайян тартибга эга жамият, на ўз қарашлари ва юмушига эга бўлган одамлар ўткир ақл соҳиби Шамфорни ниқироздан асрай олишди.

Хурфидлиги ва теран киноялари Шамфорнинг ишсиз қолишига сабаб бўлиб, турма остонасига етаклаб келди. У оғир яраланиб ҳалок бўлгани туфайлигина иккинчи марта қамалишдан қутулиб қолди. Шамфорнинг асосий асари «*Ҳикматлар ва фикрлар, доно ибаралар ва датибалар*» деб номланади.

* * *

Агар одамлар ўзларида эзгуликка муҳаббат ва мақтовга лоқайдлик, меҳнатга ташналик ва шухратга бепар-

волик каби қарама-қарши сифатларни жамлай олганларида жуда яхши бўларди.

* * *

Жиддий ишлар чоғида одамлар ўзларини қандай лозим бўлса, шундай тутадилар. Майда ишларда эса уларнинг асл қиёфаси кўриниб қолади.

* * *

Тарбия икки нарсага: ахлоққа ва мулоҳазакорликка таянмоғи керак. Ахлоқ эзгуликка тиргак бўлса, мулоҳазакорлик ёмонликдан асрайди. Агар сиз фақат ахлоққа суянсангиз, анқов ва жафокашларни, фақат мулоҳазакорликка таянсангиз, ўзига пишиқ худбинларни тарбиялаб етиштирасиз.

* * *

Эзгу ишимиз учун мукофотлаш асносида савобни биздан тортиб олишади.

* * *

Биз кўпчилик орасида эмас, ёлғизликда бахтиёрроқмиз. Бунинг боиси танҳоликда жонсиз нарсалар ҳақида, одамлар орасида эса улар тўғрисида ўйлаганимиздир, балки?

* * *

Ҳаддан ортиқ юксак фазилатлар ҳам баъзан инсонни жамият учун яроқсиз ҳолга келтириб қўяди. Зотан, бозорга ҳам катта олтин ёмби билан бормадилар. У ерда танга, айниқса, майда чақалар керак бўлади.

* * *

Ёмонлиги билан жамиятни бездирган одамни тузатиш арзирли ишми? Бунинг ўрнига унга дуч келган одамлардаги кўнгил синиқлигини даволаш осонроқ эмасми?

* * *

Олижаноблик — олийҳиммат қалбнинг ҳамдардлигидан ўзга нарса эмас.

* * *

Донишмандларга нисбатан тентаклар кўп. Ва ҳатто донишмандларнинг ўзида ҳам доноликка нисбатан тентаклик мўлроқдир.

* * *

Ўз душманларидан нафратланиш учун инсоннинг ақли старли бўлиши керак.

* * *

Табиат шундай йўл тутганки, хомхаёллик нафақат телбаларга, балки донишмандларга ҳам хосдир. Акс ҳолда, донишмандлар ўз донолигидан қаттиқ азият чеккан бўлишарди.

* * *

Биз атрофдагиларга кулгили кўринмаслигимиз учун қанча ақл кераклигини ҳатто тасаввур ҳам этолмаймиз.

* * *

Ақлли, аммо кучли феъл-атворга эга бўлмаган одамга қийин.

* * *

Камбағал, аммо эркин одам ўз эҳтиёжи учун фақат ўзига-ўзи югурдаклик қилади. Бадавлат, аммо қарам одам эса ўзга одамга ва ҳатто бир йўла бир неча кишига югурдак бўлади.

ЛИХТЕНБЕРГ ГЕОРГ КРИСТОФ

(1742-1799)

Немис файласуфи, табиётшунос олим, санъат билимдони Лихтенберг руҳоний оиласида 17-фарзанд бўлиб дунёга келди. Ўшанда унинг атиги 4 нафар опаси ҳаёт бўлган, холос. 9 ёшида Георг отасидан жудо бўлди.

Ўзи кетма-кет рахит хасталиги туфайли букир бўлиб қолган.

У дастлаб Дариптадт гимназиясида ўқиди. Кейин янги очилган Гёттинген университетида физика,

риёзиёт ва фалакиётшуносликдан таҳсил олди.

Лихтенберг кўплаб фалсафий ҳикматлар муаллифи. Унинг қуйидаги асарлари маълум: «Физиогномика ҳақида» (1778 йил), «8» рақамли нутқ...», «Ҳикматлар».

* * *

Шуниси жуда ачинарлики, одамларнинг ёвузликни камайтиришга бўлган интилиши жуда кўп ёвузликларни келтириб чиқаради.

* * *

Ҳар куни кўкка илтижо қилиб шундай олий бахт тилайман: фақат ақлли ҳамда олижаноб одамларгина билим ва қудратда мендан ўзиб кетсинлар.

* * *

Афтидан, ҳеч кимнинг бахти тўқис эмаслигини етарлича яққол тасаввур этишнинг ўзи ҳам тўқис бахтга етишмоқнинг яқин йўлидир.

* * *

Инсоннинг ўз иродасига қарши яшаши аянчли. Истакка қарши равишда барҳаёт қолиш эса ундан ҳам даҳшатлироқдир.

* * *

Ҳамдардлик аҳамиятсиз садоқатдир.

* * *

Инсон феъл-атворини тўғрироқ тушуниш учун бошқа воситалар бўлмаганда уни ранжитадиган ҳазилдан фойдаланиш мумкин.

* * *

Кўпчилик хатолардан қочишни эмас, улардан афсусланишни эзгулик деб ҳисоблайди.

* * *

Ўзига бино қўйган одамнинг устунлиги шундаки, унинг рақиблари оз бўлади.

* * *

Қулларча хатти-ҳаракат фақат қулларнинг ўзигагина хос эмас.

* * *

Инсон ҳақида ўта мураккаб тасаввурда бўлма, балки оддийгина мулоҳаза юрит. Уни ўта яхши ёки ўта ёмон деб ҳисоблама.

* * *

Бировни қоралашдан олдин доимо уни оқлаш имкони бор-йўқлигини ўйлаш керак.

* * *

Албатта, мен: «Ҳамма нарса ўзгача бўлса яхшироқ бўлади», — дея олмайман. Аммо шуни тасдиқлайманки, ҳамма нарса яхшироқ бўлиши учун ҳаммаси ўзгача бўлмоғи жоиз.

* * *

Аҳмоқни донога айлантириш кўргошинни олтинга айлантириш сингари мушкул ишдир.

* * *

«Олим» сўзи замирида баъзан фақат бир нарса – кўп нарсага ўргатилган, аммо ўзи ҳеч нарса уқмаган одам тўғрисидаги тушунча ётади.

* * *

Ҳамма нарсадан камида бир марта шубҳалан. Ҳатто «икки карра икки – тўрт» деган оддий ҳақиқат ҳам бундан холи бўлмаслиги мумкин.

* * *

Бахтсизлигимизнинг умумий манбаи шундаки, биз нарсаларни қандай қабул қилсак, улар ҳақиқатан ҳам шундайлигига ишонамиз.

* * *

Биз шундай оламда яшаймизки, битта аҳмоқ кўплаб аҳмоқларни, битта донишманд эса жуда оз доноларни яратади.

* * *

Шубҳа ҳушёрликка тенг бўлмоғи жоиз. Акс ҳолда у хатарли тус олади.

* * *

Одамлар кўпинча дин йўлида уруш бошлашлари, аммо диний қоидаларга камдан-кам ҳолларда амал қилишлари ҳайратланарли эмасми?

* * *

Ўзимизга маълум заифликларимиз бизга зарар етказмайди.

* * *

Одамлардан ўз истагимиз даражасида эмас, балки уларнинг имкониятлари даражасида ёрдам сўрашимиз жоиз.

* * *

Доноликка илк қадам – ҳамма нарсага ҳужум қилишдан, сўнгги қадам эса – ҳамма нарсани бошдан кечиришдан иборат.

* * *

Янги нарсани кўриш учун қандайдир янги нарса яратиш зарур.

* * *

Нима бўлганда ҳам, барибир, қабр тақдир зарбаларига қарши энг аъло қалъадир.

ИОГАНН ВОЛЬФГАНГ ГЁТЕ

(1749-1832)

Немис файласуфи Иоганн Вольфганг Гёте Франкфурт шаҳрида туғилиб ўсди. У 17 ёшида ҳуқуқий ўрганиш мақсадида Лейпциг шаҳрига жўнайди. Кейин Стасбургда таҳсил олади. 21 ёшида Иоганн Готфрид Гердер (1744-1803) билан учрашади.

1775 йилнинг 7 ноябрида ёш даҳо Гёте герцог Карл Август таклифига биноан Веймарга келади. У герцогнинг махфий маслаҳатчиси лавозими

адо этиб, маъмурий бошқарув санъатига доир мўъжизаларни намойиш этишга муваффақ бўлади. Қисқа вақт ичида мукаммал тартиб-интизом ўрнатиб, давлат хазинасини бойитади.

Гёте башоратчилик қобилиятига ҳам эга эди. У кўп воқеаларни олдиндан айтиб берган ва ҳеч қачон адашмаган. Гётенинг табиятида беқарорлик, жиззакилик, енгилтаклик каби хусусиятлар ҳам бўлганидан атрофдагилар уни бадфеъл одам деб ҳисоблашган.

Гёте 3000 дан зиёд шеърлар муаллифи. Унинг Веймарда чоп этилган асарлар тўплами 143 жилддан иборат. Қуйида уларнинг энг асосийларини санаб ўтамиз:

«Таврида ифигенияси» (1787), «Рим элегиялари» (1788), «Торквато Тассо» (1796), «Наботот эврипи» (1790), «Фауст» (1808), «Сехрли сибизга», «Ранг ҳақида таълимот».

1797-1817 йилларда Гёте Веймар театрини бошқарган. 1794 йили Иоганн Фридрих Шиллер (1759-1805) билан таниниш. 1808 йили Наполеон билан учрашган. Гёте оғир сил хасталиги билан оғирган. Шундай вақтлар бўлганки, томоғидан қон қуюлиб келган, аямоқшунга қарамай, у 83 йиллик умрини мутлақо соғлом одамдек яшиб ўтган. Саломатлигини мустаҳкамлаш ва табиятидаги нуқсонларини енгишда юксак продасини, сабот-матонатини намойиш этиб, замондошларини ҳайратга солган.

Гёте ҳақидаги маълумотларнинг бизга тўлалигича етиб келишида унинг хомадониди ёрдамчи қилиб бўлиб яшлаган ён адабиётшунос Иоганн Петер Эккертнинг хизматлари катта.

Манбаларга кўра, Гёте қўл урмаган касб бўлмаган: у портрет-навис, манзаранавис рассом, ҳайкалтарош, меъмор, танқидчи, хо-тиранавис, публицист, актёр, режиссёр, театр директори, муқова-чи, заргар, кимёгар, анатом, ботаник, физик, геолог, оптик, файла-суф, фалакшунос, муаррих, санъатшунос, давлат арбоби, молия-чи, кутубхона мудири ҳам бўлган.

* * *

Инсоннинг тавба-тазарруга бўлган эҳтиёжи ҳеч қачон йўқолмайди.

* * *

Майда одамлар орасида майдалашасан. Катта одам-лар орасида эса ўзинг ҳам ўсасан.

* * *

Инсон курашчи демакдир.

* * *

Яшашга ва эркинликка ҳар куни улар учун курашув-чи одамгина лойиқдир.

* * *

Ўзим тўғримдаги билимсизлигим лаҳза сайин ошиб бормоқда.

* * *

Айтишларича, икки қарама-қарши фикр орасида ҳақиқат ётар эмиш. Асло бундай эмас, уларнинг орасида муаммо ётади.

* * *

Нафрат фаол норозилик туйғуси, ҳасад эса, аксинча, суст норозилик ҳиссидир. Шу боис ҳасаднинг қисқа фур-сатда нафратга айланишидан ҳайратланмаслик керак.

* * *

Ҳаммага бирдек ёқиш истаги энг кулгили истакдир.

* * *

Чорак соат давомида товланиб турган камалакни пай-қамай қўядилар.

* * *

Ақл билан муҳаббат ўртасида ҳеч қандай умумийлик йўқ!

* * *

Яхшиликни йўқотиш – кам йўқотиш, номусни йўқотиш – кўп йўқотиш, мардликни йўқотиш – ҳамма нарсани бой бериш демакдир.

* * *

Яшаш учун ғалаба қозонишни ўрган.

* * *

Дадил фикрлар шашка ўйинидаги олдинги қатор доналари вазифасини бажаради: улар ҳалок бўлса-да, ғалабани таъминлайди.

* * *

Вақт нафақат одамлар, балки ёдгорликлар устидан ҳам ҳукмронлик қилади.

* * *

Инсон учун фақат биргина бахтсизлик мавжуд. У ҳам бўлса, ҳаётга ҳеч бир фойдаси тегмайдиган ёки меҳнатдан чалғитадиган ғоя билан банд бўлиш.

* * *

Ҳамма нарсани зудлик билан қайтадан бошлаш истаги инсоннинг ўзига хос хусусиятидир.

* * *

Ҳар бир фаолиятни у узоқ давом этиши ва ҳатто орзу-га, ҳаёт тарзига айланиши керак бўлган тақдирда ҳам байрам билан бошламаслик жонз. Фақат эсон-омон ниҳоясига етказилган ишнигина байрам қилинг. Ишни тантана билан бошлаш иштиёқимизни оширувчи ва кейинги саъй-ҳаракатларимизда йўлдош бўлувчи ғайрат ҳамда куч-қувватимизни сўндиради.

* * *

Энг қийин нарса нима? Бу сиз учун энг осон туюладиган иш: яъни шундоққина кўз олдингизда турган нарсаларни кўришдир.

ИОГАНН ГОТТЛИБ ФИХТЕ

(1762-1814)

Фихте Германиянинг Рамменау шаҳрида истиқомат қилувчи камбағал ҳунарманд oilасида дунёга келган. У тасодиф туфайлигина савод чиқариш имкониятига эга бўлган. Мильтиц исмли барон ундаги қобилиятни сезиб, ҳомийлик қилган.

1774 йилда Фихте Шульпфортдаги мактабга боради. Бироқ бахтга қарши шу йили унинг ҳомийси ҳаётдан кўз юмади. Фихте муҳтож-

лик туфайли ўқишни ташлашга мажбур бўлади ва хонадонларда муаллимлик қила бошлайди. Шу билан бирга Лейпциг, Йен, Виттенберг шаҳрида илоҳиёт ва ҳуқуқдан маърузалар тинглайди.

1790 йилда бир талабага Кант фалсафасидан таълим бериш асносида қутилмаганда ўзининг ҳам фикри тиниқлашиб, қарашлари ўзгаради. Тақдирни қарангки, кўп фурсат ўтмай, Фихте Кант билан учрашиб унга ўзининг «Янгиликнинг атрофлича танқиди» деб номланган ilk асарини тақдим этишга муваффақ бўлади. Кант эса қутилмаганда ёш мухлисига хайрихоҳлик кўрсатиб, бу асарни нашр этиш учун тавсиянома беради ҳамда Данцигда хонадон ўқитувчиси бўлиб ишга жойлашишида ёрдам кўрсатади.

Кантнинг тавсияси билан чоп этилган асари Фихтега катта шуҳрат келтиради. 1794 йилда у Йен университетининг профессори бўлади. Бу лавозимга Фихте ўша вақтда Саксон Веймар герцоглигида вазир бўлиб ишлаётган Гётенинг тавсиясига кўра ўтказилган эди. 1798 йилда Фихте ўзини асоссиз равишда ғоявий ўзбошимчаликда айблаганларга норозилик сифатида университетни тарк этади. 1810 йилда у Берлинда янги ташкил этилган Олий мактабнинг биринчи ректори этиб сайланади.

Фихте 1814 йили ичтерлама хасталиги туфайли вафот этди. Унинг қабрига ўрнатилган ёдгорликка инжилдан олинган қуйидаги гўзал сўзлар битилган: «Устозлар само ёритгичи каби ёғду сочаверадилар, эзгулик йўлини кўрсатувчилар юлдузларга ўхшаб мулом ва мангу чарақлаб тураверадилар».

Файласуфнинг ҳаёти ҳақида унинг ўғли Иммануил Герман Фихте ўз хотираларида ёзиб қолдирган.

Фихтенинг тўла асарлари тўплами 8 жилддан иборат бўлиб, ундан қуйидаги асарлар ўрин олган:

«Ахлоқийлик ҳақидаги таълимот тизими» (1794), «Олимнинг вазифалари тўғрисида маърузалар» (1794), «Умумий илми дониш асослари» (1794-1795), «Илми дониш ёки фалсафа деб аталувчи тушунча тўғрисида», «Тилга қобилият ва тилнинг келиб чиқиши тўғрисида» (1795), «Табиий ҳуқуқнинг илми дониш тамойилларига мувофиқ асослари» (1797), «Кенг олмага энг янги фалсафанинг асл моҳияти ҳақидаги қуёш каби ёрқин хабар» (1800), «Ёшиқ савдо давлати» (1800), «Янги фалсафий тамойилларнинг илми дониш нуқтаи назаридан тарихи ва танқиди» (1830).

Фихтенинг қарашлари ўзига хос ва фавқулодда сермахсулдир. Унинг фикрича, Аллоҳ яратган олам ичра яна бир олам – инсон олами мавжуд. Уни инсон яратган. Аслини олганда бизни ўраб турган оламда одамлар қўли билан яратилган нарсалар бисёр. Улар замондошларимиз, аجدодларимиз маҳсулидир. Биз бу маҳсуллари сўзда ифода этамиз, фикрлар воситасида ўйлаймиз. Аجدодлардан мерос қолган муаммоларни муҳокама қиламиз. Улар ном қўйган ва ойдинлаштирган нарсаларни кўрамиз. Улар қолдирган турмуш тарзи асосида яшаймиз. Инсон оёғи етмаган гўшаси йўқ табиатнинг қўйнида кун кечирамиз. Ҳамма нарсанинг тархи бузилган, ҳамма нарсага таъсир ўтказилган, ҳамма нарса ўзгартирилган. Фихте ана шундай хулосалар билан оламни ўрганиш ва англашдаги янгича, дадил ташаббусларга йўл очиб берди.

* * *

Инсон ўзи бурчли бўлган ҳамма ишни бажаришга қодир.

* * *

Ўзимдан ташқаридаги нарсаларни ўзгартиролмаганим учун ўзимдагиларни ўзгартиришга қарор қилдим. Фалсафага, айнан Кант фалсафасига ўзимни урдим.

* * *

Ҳаракат қилмоқ! Ҳаракат қилмоқ! Биз шунинг учун мавжудмиз.

* * *

Ўз-ўзингни идрок эт, атрофингни ўраб турган ҳамма нарсадан нигоҳингни уз ва ботинингга боқ. Бу фалсафанинг ўз шогирдига қўядиган биринчи талабидир. Бунда гап сендан ташқаридаги эмас, балки фақат сендаги нарсалар ҳақида боряпти.

* * *

Ҳар қандай воқелик таъсирчанликдир, ҳамма таъсирчанлик воқеликдир.

* * *

Табиат одамларни эркинлик, яъни фаолият учун яратди.

* * *

Биз билганимиз учун ҳаракат қилмаймиз, балки ҳаракат учун яратилганимиз туфайли биламиз.

* * *

Инсон зотига мансуб одамлар бир-бирларига ўхшамайдилар. Уларнинг ўхшаш томони битта. У ҳам бўлса, барчанинг пировард мақсади – мукаммаллик.

* * *

... Ва мана, вақт оқимида қачонлардир мавжуд бўлган илмнинг синиқ парчалари сузиб юрибди. Сиз уларнинг бебаҳо эканини эшитгансиз. Қурбингиз етганича илм синиқларини бу оқимдан тутиб оласиз-да, қизиқувчиларга кўрсатасиз. Сиз бу бўлакларни синдириб, эзиб ёки беҳосдан шаклини бузиб юбормаслик учун ва бешикаст ҳолда авлодларингизга, авлодларингиз эса ўз авлодларига қолдириши учун, улар эса ўз навбатида қизиқувчан наслларга кўрсатиши учун асраб-авайлайсиз. Гоҳи уларни силаб-сийпаб тозалайсиз.

Мен сизнинг ҳузурингизда пайдо бўлдим. Ва сиз лутф кўрсатиб, мени ўзингизга дўст санадингиз. Сиз менга дўстларча ёрдам кўрсатишга уриндингиз. Кўнглингиз мени ром этишни, огоҳлантиришни, маслаҳат беришни тиларди... Сиз аввалига мен баён этган нарсаларни тарих, Кант оқимидаги бўлақлар деб ҳисобладингиз. Ва уларни ўзингиздаги коллекциялар билан таққослашга жазм этдингиз. Бундан ҳеч бир иш чиқмагач, уларни ҳаётий тажриба оқимидаги парчалар деб ҳисобладингиз. Мен не демай, қандай далиллар билан ишонтиришга уринмай ва қанчалар тантанавор таъкидламай, қай йўсинда қаршилиқ кўрсатмай, барибир, сиз менинг илмий қоидаларимни тажрибавий қоидаларга, мушоҳадаларимни идрок маҳсулига, фалсафамни психологияга тенглаштиришдан воз кечмадингиз...

... Шундай қилиб, сиз коллекциянгиздаги ҳар бири ўзича мавжуд бўлган бўлақларни бир бутун деб ҳисобладингиз. Ҳар бирини алоҳида ҳолда хотирада сақлаш мумкин деб ўйладингиз. Бироқ бу алоҳида парчалар сиз қамраб олган ҳолатда бири иккинчисига тўғри келмас, ёпишмасди. Шунда шовқин кўтардингиз: «Зиддият!» Бундай ҳолат сизда изчил сунъий баён тўғрисида ҳеч қандай тушунчанинг йўқлиги, сизга фақат донолар ҳикматларини жамлашгина маълумлиги туфайли рўй берди.

ГЕОРГ ВИЛЬГЕЛЬМ ФРИДРИХ ГЕГЕЛЬ

(1770-1831)

Немис файласуфи Гегель Вюртемберг князлигининг пойтахти Штутгарт шаҳрида туғилган. Унинг отаси хазинахона котиби бўлиб хизмат қилган.

Гегель тўдиқ университет таълимини олган.

Илоҳиёт шунослик фанларн номзоди ва фалсафа магистри даражасига эга бўлган. 1793 йилдан 1800

йилгача хонадонларда муаллимлик ва тарбиячилик қилган. 1801 йилда Йен шаҳрига келади ва маҳаллий университетда фалсафадан дарс беради.

Гегель Арасту замонидан буён яшаб келаётган мантиқ илми аъналарини биринчилардан бўлиб қайта кўриб чиқди ҳамда фалсафа тарихидаги энг дадил тамойилни илгари сурди. Унинг мазмунини шундай: «Қарама-қаршилик – ҳақиқат мезони. Қарама-қаршиликнинг йўқлиги эса – хатолар мезони».

Гегель 61 ёшида тўсатдан вабога чалиниб ҳаётдан кўз юмди.

Гегелнинг қўйидаги асарлари маълум: «*Халқ дини ва насронийлик*» (1793), «*Фихте ва Шеллинг тизимлари ўртасидаги тафовут*» (1801), «*Мантиқ илми*» (1812-1816), «*Фалсафий илмлар қомуси*» (1817), «*Ҳуқуқ фалсафаси асослари*» (1821), «*Ҳуқуқ фалсафаси*» (1826).

Гегелнинг шогирдлари томонидан унинг маърузалари, режалари, қораламалари ҳамда чизгилари орасидан танлаб олинган асарлари қўйидагича номланади: «*Фалсафа тарихига оид маърузалар*», «*Тарих фалсафасига доир маърузалар*», «*Эстетикага оид маърузалар*», «*Диний фалсафасига доир маърузалар*».

* * *

Фалсафа ва дин умумий мазмун, эҳтиёж ва манфаатларга эгадир.

* * *

Дин умуман инсон онгининг энг юксак ва сўнгги соҳасидир. У шундай соҳаки, инсон унга мутлақ ҳақиқат оламига кирган каби қадам қўяди.

* * *

Теран ақл ва ажойиб фикрлаш қобилиятига эга бўлган одамлар кўпинча ёмон ўйинчи бўлиб чиқадилар. Бу уларни ўйинлар қизиқтирмаслиги билан эмас, балки уларнинг фикрлаш қобилияти ҳаётнинг қоидаларини қўллаш ҳақисини яхши эгалламагани билан изоҳланади.

* * *

Ўқиб билмоқ бошқаларнинг фикри тўғри эканлигини тушунмоқдир.

* * *

Ҳаракат инсон қиёфасини очиб берувчи энг аниқ воситадир. Инсон қандай ҳаракат қилса, ўшандайдир.

* * *

Дунёга ақл кўзи билан боққан одамга дунё ҳам оқилона қарайди.

* * *

Нутқ ҳайратланарли даражада қудратли воситадир. Аммо ундан фойдаланиш учун ақл соҳиби бўлиш лозим.

* * *

Эркин одам ҳасадгўйлик қилмайди, у буюклик ва юксакликни сидқидилдан тан олади ҳамда уларнинг мавжудлигида қувонади.

* * *

Чин хушмуомалаликка айнан бурч сифатида қарамоқ жоиз. Умуман, биз ўзгаларга илтифотли бўлмоғимиз керак.

* * *

Инсоннинг бурчлари тўрт турга бўлинади.

1) Ўз олдидаги бурчи. 2) Оиласи олдидаги бурчи. 3) Давлат олдидаги бурчи. 4) Ўзга одамлар олдидаги бурчи.

* * *

Ор-номус тамойилларининг асосий қоидаларидан бири шундан иборатки, ҳар бир одам ким бўлишидан қатъи назар, ўз хатти-ҳаракати билан ўзгалар ундан устун бўлишига йўл қўймаслиги жоиз.

* * *

Инсон ўзига хўжайин бўлмас экан, табиатга ҳам эгаллик қилолмайди.

* * *

Инсон билим туфайлигина барҳаётдир. Билим, тафаккур инсон ҳаёти, барҳаётлиги негизидир.

* * *

Шиддат билан таназзулга яқинлашиб бораётган халқнинг тақдирини фақат даҳогина сақлаб қолиши мумкин.

* * *

Ҳақиқатга қалб кўзи билан боқмоқ жоиз. Тандаги кўз билан уни кўриб бўлмайди.

* * *

Ўрни келганда ҳақиқатни айтмаслик яхши эмас. Бу нарса ўзингни ҳам, ўзгаларни ҳам таҳқирлаш демакдир. Бироқ лаёқат ёки ҳуқуқ бўлмаганда ҳақиқатни айтмаган маъқул.

* * *

Оқилона мақсадга эришиш учун интилувчи тиришқоқ одамга иродавий қудрат қанчалар зарур бўлса, қайсарлик шунчалар номақбулдир.

* * *

Мен кўплаб ажойиб фанларни биламан, аммо фалсафадан ажойиброғини тополмадим.

СТЕНДАЛЬ

(1783-1842)

Француз адиби, файласуф ва инсоний эҳтирослар назариётчиси Стендаль Франциянинг Гренби шаҳрида туғилиб ўсди. Унинг ҳақиқий исми Анри-Мари Бейль эди. Стендаль 1800-1812 йилларда Бонапарт қўшинида хизмат қилган. Бородино жангларининг гувоҳи бўлган.

Бонапарт инқирозга учрагандан кейин Италияга жўнаб кетди.

1821 йилда эса яна Францияга қайтади.

1831 йилда Франция консули сифатида Италиянинг Чивитавеккья шаҳрига кўчиб ўтади. Унинг биринчи асари «*Рим, Неаполь ва Франция*» (1817) деб номланган.

Замондош одамларнинг севишга қодир эмаслиги – Стендаль романларининг етакчи мавзуси эди.

Унинг қуйидаги асарлари маълум: «*Италия тасвирий санъати тарихи*» (1817), «*Севги ҳақида*» (1822), «*Арманс ёки 1827 йилдаги Париж салонидан лавҳалар*» (1827) (Стендалнинг мазкур биринчи романи эътиборсиз қолган), «*Қизил ва қора*» (1831), «*Люсьен Левен*» («*Қизил ва оқ*») (1836), «*Парма ибодатхонаси*».

Стендаль 1842 йилда «*Ламель*» номли сўнгги романини ёзиб тугатолмай миясига қон қуйилиши оқибатида вафот этди.

Стендалнинг «*Севги ҳақида*» номли асари етарли муваффақият қозонмаган бўлса-да, муаллиф томонидан узоқ йиллар мобайнида йиғилган сеvgининг ўзига хос жиҳатлари тўғрисидаги фикрлар ҳамон ўз қимматини йўқотмаган.

Бой берилган нарса тўғрисидаги хотира келажакдан кутишимиз мумкин бўлган нарсадан доим устун туради.

Аскар касалхона тўғрисида ўйламагани каби ёзувчи ҳам таиқид ҳақида ўйламаслиги керак.

* * *

Сабр-тоқат ҳамда ғазабни жиловлай олиш қобилиятидан маҳрум кишини сиёсатчи деб бўлмайди.

* * *

Туйғулар оламида фақат биргина қонун – ўзинг учун севимли одамга бахт ато этмоқ қонуни ҳукмрондир.

* * *

Дўст учун ўзни ҳар кун ва пинҳона қурбон қилмоқ муайян бир вазиятда унинг учун жон фидо этмоқликдан аълороқдир.

* * *

Дунёда икки бахтсизлик бор: эҳтироснинг қондирилмай қолиши ва ҳаддан ортиқ ғам-андух чекиш.

* * *

Ўзаллик – бахт ҳақидаги бир ваъда, холос.

* * *

Хусн севгининг пайдо бўлишида пешлавҳа каби зарурдир.

* * *

Санъат учун бироз ғамгин ва етарли даражада бахтсиз одамлар керак.

* * *

Умри давомида фақат бир марта севганларни енгилелпи одамлар деб ҳисоблайман. Уларнинг садоқати, доимийлиги – шунчаки одат ёки тасаввурнинг йўқлиги белгиси, холос.

СЕВГИ ТАЖРИБАСИ ТЎҒРИСИДА

... Мен юксак эҳтиросдан холис бўлишга ва совуққон файласуф сифатида эркин фикр юритишга ҳаракат қиламан. Қуйида севги деб аталмиш дард босқичлари виждонан ва аниқ тасвир этилган:

1) севги-эҳтирос;

2) севги-майл.

Севги-эҳтирос бизни манфаатларимизни қурбон қилишга мажбурлаган бир пайтда, севги-майл бунга мослашишга ундайди;

3) жисмоний севги;

Инсоннинг феъл-атвори қанчалик совуқ ва қуруқ бўлмасин, у 16 ёшида шу йўлга қадам қўяди;

4) севги шуҳратпарастлик.

Тарк этилган ошиқ манманлик ва ғамгинлик аламини тортади, романларда тасвирланган тимсоллар уни ҳаяжонга солади ва у ўзини соғинч ўртаётган ошиқ деб билади. Чунки шуҳратпарастлик доимо юксак эҳтирос бўлиб кўринишга иштиёқманддир.

* * *

Севги! Сен бизни бу дунёдаги қандай телбаликлардан завқланишга мажбур этасан-а?!

* * *

Замин бўйлаб ёйилган ҳар қандай севги айнаи бир қонуниятга амал қилган ҳолда туғилади, яшайди ва ўлади.

* * *

Ишқ безгакка ўхшайди, у иродага боғлиқ бўлмаган тарзда пайдо бўлади ва сўнади.

* * *

Мен қалб тубида рўй бераётган нарсалар тўғрисида сўзлашни истайман.

АРТУР ШОПЕНГАУЭР

(1788-1860)

АРТУР ШОПЕНГАУЭР

Олмон файласуфи Артур Шопенгауэр ўзига тўқ савдогар оила-сида дунёга келди. У аввал тижорат, тиббиётдан сабоқ олиб, кейин фалсафани ўргана бошлади. 1809 йилдан бошлаб Германиядаги энг машхур Геттинген дорилфунунида ўқиди. Тиббиёт, физика, зоология, фалакиётшунослик, та-

бий тарих, психология, мантик, инсон мияси анатомияси фанларини ўрганди. 1811 йилдан эса Берлин дорилфунунида Фихте ҳамда Шлейермахер маърузаларини тинглаб, фалсафадан сабоқ олди.

Шопенгауэрда ёшлигиданоқ тушкунлик кайфияти шакллана бошлаган. «Ҳаёт – жуда шубҳали нарса ва мен умримни у ҳақда фикрлаш учун бағишлашга қарор қилдим», — деб ёзганди файласуф ўзининг ҳаётий маслаги тўғрисида. Шопенгауэрнинг ўзига ишончи жуда юксак бўлган.

У кексайган чоғида ҳам хасислиги, сўзларининг кескинлиги ва сабрсизлиги билан шухрат қозонган.

Ҳамкасбларининг таъкидлашича, Шопенгауэр ўта сершубҳа одам бўлган. Доимо атрофидагилар гўёки ундан ниманидир яшириб, унга қарши фитна уюштираётганидан гумонсираб юрган.

Шопенгауэрнинг Берлин дорилфунунидаги доцентлик фаолияти узоқ давом этмаган. Чунки у ўз маърузаларида бошқа файласуфларни таҳқирлаб ёдга олар ёки уларни умуман тилга олмасди.

1825 йилда Шопенгауэр ўқитувчиликни ташлаб, Франкфурт-Майн шаҳрига кўчиб боради ва ҳаётининг кўп қисмини шу ерда ўтказди. У инглиз, француз, италян ва испан тилларини мукаммал билган.

Шопенгауэр 30 ёшида «Олам ирода ва тасаввур сифатида» деб номланган энг машхур асарини ёзган.

У биринчи бўлиб «руҳий ҳаловат» атамасини қўллаган. «Энг олий даражадаги турфа ва давомий ҳузур-ҳаловат руҳий ҳаловатдир...» деб ёзганди файласуф.

Шопенгауэр куннинг асосий қисмини икки хонали уйидаги иш бўлмасида ўтказган. Мутолаа – унинг энг сеvimли машғулоти эди.

Файласуф бир умр бўйдоқ ўтган. У юқумли касаллик туфайли вафот этишдан ўлгудек қўрққан. Шундай хавфни сезиши билан дарҳол турар жойини алмаштирган.

Шопенгауэрнинг қуйидаги асарлари маълум:

«Кўз ва гуллар тўғрисида» (1816), «Олам ирода ва тасаввур сифатида» (1819), «Ахлоқнинг асоси» (1841), «Этиканинг икки асосий муаммоси» (1841), «Дин ҳақида» (1851), «Парерга ва Парампоменон» (1851), «Севги метафизикаси». Бу асар икки жилдан иборат бўлиб, «Парерга» – лотинча «Қўшимча асарлар» деган маънони англатади. Шопенгауэрнинг машҳур «Турмуш ҳикматлари» тўплами ҳам ана шу китобга киритилган.

Артур Шопенгауэр 1860 йилда вафот этди. Ўлим тўшагида ётган файласуфдан дўстлари қаерга дафи этиш тўғрисида сўраганларида, у: «Менга барибир. Улар мени излаб топишади», деб жавоб берган экан.

* * *

Фалсафа менга ҳеч нима бермади, бироқ у жуда кўп нарсаларни сақлаб қола олди.

* * *

Фалсафанинг бошланиши ҳайронликдан эмас, балки ҳайрат ва қайғудандир.

* * *

Агар тафаккур йўқ қилинса ёки барча бошчаноқлардаги мия олиб ташланса, бутун олам барҳам топади. Бунинг ҳазил деб қабул қилмаслигининг илтимос қиламан. Мен жиддий гапираяпман. Чунки олам фақатгина бизнинг (барча жониворларнинг) тасаввуримиз сифатида мавжуддир, холос. Бу тасаввурлардан ташқари олам йўқ.

* * *

Эътиқод ва билим – тарозининг икки палласи: бири қанча баланд бўлса, иккинчиси шунча пастдир.

* * *

Фалсафанинг шу топгача муваффақиятсизликка учраб келаётганининг сабаби шундаки, уни санъат йўлидан эмас, илм йўлидан излайдилар. Файласуф фалсафа илм эмас, санъат эканлигини ҳеч қачон унутмаслиги керак.

* * *

Мукаммал давлатга асос солиш учун энг аввало шундай мавжудотларни яратиш керакки, токи улар ҳамма ерда ва ҳар доим ўз манфаатларини жамият фаровонлиги йўлида қурбон қилишга қодир бўлсинлар.

* * *

Мен ва менинг вақтим: бир-бирига сира тўғри келмайди.

* * *

Ҳар бир чеклаш бахтга йўллайди. Яъни, бизнинг нигоҳларимиз, ҳаракатларимиз ва шубҳа-гумонларимиз доираси қанчалик тор бўлса, шунчалик бахтиёримиз. Улар қанчалар кенг бўлса, биз шунчалар кўп азобланамиз ва хавотирга тушамиз. Чунки улар билан бирга бизнинг ташвишларимиз, истакларимиз ҳамда хавотирларимиз ҳам ўсиб, кўпайиб боради.

* * *

Агар кимнингдир тўғри сўзлаётганига шубҳа қилсанг, ўзингни унга ишонаётгандек тут: шунда у ёлгонни янада бўрттириб, сирни очиб қўяди. Борди-ю, унинг сўзларида яширишга уринаётган ҳақиқат оҳангини пайқаб қолсанг, ўзингни унга ишонмаётгандек кўрсат: шунда у ҳақиқатнинг қолган қисмини ҳам айтиб беради.

* * *

Ҳар бир одам ўзга бир одам учун бир кўзгудирки, у орқали барча камчиликларни яққол кўриш мумкин. Бироқ айрим одамлар бошқа бир ит деб кўзгудаги аксига қараб ҳураётган кўппак каби ҳаракат қиладилар.

* * *

Бирор кимсага тириклигида ҳайкал қўйиш – келгуси авлодлар уни унутмаслигига умид йўқлигини эълон қилиш билан тенг.

* * *

Уйланиш ҳуқуқларнинг ярмини камайтириш, мажбуриятларни эса икки баравар ошириш демакдир.

* * *

Инсоннинг ҳақиқий феъл-атвори майда-чуйдаларда: улар инсон ўзини назорат қилишдан тўхтаганда юзага чиқади.

* * *

Мутолаа калланг ўрнига бошқанинг калласи билан ўйламоқ демакдир.

* * *

Маълумки, кўпчилик бўлиб кулфатларга дош бериш осонроқ. Афтидан, одамлар бекорчиликни ҳам кулфатлар қаторига киритишади. Ва биргаликда бекорчилик қилиш мақсадида мажлислар уюштиришади.

* * *

Умр қисқа. Ҳақиқат эса узоқ яшайди. Келинг, ҳақиқатни сўзлайлик!

* * *

Агар чиндан ҳам кимдир биз учун жуда қадрли бўлса, буни унинг ўзига айтишни жиноятга қўл уриш билан ба-

робар деб билмоқ керак. Бу унча ёқимли бўлмаса-да, тўғри маслаҳат. Чунки ортиқча эркалаш одамлар уёқда турсин, ҳатто итларни ҳам бузади.

* * *

Ёлғиз қолиш бизни доимо одамлар кўз ўнгида яшаш заруриятидан ва шунинг баробарида уларнинг фикри билан ҳисоблашишдан фориғ этади.

* * *

Ёлғизликни севмайдиган одам – эркинликни севмайди. Чунки фақат ёлғизликдагина эркин бўлиш мумкин.

* * *

Шундай авлодлар келадики, улар менинг ҳар бир сатримни қувонч билан қўллаб-қувватлайдилар.

ПЕТР ЯКОВЛЕВИЧ ЧААДАЕВ

(1794-1856)

Рус мутафаккири П.Я.Чаадаев дворян оиласида дунёга келди. Болалигиданоқ тўғри ва қатъий феъл-атвор эгаси бўлган Чаадаевда ўз қадрини билиш ҳисси кучли эди.

П.Чаадаев Москва университети-ни тамомлаган. Университетда ўқиб юрган кезлари А.Грибоедев, Н.Тургенев, И.Якушин каби ёзувчилар билан дўстлашган.

Ҳарбий хизматга кирган Чаадаев 1812 йили Бородино жангида иштирок этиб, кўрсатган жасорати учун IV даражали Анна ордени ҳамда Темир крест билан мукофотланган.

Тарихчиларнинг ёзишича, уруш тугагач Чаадаевни катта давлат лавозими-га (шоҳ Александр I нинг адъютанти вазифасига) таклиф этишган. Бироқ Чаадаев ҳеч бир иккиланишсиз бу мансабни тарк этган ва истеъфога чиққан.

Чаадаевнинг бундай терс, кутилмаган қарори тезда ҳамманинг оғзинга тушган ҳамда шоҳ Александр I томонидан салбий баҳоланган.

Чаадаев декабристлар билан яқин муносабатда бўлган, лекин уларнинг орасида руҳий эҳтиёжларини қондириолмаган.

Файласуф оила қурмай бўйдоқ яшаган. Бунинг сабаби ҳамон номаълум.

Чаадаев ижтимоий тараққиёт назариётчиси бўлган. У жаҳондаги сиёсий жараёнларга таъсир ўтказа оладиган ва ўтказаётган йнрик давлатлардаги ҳаётни ўзгартириш йўллари, йўналишлари ҳамда воситалари ҳақида фикр юритган.

Чаадаевнинг қуйидаги асарлари маълум: «Фалсафий мактублар», «Телбанинг мадҳияси» (1837 йилда ёзилган, 1862 йилда эълон қилинган), «Ҳикматлар», «Сарлавҳасиз мақола» (1843), «Қишлоқ руҳонийсининг якшанба суҳбати» (1848).

Чаадаев ёшлигиданоқ Пушкин билан дўст бўлган. Пушкин ўзининг энг яхши шеърларидан бирини Чаадаевга бағишлаган.

Чаадаев 1856 йил 14 апрель куни Москва шаҳрида вафот этди.

* * *

Ватанга муҳаббат – ажойиб туйғу. Лекин унданда теранроқ бир туйғу борки, у ҳақиқатга бўлган муҳаббатдир. Ватан ишқи қаҳрамонларни дунёга келтиради. Ҳақиқатга бўлган муҳаббат эса инсониятга до-нишмандларни, мурувватпешаларни туҳфа этади. Ватан муҳаббати халқларни бир-биридан ажратади, миллий адоватни юзага келтиради ва гоҳо ерни мотам либосига буркайди. Ҳақиқат ишқи эса оламга илм нурларини сочади.

* * *

Суюкли одамларни севишдан осон иш йўқ. Аммо сеvimли бўлмаган одамларни ҳам бир оз яхши кўрмоқ керак.

* * *

Мен Ватанимни танқид қилишим, камситишим ва унга озор беришим мумкин, лекин ҳеч қачон уни алдамайман.

* * *

Заиф душман энг яхши дўст, ҳасадгўй дўст эса энг ёвуз душмандир.

* * *

Бизнинг эркинлигимиз – тобелигимизни англамаслигимиздан ўзга нарсаси эмас.

* * *

Ишонинг, мен ўз Ватанимни ҳар бирингиздан кўра кўпроқ яхши кўраман. Унга шон-шухрат тилайман, халқимнинг юксак фазилатларини қадрлайман... Бироқ мен Ватанни кўзни юмиб севишга ўрганмаганман.

* * *

Инсоният анъаналарининг буюк хазинаси бўлмиш Шарқни ўрганинг.

* * *

Бошқаларнинг ортидан қувишимизга ҳожат йўқ. Биз ўзимизни ошкора баҳолаб, кимлигимизни тушуниб олмоғимиз, ёлғондан воз кечиб, ҳақиқат йўлини маҳкам тутмоғимиз керак. Шунда олға босамиз ва бошқалардан кўра илдамроқ қадам ташлаймиз. Чунки биз ўзгалардан ортда қолиш асносида илгари ўтганларнинг бутун тажрибаси ҳамда асрий заҳматларидан бохабар бўламиз.

* * *

Қулликдан оранмайдиган халқнинг толеи пастдир. Бундай халқ қуллик учун яратилган.

* * *

Мукаммалликка яқинлашишни ягона мақсад қилиб олганларгина унга эриша оладилар.

* * *

Сўз фақат шафқатли қалбдагина жаранглайди.

* * *

Сиз бахтли бўлишни истайсиз-ку, ахир. Бас, шундай экан, шахсий фароғатингизни имкон қадар озроқ ўйлангда, ўзгалар учун қайғуринг. Биттага мингга қарши чиққан ҳолда гаров ўйнаб айтишим мумкинки, шунда сиз бу оламда мавжуд бўлган энг юксак даражадаги саодат лаззатидан баҳраманд бўласиз.

* * *

Тарих халқни тушуниш калитидир.

ФРИДРИХ ВИЛЬГЕЛЬМ НИЦШЕ

(1844-1900)

ФРИДРИХ НИЦШЕ

Немис файласуфи Фридрих Ницше Пруссиянинг Рёккен музофотидаги протестант руҳонийси оиласида дунёга келди. Ницшелар сулоласининг учинчи авлоди поляк дворянларига мансуб бўлган.

Ницше тақводорлик муҳитида ўсган. Гимназиядаги дўстлари уни «ибодатхонадаги 12 ёшли Исо»га ўхшатиб «Митти пастор» деб аташган. Ницше Инжил сураларини ва черков қўшиқларини шу даражада таъсирчан ижро этганки, тингловчилар беихтиёр кўзларига ёш олишган.

Ницше Бонн ва Лейпциг шаҳарларида таълим олган. Мутахассислигига кўра филолог бўлган Ницше тенгқур талабалар орасида ўзининг кучли қобилияти билан ажралиб турган. У 22 ёшида Марказий адабий газетада хизмат қилган.

25 ёшида Базель университетининг профессори бўлган.

Ницше 1869-1879 йиллар оралиғида Базелда яшаган ҳамда файласуф Рихард Вагнер билан танишган. Ницшенинг ўзи бу ҳақда шундай деб ёзади: «Биз бир неча йил Вагнер билан ҳамма катта-кичик нарсаларни тенг баҳам кўрдик; ўртамиздаги ишончининг чеки йўқ эди».

Ницше бош оғриғи ва қандайдир номаълум касаллик хуружидан умр бўйи азоб чеккан.

Ницше Артур Шопенгауэрнинг ёввойилар тўдаси тўғрисидаги масалини ўқигач, жамиятнинг ички моҳияти нимадан иборатлигини англаб олди. Шундан кейин у Шопенгауэрнинг ашаддий мухлисига айланди. Чунки Шопенгауэрнинг кўплаб фикрлари Ницшега жуда яқин эди.

1876 йилнинг кузида Ницше саломатлиги ёмонлашгани туфайли университетдаги маърузаларини тўхтатиб, бир йиллик таътилга чиқади ва Саррентога кўчиб ўтади. Ана шу ерда унинг дунёқарашида кескин бурилиш рўй беради.

«Ўша даврда мен нафақат Вагнер билан алоқани узини тўғрисида бир қарорга келдим, балки умуман янглишганимни англаб етдим...» деб ёзади Ницше.

1880 йилда Ницше Евгений Дюринг қаламига мансуб «Фалсафа курси» асарини ўқиб чиқади. Бу асар унинг дунёқарашига катта таъсир кўрсатади. Ницшега, айниқса, файласуфнинг коинотдаги барча жараёнларнинг даврий хусусиятга эга эканлиги, уларнинг доимо такрорланиб туриши тўғрисидаги фикрлари маъқул келади. Шу асосда ўзининг бу борадаги шахсий фикрларини ривожлантиради ва «Мангу қайтарилиш» ҳақидаги қарашлар тизимини ишлаб чиқади: «Ҳамма нарса мангу қайтарилишга маҳкум. Биз қачонлардир яна айна вазиятга учрашамиз. Мен яна хасталикда яшайман, сиз эса яна менинг нутқимдан ҳайратга тушасиз... Менинг ўлиш-ўлмаслигим барибир эмасми, чунки ҳеч нарса мени бу ҳаётдан узоқлаштирмайди ҳам, яқинлаштирмайди ҳам. Чунки ҳар бир лаҳза яна қайтарилади, ҳар бир дақиқа мангудир».

Ницшеннинг қуйидаги асарлари маълум:

«Тарихнинг ҳаёт учун фойдаси ва зарари тўғрисида» (1874), «Шопенгауэр мураббий сифатида» (1874), «Рихард Вагнер Байрейтда» (1875-1876), «Эркин тафаккур соҳиблари учун қўлланма» (1876-1878), «Тонг ялғиси» (1881), «Зардушт таваллоси: «Ҳар бир киши ва ҳамма учун китоб» (1881-1885), «Қувноқ бишим» (1882), «Ёвуз донишмандлик: ҳикматлар ва доно сўзлар» (1882-1885), «Ахлоқнинг моҳияти» (1887), «Ҳокимиятга интилиш» (Маъмур асар 1906 йилда chop этилган). Ницше 1889 йилининг бошида ақлдан озади ва орадан бир йил ўтгач, вафот этади.

Ницше фалсафага ҳозир ҳам қўлланиб келаётган қуйидаги илмий тушунчаларни киритди: «Ҳокимиятга интилиш», «Барча қадриятларни қайта баҳолаш», «Одамларнинг янги насли», «Малларанг доғулилар», «Олий инсон».

Ницше ҳаётни бошқаларга қараганда теранроқ ҳис этган. У ўз аниқ-равшанлиги билан сирли, тушунарсиз даражада тушунарли бўлган ягона файласуф эди.

* * *

Кимдир биздан узр сўрамоқчи бўлса, бу ишни ўта моҳирона бажармоғи керак. Акс ҳолда, биз ўзимизни айбдордек ноқулай ҳис этамиз.

* * *

Ҳар қандай ҳақиқат – эгри. Чунки вақтнинг ўзи ҳам бир доирадир.

* * *

Мен китобларимни доим бутун жисми жоним ва ҳаётим ила ёздим. Соф руҳий муаммолар нелигини эса билмайман.

* * *

Инсон ҳам худди дарахтга ўхшайди. Дарахтлар юксаклик, ёруғлик сари қанчалик кўп интилсалар, илдизлари ер қаърига, қоронғуликка – тубанлик томон шунчалар чуқурроқ кириб бораверади.

* * *

Мангуликка дахлдор бўлиш учун баъзан ҳаётни қурбон қилишга тўғри келади.

* * *

Ахлоқийлик мажбуриятни келтириб чиқаради. Кейинчалик у одатга айланади, ундан сўнграқ эса у ихтиёрий итоаткорликка ва ниҳоят, табиий майлга айланади.

* * *

Инсон ўзга киши олдида айбларига иқрор бўлгач, уларни дарҳол унутади. Аммо ўзга киши унинг айбларини ёдида сақлаб қолади.

* * *

Мукамал аёл одамзотнинг комил эркакдан кўра олийроқ туридир. Аммо уларнинг сони комил эркакларга нисбатан камроқ.

* * *

Шундай ҳолида мавжудки, биз унинг воситасида инсоннинг ҳаётини тартиб олишимиз мумкин. Бироқ инсондан унинг ўлимини тартиб олишга имкон берувчи ҳолида мавжуд эмас.

* * *

Шуҳратпараст одам учун ўзгаларнинг фикри эмас, балки ўзининг бошқалар фикри тўғрисидаги мулоҳазаси муҳимроқдир.

* * *

Олижаноблик хушфёъллик ва ҳаддан ортиқ ишонувчанлик омехтасидир.

* * *

Ҳамдардлик дард чекишдан кўра азоблироқдир.

* * *

Исён – қул учун шон-шавкат.

* * *

Сен уни ўз тарафинга оғдирмоқчимисан? У ҳолда унинг ҳузурида ўзингни довираётгандек тут.

* * *

Ҳар қандай жиддий меҳнат ахлоқимизга таъсир ўтказди. Диққатимизни топширилган ишни бажариш учун жамлашга бўлган уринишимизни руҳий оламимизга ташланган тошга ўхшатиш мумкин. Тош келиб тушгач, биринчи доира кичик бўлади, кейингилари эса ўз-ўзидан катталашиб боради.

* * *

Изтироб ҳақиқатга эришишнинг энг тезкор усулидир.

* * *

Бу оламда фақат уч нарса менга юпанч бўла олади: менинг Шопенгауэрим, Шуман ва ёлғизликдаги сайрлар.

* * *

Биз нимани излаймиз? Хотиржамлик, бахтними? Биз қанчалар даҳшатли ва жирканч бўлмасин, ҳақиқатни излаймиз.

* * *

Қачонлардир ҳамма нарса ўз ниҳоясига етади. Шунда — менга кўриш насиб этмайдиган олис кунларнинг бирида — китобларимни қўлга олиб очишади ва ўз ўқувчиларим пайдо бўлади. Мен ана шу мухлисларим учун ёзишим, шулар учун асосий ғояларимни ниҳоясига етказишим керак. Ҳозир курашолмайман — менинг ҳатто душманам ҳам йўқ.

* * *

Мени яхши ўқишни ўрганинг!

ВАСИЛИЙ ВАСИЛЬЕВИЧ РОЗАНОВ

(1856-1919)

Василий Розанов Россиянинг Ветлуга вилоятида камбағал, серфарзанд оилада дунёга келди. У уч ёшида отадан етим қолиб, бувиси билан яшай бошлади.

Розановлар оиласи оғир жисмоний меҳнат билан ғарибона, машаққатли ҳаёт кечиришган. Василий Розанов гимназиянинг иккинчи синфида ўқиётганда онаси вафот этади ва фарзандлар тарбияси тўнғич ўғил Николайнинг қўлига ўтади.

Василий Розанов 1882 йилда Москва университетининг тарих-филология факультетини тамомлайди.

Кейин 13 йил давомида Брянск, Ельц шаҳарчаларидаги гимназияларда тарих ва географиядан дарс беради.

Фикрлаш тарзидаги аччиқ танқидий услуб туфайли Розановнинг дўстлари унча кўп бўлмаган. Бундан ташқари унинг ўзи ҳам ёлғизликка мойил бўлган.

В.Розанов ҳар бир нарса юзасидан қарама-қарши, парадоксал шахсий нуқтаи назарга эга бўлган.

Оғир ва ночор ўтган болалик Розановни яшаш учун жуда муҳим бўлган фикрий мослашув, эгилувчанликдан маҳрум этганди. Шу туфайли севиш унинг учун танқид қилмоқ ва курашмоқ билан тенг эди.

1893 йилда Розанов Давлат назорати (акциз) идорасига ишга ўтади ва Петербургда кўчиб келади.

1899 йили эса истеъфога чиқади ҳамда «Новое время» газетасида ижодий ходим бўлиб ишлай бошлайди ва ўзини буткул адабий фаолиятга бағишлайди.

Октябрь инқилобидан сўнг у файласуф ва илоҳиётчи Павел Флоренский билан Авлиё Сергей ибодатхонасида яшайди.

1918 йили Розановнинг миясига қон қуйилади, уч ойдан кейин эса вафот этади.

Унинг қуйидаги асарлари маълум: «Англаш тўғрисидаги фаннинг табиати, чегаралари ва ички тузилмасини яхлит илм сифатида тадқиқ қилиш тажрибаси» (1886), «Маърифатнинг мубҳам онлари», «Зулмат ва мавҳумлик салтанатида» (1904), «Черков деворлари теграсида» (1906), «Ёлғизлик» (1912), «Мавҳум қиёфа: насронийлик метафизикаси» (1911).

* * *

Йўллар – некбинлар қисмати.

* * *

Табиат дўстдир, аммо уни еб бўлмайди.

* * *

Ҳар қандай метафизика табиатни чуқур англаш демакдир.

* * *

Мен таълимотим кенг ёйилишини истайманми? Йўқ. Чунки бу жуда катта ҳаяжонларга сабаб бўлади, мен эса хотиржамликни севаман...

* * *

Фақат мусибатгина бизга буюклик ва илоҳийлик эшикларини очади.

* * *

Дагаллик ва зўравонлик 2 фоиз муваффақият келтирса, мулойимлик ва ҳожатбарорлик 20 фоиз муваффақиятни таъминлайди. Яҳудийлар бу ҳақиқатни ҳаммадан аввал англаб етдилар.

* * *

Таҳқир бир неча кун ўтгандан сўнг шундай руҳий ёғдуга айланадики, унга ҳеч нарса тенг келолмайди. Оннинг олий даражадаги тиниқлашувига таҳқирсиз эришиб

бўлмайди, деган фикрни айтиб ўтмаслик мумкин эмас. Зеро, комиллик таҳқир, мағлублик нималигини билмай доимо ғалаба нашидасини суриб, юксакда юрганларга бир умр насиб этмаган.

* * *

Шон-шуҳрат нафақат буюклик, балки буюклик инқирозининг ибтидосидир.

* * *

Инқилоб икки ўлчамга эга: узунлик ва кенглик. Аммо у учинчи ўлчам – теранликдан маҳрумдир. Ана шу сифат туфайли у ҳеч қачон бўлиқ ва мазали мева бермайди, ҳеч қачон «тугамайди».

Инқилоб ўсиб бориб асабийликка айланади. Ва инсон ҳеч қачон: «Бас! Етарли! Мен бахтиёрман. Бугунги куним шундай яхшики, менга эрта керакмас...» деёлмайди. Инқилоб доимо азобни етаклаб юради ва фақат «эртанги» кундан умид қилади...

Ҳар бир эртанги кун уни доғда қолдириб, индинга айланади. Бу узлуксизликдан ҳеч қаерга қочиб қутулиб бўлмайди.

Инқилобда қувонч йўқ. Бўлмайди ҳам.

* * *

Социализм худди номутаносиблик каби ўтиб кетади. Ҳар қандай номутаносиблик ўткинчидир. Социализм — бўрон, ёмғир, шамол...

Бир куни қуёш порлайди ва ҳамма нарсани қуритади. Одамлар социализм тўғрисида қовжираган майса ҳақида гапираётгандек: «Наҳотки у (социализм) бўлган эди?» «Ва дераза ойналарига «бироदारлик», «тенглик», «озодлик» дўллари келиб урилганди?» – деб сўрайдилар.

— Эҳ, ҳа! Бу дўл қанча одамларга шикаст етказган!!!

— Вожаб. Ғалати ҳодиса. Ишонгинг келмайди. У тўғрида ҳарда ўқини мумкин?»

МУНДАРИЖА

Ҳ. Шайхов. Донишмандлик дурдоналари	5
Ҳазрат Сулаймон	7
<u>Фалес</u>	9
<u>Эзоп</u>	12
Биант	15
Эпименид	17
Анаксимен	19
Лао-цзи	20
Пифагор	24
Будда Шакья Муни	27
Конфуций	32
Парменид	38
Букрот (Гераклит)	40
Мелисс	43
Анаксагор	45
Зенон	48
Эмпедокл	50
Ҳоргий (Горгий)	52
Протагор	53
Мо-цзи (Мо Ди)	56
Сукрот	59
<u>Демокрит</u>	65
Антисфен	71
Аристипп	73
Афлотун (Платон)	77
Диохен (Диоген)	83

Шан Ян	90
Арасту (Аристотель)	95
Мэн-цзи	104
Чжуан-цзи	110
Пиррон	117
Эпикур	122
Зенон	127
Сюн-цзи	131
Хан Фэй	138
Карнеад	144
Цицерон Марк Туллий	145
Лукреций Тит Кар	150
Исо Алайҳиссалом	151
Сенска	154
Плутарх	165
Эпиктет	168
Нагаржуна	172
Марк Аврелий Антонин	174
Тертуллиан Квинт Септимий Флоренс	177
Августин Аврелий	178
Бозций	183
Форобий	186
Абулқосим Фирдавсий	189
Ал-Мааррий Абул Ала	192
Абу Али ибн Сино	195
Умар Хайём	198
Абу Ҳамид Муҳаммад ал Ғаззолий	201
Чжу Си	204
Жалолиддин Румий	208
Рожер Бэкон	211
Аквинолик Фома	214
Уилям Оккам	218
Петрарка Франческо	220
Никколо Макиавелли	225
Ван Шоужен	228
Монтен	233
Филиппо Жордано Бруно	238
Фрэнсис Бэкон	241
Галилео Галилей	247

Яков Бёме	249
Томас Гоббс	251
Рене Декарт	254
Балтасар Грасиан	257
Франсуа де Ларошфуко	264
Блез Паскал	270
Жон Локк	273
Барух Спиноза	276
Шефетбери Антони Эшли Купер	279
Жан де Лабрюйер	283
Монтескьё	286
Вольтер	292
Бенжамин Франклин	298
Давид Юм	304
Михаил Васильевич Ломоносов	307
Дени Дидро	310
Вовенарг Люк де Клапье	313
Леже-Мари Дешан	316
Григорий Саввич Сковорода	319
Пол-Анри Гольбах	322
Кант Иммануил	326
Робине Жан Батист Рене	329
Шамфор Никола Себастиан Рок	331
Лихтенберг Георг Кристоф	334
Иоганн Вольфганг Гёте	338
Иоганн Готтлиб Фихте	342
Георг Вильгельм Фридрих Гегель	346
Стендаль	350
Артур Шопенгауэр	353
Петр Яковлевич Чаадаев	358
Фридрих Вильгельм Ницше	361
Василий Васильевич Розанов	366

ҲАҚИҚАТ МАНЗАРАЛАРИ

Муҳаррир	Санжар НАЗАРОВ
Рассом	Баҳриддин БОЗОРОВ
Тех.муҳаррир	Вера ДЕМЧЕНКО
Мусахҳиҳ	Мақсуда ХУДОЁРОВА
Компьютер устаси	Екатерина НАЗАРОВА

ИБ № 3669

Босишга 21.06.2002й.да рухсат этилди. Қўғоз бичими 84х108 1/32
Босма тобоғи 11.625. Шартли босма тобоғи 19,53. Адади 2000 нусха.
Баҳоси келишилган нархда. Буюртма № 143.

«Янги аср авлоди» нашриёт-матбаа маркази.
700113. Тошкент, Чилонзор-8, Қатортол кўчаси, 60.